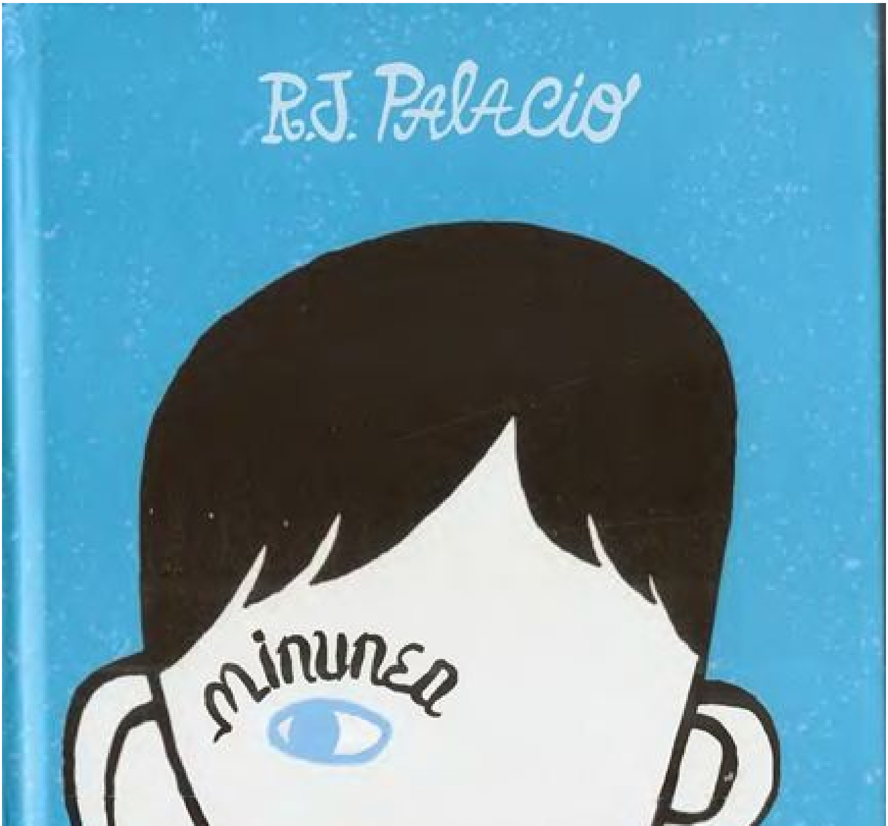
R.J. Palacio
Minunea
CĂRȚI CU tâlc
ARTHUR

R.J. PALACIO

MINUNEA

Traducere din limba engleză şi note de Iulia Arsintescu
Titlul original: *Wonder,* 2012

Editura Arthur, 2013

Versiune ebook v1.0, noiembrie 2015

Cuprins

Partea întâi
Un copil obişnuit
De ce nu am mers la şcoală
Cum am venit pe lume
Acasă la Christopher
Cu maşina
Întâlnirea cu domnul Tushman
Doamna Garcia cea de treabă
Jack Will, Julian şi Charlotte
Turul şcolii
Sala de spectacole
Înţelegerea
Acasă
Emoţiile primei zile
Lacăte
Turul clasei
Ca mielul la abator
Alege să fii bun
Prânzul
O masă văratică
De la unu la zece
Padawan
Septembrie
Jack Will
Principiul din octombrie al domnului Browne
Mere
Halloween
Fotografii şcolare
Atingerea brânzei împuţite
Costume
Masca însângerată din *Scream*
Porecle
Partea a doua
Un tur prin galaxie
Înainte de August
Cum îl văd pe August
August văzut prin gaura cheii
La liceu

Maiorul Tom
După şcoală
Padawan muşcă ţărâna
O apariţie la uşă
Micul dejun
Genetica pentru toţi
Diagrama lui Punnett
Gata cu trecutul
31 octombrie
Ne daţi ori nu ne daţi
Un moment de gândire
Partea a treia
Copii ciudaţi
Ciuma
Petrecerea de Halloween
Noiembrie
Avertisment: puteţi vedea acest copil doar cu pregătire prealabilă
Mormântul egiptean
Partea a patra
Telefonul
Carvel
De ce m-am răzgândit
Patru lucruri
Foşti prieteni
Zăpadă
Norocul este de partea celor îndrăzneţi
Şcoala particulară
La ştiinţe
Echipe
Pedeapsa
Felicitări de sezon
Scrisori, e-mailuri, Facebook, mesaje pe telefon
Întoarcerea din vacanţa de iarnă
Războiul
Schimbarea meselor
De ce nu am stat cu August în prima zi de şcoală
Tabere
Casa lui August
Iubitul

Partea a cincea
Fratele Oliviei
Ziua îndrăgostiţilor
Oraşul nostru
Buburuza
Staţia de autobuz
Repetiţia
Pasărea
Universul
Partea a şasea
Polul Nord
Păpuşa Auggie
Lobot
Auz strălucitor
Secretul Viei
Peştera mea
Rămas-bun
Jucăriile lui Daisy
În rai
Dublură
Finalul
Partea a şaptea
Minciuni de tabără
Şcoala
Ce-mi lipseşte cel mai mult
Lucruri extraordinare, dar nevăzute de nimeni
Reprezentaţia
După spectacol
Partea a opta
Excursia din clasa a cincea
Cunoscut pentru..
Bagajele
În zori
Ziua întâi
Pe pajişte
Fii bun cu natura
Pădurile sunt vii
Extraterestru
Voci în întuneric
Garda împăratului

- Somnul
- Urmări
- Acasă
- Ursu
- Schimbarea
- Raţe
- Ultimul principiu
- Despărţirea
- Toată lumea să-şi ocupe locurile
- Un lucru simplu
- Premii
- Plutind
- Fotografii
- Drumul spre casă

APENDICE

Mulţumiri

R.J. Palacio este graficiană. A conceput designul mai multor coperte ale unor cărţi scrise de alţii până când a scris propria carte. Locuieşte în New York împreună că soţul său, cei doi copii şi un câine negru pe nume Bear.

Minunea este primul roman scris de R.J. Palacio. Momentul care a impulsionat-o să se apuce de scris, după o amânare prelungită, a fost întâlnirea întâmplătoare cu un copil extraordinar în faţa unui chioşc de îngheţată.

Nu numai că *Minunea* se află în topul vânzărilor de carte pentru copii, dar a generat în SUA o campanie naţională prin care se promovează bunătatea şi empatia.

Pentru Russell, Caleb şi Joseph

Au venit doctori din oraşe îndepărtate
numai ca să mă vadă.
S-au oprit lângă patul meu
şi nu le-a venit să creadă.

Au spus că sunt, poate,
o minune a creaţiei.
Altfel, ei nu puteau oferi
nicio explicaţie.

(Versuri din melodia *Wonder* interpretată de Natalie Merchant)

Partea întâi

AUGUST

Ursitoarele au zâmbit,
iar destinul a râs lângă leagănul meu
(Natalie Merchant)

Un copil obişnuit

Ştiu, nu sunt un băiat obişnuit de zece ani. Adică, sigur, fac lucruri obişnuite. Mănânc îngheţată. Merg cu bicicleta. Mă joc cu mingea. Am jocuri electronice. Lucrurile astea mă fac obişnuit, presupun. Şi mă simt normal, pe dinăuntru. Dar copiii obişnuiţi nu-i fac pe alţi copii obişnuiţi s-o ia la fugă ţipând pe terenul de joacă. Iar la copiii obişnuiţi nu se holbează lumea oriunde se duc.

Dacă aş găsi o lampă fermecată şi mi-aş putea pune o dorinţă, aş vrea să am un chip normal, pe care să nu-l remarce nimeni. Aş vrea să pot merge pe stradă fără să mă observe lumea şi fără să întoarcă privirea. Aşa că iată ce cred: nu sunt un copil obişnuit pentru simplul motiv că nimeni nu mă consideră aşa.

Dar eu m-am obişnuit deja cu înfăţişarea mea. Ştiu să mă prefac că nu văd ce mutre fac ceilalţi. Mama, tata, Via şi cu mine ne pricepem cu toţii la treaba asta. De fapt, nu-i întru totul adevărat. Via nu se pricepe prea bine. Se supără rău atunci când oamenii fac vreo grosolănie. De exemplu, pe terenul de joacă nişte copii au scos nişte sunete. Nu ştiu exact ce fel de sunete, pentru că eu nu le-am auzit. Dar Via le-a auzit şi a început să strige la copii. Aşa e ea. Eu nu sunt la fel.

Via nu mă consideră nici ea obişnuit. Spune că da, dar dacă aş fi obişnuit, n-ar simţi atâta nevoie să mă protejeze. Nici mama şi tata nu mă consideră obişnuit. Ei mă consideră extraordinar. Cred că eu sunt singurul om din lume care îşi dă seama cât sunt de obişnuit.

Mă numesc August, să ştiţi. Nu vă voi descrie cum arăt. Indiferent ce grozăvie v-aţi imagina, probabil că este mai rău.

De ce nu am mers la şcoală

Săptămâna viitoare voi începe clasa a cincea. Până acum n-am mai fost niciodată la o şcoală adevărată, aşa că sunt mort de frică. Lumea crede că nu m-am dus la şcoală din cauza înfăţişării mele, dar nu-i ăsta motivul. Nu m-am dus din cauza operaţiilor. De când m-am născut, am fost operat de douăzeci şi şapte de ori. Cele mai grele operaţii s-au petrecut înainte să împlinesc patru ani, aşa că nu mi le aduc aminte. Dar de atunci am mai făcut câte două sau trei operaţii în fiecare an, unele mai mari, altele mai mărunte. Sunt mic pentru vârsta mea şi mai sufăr şi de alte mistere medicale cărora doctorii nu le-au dat de capăt, aşa că am fost bolnav mult şi des. În consecinţă, părinţii mei au hotărât că este mai bine să nu merg la şcoală. Dar acum sunt mult mai puternic. Ultima operaţie am suferit-o acum opt luni şi probabil că în următorii doi ani nu va mai trebui să îndur niciuna.

Mama mi-a fost învăţătoare acasă. Înainte lucra ca ilustrator de cărţi pentru copii. Desena zâne şi sirene superbe. Dar desenele pentru băieţi nu erau la fel de grozave. A încercat o dată să mi-l deseneze pe Darth Vader[1], însă la sfârşit arăta ca un robot ciudat, în formă de ciupercă. N-am mai văzut-o pe mama desenând nimic de multă vreme. Cred că e mult prea ocupată să aibă grijă de mine şi de Via.

Nu pot spune că mi-am dorit mereu să merg la şcoală, pentru că n-ar fi chiar adevărul-adevărat. Voiam să merg la şcoală cu condiţia să fiu la fel ca toţi ceilalţi copii care merg la şcoală. Să am mulţi prieteni, să-mi petrec vremea cu ei după ore şi alte lucruri dintr-astea.

Am şi eu câţiva prieteni foarte buni. Cel mai bun prieten al meu este Christopher, urmat de Zachary şi de Alex. Ne cunoaştem de când eram în faşă. Pentru că mă ştiu dintotdeauna, s-au obişnuit cu mine. Când eram mici, ne întâlneam mereu să ne jucăm, dar pe urmă Christopher s-a mutat la Bridgeport, în Connecticut. Asta înseamnă mai mult de o oră de mers cu maşina de unde locuiesc eu, în North River Heights, un cartier situat în locul cel mai înalt din Manhattan. Iar Zachary şi cu Alex au început să se ducă la şcoală. Nostim este că, deşi Christopher e cel care s-a mutat departe, pe el îl văd în continuare mai des decât îi văd pe Zachary şi pe Alex. Ei au

[1] Darth Vader este personajul principal din filmul Războiul stelelor.

acum prieteni noi. Dar dacă ne întâlnim întâmplător pe stradă, sunt în continuare de treabă cu mine şi mă salută întotdeauna.

Mai am şi alţi prieteni, dar nu atât de buni cum au fost Christopher, Zack şi Alex. De exemplu, când eram mici, Zack şi Alex mă invitau întotdeauna la ziua lor, dar Eamonn şi Gabe nu au făcut-o niciodată. Emma m-a invitat o dată, însă pe ea n-am mai văzut-o de multă vreme. Şi, desigur, mă duc de fiecare dată la ziua lui Christopher. Dar poate că dau eu prea multă importanţă petrecerilor aniversare.

Cum am venit pe lume

Îmi place când mama îmi spune povestea asta, pentru că mă face să râd. Nu e amuzantă aşa cum ar fi o glumă, dar când o spune mama, Via şi cu mine ne prăpădim de râs.

Când eram în burta mamei, nu bănuia nimeni că voi arăta aşa cum arăt. Mama o născuse pe Via cu patru ani înainte şi totul fusese simplu „ca o plimbare prin parc” (este expresia mamei). Nu avea niciun motiv să facă investigaţii medicale speciale. Cu vreo două luni înainte să mă nasc, doctorii şi-au dat seama că era ceva în neregulă cu faţa mea, dar nu s-au gândit că va fi foarte grav. Le-au spus mamei şi tatei că am gură de lup şi încă alte câteva chestii. Le-au numit „anomalii minore”.

În noaptea în care m-am născut, în salon erau două asistente. Una era foarte drăguţă şi amabilă. Cealaltă, spune mama, nu părea drăguţă şi nu era amabilă deloc. Avea braţe enorme şi (aici vine partea amuzantă) trăgea mereu pârţuri. Îi aducea mamei gheaţă, trăgea un pârţ. Îi lua mamei tensiunea, iar trăgea un pârţ. Mamei nu-i venea să creadă, mai ales că asistenta nu-şi cerea scuze niciodată. Doctorul curant al mamei nu era de serviciu în noaptea aceea, aşa că se ocupa de ea un doctor tânăr şi cam ţâfnos pe care tata l-a poreclit Doogie, după un vechi serial de televiziune (totuşi nu-l numeau aşa în faţă). Dar mama spune că, deşi toată lumea din salon era cam morocănoasă, tata a făcut-o să râdă toată noaptea.

Când am ieşit din burta mamei, în salon s-a făcut linişte. Mama nici n-a apucat să mă vadă, pentru că asistenta drăguţă m-a înşfăcat imediat şi m-a scos din cameră. Tata a dat fuga repede după ea şi a răsturnat camera video, care s-a spart într-un milion de bucăţi. Atunci, mama s-a supărat rău şi a încercat să se dea jos din pat ca să vadă ce se petrece, dar asistenta băşinoasă a tras-o cu braţele ei mari înapoi în pat. Practic s-au luptat de-a dreptul, pentru că mama era isterică, iar asistenta băşinoasă ţipa la ea să se liniştească şi pe urmă au început amândouă să strige după doctor. Dar, ia ghiciţi – doctorul leşinase! Zăcea pe podea. Când l-a văzut, asistenta băşinoasă a început să-l împingă cu piciorul şi să urle la el: „Ce fel de doctor eşti tu? Ce fel de doctor eşti tu? Trezeşte-te! Trezeşte-te!”. Pe urmă, dintr-odată, a tras cel mai mare, cel mai zgomotos şi cel mai puturos pârţ din istoria pârţurilor. Mama crede că, de fapt, pârţul a reuşit, în cele din urmă, să-l trezească pe doctor. Când

povesteşte, mama interpretează fiecare moment – inclusiv zgomotele de pârţuri – iar povestea este foarte, *foarte* amuzantă!

Mama spune că asistenta băşinoasă s-a dovedit a fi o femeie foarte de treabă. A stat lângă mama tot timpul. Nu a plecat de lângă ea nici după ce tata s-a întors şi doctorii le-au explicat cât eram de bolnav. Mama îşi aduce aminte exact ce i-a şoptit asistenta la ureche atunci când doctorul i-a spus că probabil nu voi trăi până dimineaţă: „Toţi cei născuţi din Dumnezeu biruie lumea”. Iar a doua zi, după ce eu reuşisem să supravieţuiesc, asistenta a stat cu mama şi a ţinut-o de mână atunci când m-au adus să mă vadă pentru prima oară.

Mama zice că până atunci îi spuseseră totul despre mine. Era pregătită să mă vadă. Şi mai zice că atunci când s-a uitat pentru prima dată la faţa mea terciuită, nu a văzut decât ce ochi frumoşi aveam.

Trebuie să ştiţi că mama e frumoasă. Iar tata este arătos. Via e şi ea drăguţă. Asta în caz că vă întrebaţi.

Acasă la Christopher

Am fost tare supărat acum trei ani, când s-a mutat Christopher. Aveam amândoi şapte ani. Ne jucam ore în şir cu personajele din *Războiul stelelor* şi ne duelam cu săbiile-laser. Mi-e dor de jocurile alea.

Astă-primăvară ne-am dus în vizită acasă la Christopher, în Bridgeport. Eram amândoi în bucătărie, căutam ceva de ronţăit şi am auzit-o pe mama vorbind cu Lisa, mama lui Christopher, că la toamnă voi merge la şcoală. Nu mai pomenise nimeni de şcoală până atunci.

— Despre ce vorbeşti? am zis.

Mama a părut surprinsă, ca şi cum eu n-ar fi trebuit să aud.

— Ar fi bine să-i spui la ce te-ai gândit, Isabel, a zis tata.

Era în cealaltă parte a încăperii şi stătea de vorbă cu tatăl lui Christopher.

— Mai bine vorbim mai târziu, a zis mama.

— Nu, vreau să ştiu despre ce vorbeai acum, am răspuns eu.

— Nu crezi că eşti pregătit să mergi la şcoală, Auggie? a zis mama.

— Nu, am spus.

— Nici eu nu cred, a zis tata.

— Atunci, am închis subiectul, am zis eu ridicând din umeri, şi m-am aşezat în braţe la mama ca un copilaş.

— Cred că ar trebui să înveţi mai mult decât te pot învăţa eu, a zis mama. Haide, Auggie, ştii cât de puţin mă pricep la fracţii!

— La ce şcoală? am întrebat.

Deja îmi venea să plâng.

— La Şcoala Beecher. E chiar lângă noi.

— Ce şcoală grozavă, Auggie! a zis Lisa, bătându-mă uşurel cu palma peste genunchi.

— De ce să nu merg la şcoala Viei? am întrebat.

— Este prea mare, a răspuns mama. Nu cred că ţi s-ar potrivi.

— Nu vreau să merg, am zis.

Trebuie să recunosc că vocea mi-a sunat cam copilăreşte.

— Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei, a zis tata, venind şi ridicându-mă din braţele mamei.

M-a luat şi m-a aşezat în braţele lui, de cealaltă parte a canapelei.

— Nu te vom forţa să faci nimic din ce nu vrei.

— Dar ar fi bine pentru el, Nate, a zis mama.

— Nu şi dacă nu vrea, i-a răspuns tata, uitându-se la mine. Nu şi dacă nu se simte pregătit.

Am văzut-o pe mama privind-o pe Lisa, care s-a întins spre ea şi a strâns-o de mână.

— Veţi găsi voi o soluţie, i-a spus mamei. Întotdeauna aţi găsit.

— Hai să vorbim altă dată despre asta, a zis mama.

Îmi dădeam seama că ea şi tata urmau să se certe. Voiam să câştige tata, deşi o parte din mine ştia că mama avea dreptate. Şi adevărul este că nu se pricepea deloc la fracţii.

Cu maşina

Drumul până acasă a fost lung. Am adormit pe bancheta din spate, la fel ca de obicei, cu capul în poala Viei, pe post de pernă, şi cu un prosop înfăşurat în jurul centurii ei de siguranţă, ca să nu-mi curgă saliva peste tot. Via a adormit şi ea. Mama şi tata vorbeau liniştiţi despre lucruri de oameni mari care nu mă interesau.

Nu ştiu cât de mult am dormit, dar când m-am trezit se vedea prin parbriz luna plină. Era o noapte violet şi mergeam pe o autostradă plină de maşini. Apoi i-am auzit pe mama şi pe tata vorbind despre mine.

— Nu putem continua să-l tot protejăm, i-a şoptit mama tatei, care conducea. Nu ne putem preface că mâine se va trezi şi va fi altfel, pentru că asta e realitatea, Nate, şi trebuie să-l ajutăm să înveţe să-i facă faţă. Nu putem continua să evităm situaţiile care…

— Aşa că-l trimitem la şcoală ca pe un miel la abator… a răspuns tata furios, dar nu şi-a terminat fraza, pentru că a văzut în oglindă că mă uitam la ei.

— Ce înseamnă ca un miel dus la abator? am întrebat eu somnoros.

— Culcă-te la loc, Auggie, a zis tata blând.

— Toată lumea se va holba la mine la şcoală, am zis, izbucnind în plâns.

— Scumpul meu, a zis mama. S-a întors în scaun şi m-a luat de mână. Ştii că dacă nu vrei, nu trebuie să te duci. Dar am vorbit cu directorul despre tine şi vrea foarte mult să te cunoască.

— Ce i-ai spus despre mine?

— Cât de amuzant eşti, cât de bun şi de deştept. A rămas surprins când i-am spus că ai citit *Călăreţul Dragonilor*[2] la numai şase ani. A zis: „Trebuie să-l cunosc neapărat pe băiatul ăsta!”

— I-ai mai spus şi altceva? am zis.

Mama mi-a zâmbit. Parcă mă îmbrăţişa cu zâmbetul ei.

— I-am povestit despre operaţiile tale şi despre cât eşti de curajos.

— Aşadar ştie cum arăt? am întrebat.

---

[2] Carte pentru copii scrisă de Cornelia Funke.

— I-am dus nişte fotografii de vara trecută, din Montauk, a zis tata. I-am arătat fotografii cu toată familia. Şi fotografia aceea minunată cu tine în barcă, ţinând calcanul.

— Ai fost şi tu la şcoală?

Trebuie să recunosc, mă simţeam cam dezamăgit că participase şi el la discuţie.

— Am vorbit amândoi cu directorul, a zis tata. E un om foarte de treabă.

— O să-ţi placă, a adăugat mama.

Am simţit brusc că erau amândoi în aceeaşi tabără.

— Când v-aţi întâlnit cu el? am întrebat.

— Ne-a prezentat şcoala acum un an, a zis mama.

— Acum un an? am zis. Adică vă gândiţi la asta de un an întreg şi mie nu mi-aţi spus nimic?

— Nici măcar nu ştiam dacă vei fi admis, Auggie, mi-a răspuns mama. Este o şcoală unde se intră foarte greu. Înscrierea acolo înseamnă un proces complicat. Nu mi s-a părut necesar să-ţi spun şi să te pregăteşti, iar apoi să se dovedească că nu era nevoie.

— Dar ai dreptate, Auggie. Ar fi trebuit să-ţi spunem de luna trecută, când am aflat că ai fost admis, a zis tata.

— Ne-am dat seama prea târziu, bănuiesc, a oftat mama.

— Doamna aceea care a venit cândva la noi acasă avea legătură cu asta? am întrebat. Cea care mi-a dat un test?

— Da, a zis mama, părând vinovată. Da, avea legătură.

— Mi-ai spus că a fost vorba despre un test de inteligenţă, am zis.

— Ştiu, dar a fost o minciună nevinovată, mi-a răspuns ea. Era un test de care aveai nevoie ca să fii admis la şcoală. Te-ai descurcat foarte bine, dacă vrei să ştii.

— Deci m-ai minţit, am zis.

— A fost o minciună nevinovată… Dar te-am minţit, aşa este. Iartă-mă, a zis mama, încercând să-mi zâmbească.

Eu nu i-am răspuns la zâmbet, aşa că s-a întors şi a rămas uitându-se înainte.

— Ce înseamnă ca un miel dus la abator? am întrebat.

Mama a oftat şi i-a aruncat tatei o „privire”.

— N-ar fi trebuit să spun asta, a zis tata, uitându-se la mine în oglinda retrovizoare. Nu este adevărat. Mama şi cu mine te

iubim enorm şi vrem să te protejăm cât de mult putem. Numai că uneori vrem s-o facem în feluri diferite.

— Nu vreau să merg la şcoală, am zis, încrucişând braţele la piept.

— Ţi-ar prinde bine, Auggie, a zis mama.

— Poate că mă duc la anul, am răspuns, uitându-mă pe fereastră.

— Anul ăsta ar fi mai bine, Auggie, a zis mama. Ştii de ce? Pentru că ai merge în clasa a cincea, iar ăsta este primul an de gimnaziu pentru toţi copiii. Nu vei fi doar tu copilul nou-venit.

— Dar voi fi singurul copil care arată cum arăt eu, am zis.

— Nu încerc să spun că n-o să-ţi fie greu, o ştii şi tu, a răspuns mama. Dar va fi bine pentru tine, Auggie. Îţi vei face o mulţime de prieteni. Vei învăţa lucruri pe care nu le-ai putea învăţa niciodată de la mine.

S-a întors din nou în scaun şi m-a privit.

— Când am vizitat şcoala, ştii ce am văzut în laboratorul de ştiinţe? Un puişor care tocmai ieşea din ou. Era atât de drăguţ! Auggie, într-un fel mi-a adus aminte de tine când erai bebeluş… Avea ochii tăi mari şi căprui…

De obicei, îmi face plăcere să-i aud vorbind despre mine la vârsta aceea. Uneori îmi vine să mă fac ghem şi să-i las să mă îmbrăţişeze şi să mă sărute peste tot. Mi-e dor să fiu mic şi să nu ştiu atâtea. Dar acum nu eram în dispoziţia potrivită.

— Nu vreau să merg, am zis.

— Ce-ai zice să te întâlneşti cu domnul Tushman, înainte să iei o hotărâre? a întrebat mama.

— Cu domnul Tushman?

— El este directorul, a zis mama.

— Adică domnul *Poponeţ*[3]*?*

— Ai dreptate, a zis tata, zâmbind şi privindu-mă în oglinda retrovizoare. Îţi vine să crezi că există un astfel de nume, Auggie? Cine şi-ar dori să-l cheme domnul Poponeţ?

Am zâmbit, chiar dacă nu voiam ca ei să vadă că zâmbesc. Tata era singurul om din lume care mă putea face să râd indiferent cât de tare aş fi vrut să nu râd.

---

[3] Joc de cuvinte bazat pe faptul că în limba engleză *tush* are sensul familiar de „fund”.

— Auggie, ar trebui să mergi la şcoală numai ca să-i auzi numele în difuzoare! a zis tata încântat. Îţi dai seama cât ar fi de amuzant? „Alo! Alo! Îl căutăm pe domnul Poponeţ!”

Tata vorbea stâlcit, cu vocea unei femei bătrâne.

— „Bună ziua, domnule Poponeţ! V-am văzut alergând în dosul şcolii. Maşina dumneavoastră iar nu merge *cu spatele?* Bine măcar că puteţi sta *în fundul* clasei.”

Am început să râd. Nu pentru că mi s-ar fi părut foarte nostim, dar nu-mi mai venea să rămân furios.

— Se poate şi mai rău, să ştii, a continuat tata cu vocea lui normală. Mama şi cu mine am avut la facultate o profesoară pe care o chema domnişoara Tur[4].

Mama râdea deja şi ea.

— Serios? am întrebat.

— Da, Roberta Tur, a răspuns mama, ridicând mâna ca şi cum ar fi jurat. Bobbie Tur.

— Avea nişte bucuţe uriaşe, a zis tata.

— Nate! a zis mama.

— Ce vrei? Mă refer la obrăjori.

Mama râdea şi clătina din cap în acelaşi timp.

— Mi-a venit o idee! a strigat tata. Hai să le stabilim o întâlnire, fără să se cunoască! Vă daţi seama? „Domnişoară Tur, faceţi cunoştinţă cu domnul Poponeţ. Domnule Poponeţ, dânsa este domnişoara Tur.” S-ar putea căsători şi ar avea o mulţime de copii pe care să-i cheme Funduleţ. Sau Turuleţ…

— Sărmanul domn Tushman, a răspuns mama, clătinând din cap. Auggie nici nu l-a cunoscut încă, Nate!

— Cine este domnul Tushman? a întrebat Via, ameţită de somn.

Abia se trezise.

— Directorul de la noua mea şcoală, am răspuns eu.

---

[4] În original, *miss Butt. Butt* înseamnă, în limba engleză, fund (sau tur).

Întâlnirea cu domnul Tushman

Aş fi avut şi mai mari emoţii faţă de întâlnirea cu domnul Tushman dacă aş fi ştiut că urma să mă întâlnesc şi cu nişte copii de la noua şcoală. Dar n-am ştiut nimic, aşa că eram destul de voios. Mă gândeam într-una la toate glumele pe care le făcuse tata despre numele domnului Tushman. M-am dus cu mama la Şcoala Beecher cu câteva săptămâni înainte de începerea cursurilor. Domnul Tushman ne aştepta la intrare şi când l-am văzut, am început din nou să chicotesc. Cu toate acestea, nu arăta deloc aşa cum îmi închipuisem. Cred că mă aşteptam să aibă un fund uriaş, dar nu era deloc aşa. Arăta cât se poate de normal. Era înalt şi slab. Era bătrân, dar nu foarte bătrân. Părea de treabă. Mai întâi a dat mâna cu mama.

— Bună ziua, domnule Tushman, mă bucur să ne revedem, a zis mama. Vi-l prezint pe August, băiatul meu.

Domnul Tushman m-a privit drept în faţă, a zâmbit şi a dat din cap. Mi-a întins mâna.

— Bună, August, a zis el, absolut normal. Îmi face plăcere să te cunosc.

— Bună, am mormăit eu, lăsându-mi mâna în mâna lui şi privind în jos, spre picioare.

Purta adidaşi roşii.

— Să ştii, a zis el, lăsându-se pe vine în faţa mea ca să nu mă mai uit la adidaşii lui şi să fiu nevoit să-l privesc în faţă, să ştii că mama şi tatăl tău mi-au spus totul despre tine.

— Adică ce v-au spus? l-am întrebat.

— Poftim?

— Dragule, vorbeşte mai tare! a zis mama.

— Ce v-au spus? am întrebat din nou, încercând să nu mai mormăi. Recunosc, am prostul obicei să vorbesc cam încet.

— Că îţi place să citeşti, a zis domnul Tushman, şi că eşti un mare artist.

Avea ochi albaştri şi gene albe.

— Şi că te pasionează ştiinţa, aşa este?

— Îhî, am zis eu, încuviinţând din cap.

— Avem câteva cursuri opţionale de ştiinţe la Beecher, a zis el. Poate că o să te înscrii la unul dintre ele.

— Îhî, am zis eu, deşi habar n-aveam ce înseamnă un curs opţional.

— Eşti gata să vizităm şcoala?

— Adică, chiar acum? am întrebat.

— Ai crezut că ne vom uita la filme? a zis el, ridicându-se în picioare.

— Nu mi-ai spus că vom vizita şcoala, i-am zis mamei pe un ton acuzator.

— Auggie... a început ea.

— Totul va fi bine, August, a zis domnul Tushman, întinzându-mi mâna. Îţi promit.

Cred că voia să-l iau de mână, dar eu am luat-o de mână pe mama. A zâmbit şi a pornit spre intrare.

Mama m-a strâns uşor de mână, dar n-am putut să-mi dau seama dacă asta însemna „te iubesc” sau „iartă-mă”. Probabil era puţin din amândouă.

Singura şcoală în care mai fusesem era şcoala Viei, atunci când mă duceam s-o văd pe Via la serbarea de primăvară. Această şcoală arăta cu totul altfel. Era mai mică. Mirosea a spital.

Doamna Garcia cea de treabă

L-am urmat pe domnul Tushman de-a lungul câtorva culoare. Nu era prea multă lume prin jur. Iar lumea care era nu părea să mă bage în seamă. Poate că nici nu mă vedeau. Încercam să mă ascund, în mers, după mama. Ştiu că sună copilăreşte din partea mea, dar atunci nu mă simţeam prea curajos.

Am ajuns în cele din urmă într-o încăpere mică pe uşa căreia scria BIROUL DIRECTORULUI. Înăuntru era un birou în spatele căruia stătea o doamnă care părea de treabă.

— Dânsa este doamna Garcia, a zis domnul Tushman, iar doamna i-a zâmbit mamei, şi-a scos ochelarii şi s-a ridicat de pe scaun.

Mama i-a strâns mâna.

— Isabel Pullman, mă bucur să vă cunosc, a zis ea.

— Iar el este August, a zis domnul Tushman.

Mama s-a tras puţin într-o parte, ca să pot păşi înainte. Apoi s-a întâmplat un lucru pe care l-am mai văzut şi înainte de un milion de ori. M-am uitat la doamna Garcia şi i-am văzut ochii ferindu-se o secundă. S-a întâmplat atât de rapid, încât n-ar fi observat nimeni, mai ales că restul feţei nici nu i s-a clintit. Zâmbea, şi avea un zâmbet foarte strălucitor.

— Sunt foarte încântată să te cunosc, August, a zis ea, întinzându-mi mâna să i-o strâng.

— Bună, am zis încet, întinzându-i şi eu mâna, dar nu am vrut s-o privesc în faţă. Am continuat să mă uit la ochelarii ei, care atârnau de un lănţişor prins în jurul gâtului.

— Ce strânsoare fermă! a zis doamna Garcia.

Avea o mână foarte caldă.

— Băiatul strânge mâna zdravăn, a confirmat şi domnul Tushman, şi toată lumea a râs pe deasupra capului meu.

— Poţi să-mi spui doamna G., a zis doamna Garcia.

Cred că vorbea cu mine, dar eu mă uitam acum la lucrurile de pe biroul ei.

— Aşa îmi spun toţi: „Doamnă G, mi-am uitat cifrul de la dulap”, „Doamnă G, mâine întârzii”, „Doamnă G, vreau să-mi schimb cursul opţional”.

— De fapt, doamna G. conduce şcoala, a zis domnul Tushman, şi oamenii mari au râs iarăşi cu toţii.

— Sunt aici în fiecare dimineaţă de la şapte şi jumătate, a continuat doamna Garcia, privindu-mă în continuare, în timp ce

eu mă uitam la sandalele ei maro cu floricele mov la catarame. Aşa că, dacă ai nevoie de ceva, August, mie trebuie să-mi ceri. Şi poţi să-mi ceri tot ce vrei.

— Bine, am murmurat.

— Ce copilaş drăgălaş, a zis mama, arătând spre o fotografie de pe biroul doamnei Garcia. Este al dumneavoastră?

— Doamne, nu! a zis doamna Garcia, zâmbind cu toată gura acum, foarte altfel decât zâmbetul strălucitor dinainte. M-aţi făcut fericită! E nepotul meu.

— Ce drăguţ este! a zis mama, clătinând din cap. Cât e de mare?

— În fotografia asta cred că avea cinci luni. Dar acum a crescut. Are aproape opt ani!

— Oho! a zis mama, dând în continuare din cap şi zâmbind. E absolut minunat!

— Mulţumesc! a zis doamna Garcia, încuviinţând ca şi cum ar mai fi avut ceva de spus despre nepotul ei.

Dar pe urmă zâmbetul ei s-a mai micşorat puţin.

— Vom avea cu toţii foarte multă grijă de August, i-a spus mamei, şi am văzut că a strâns-o uşor de mână.

M-am uitat la faţa mamei şi mi-am dat seama că era la fel de emoţionată ca mine. Cred că mi-a plăcut doamna Garcia, mai ales când nu zâmbea atât de strălucitor.

Jack Will, Julian şi Charlotte

L-am urmat pe domnul Tushman într-o mică încăpere din faţa biroului doamnei Garcia. A vorbit tot timpul, cât a închis uşa şi s-a aşezat în spatele biroului său mare, dar nu am prea dat atenţie la ce spunea. Mă uitam la toate lucrurile de pe birou. Obiecte foarte interesante, precum un glob pământesc care plutea în aer şi un cub Rubik din oglinzi mici. Mi-a plăcut mult biroul lui. Mi-a plăcut că avea pe pereţi mici desene şi picturi făcute de elevi, toate înrămate ca şi cum ar fi fost preţioase.

Mama s-a aşezat pe un scaun din faţa biroului domnului Tushman. Deşi mai era un scaun alături, m-am hotărât să rămân în picioare lângă ea.

— De ce dumneavoastră aveţi propria cameră, iar doamna G. nu are? am întrebat eu.

— Adică de ce am un birou? a zis domnul Tushman.

— Aţi spus că ea conduce şcoala, am răspuns.

— Ei, am glumit. Doamna G. este secretara mea.

— Directorul gimnaziului este domnul Tushman, mi-a explicat mama.

— Şi vi se spune domnul T? am întrebat eu, iar asta l-a făcut să zâmbească.

— Ştii cine este domnul T.? a zis el. „Îmi pare rău de tine, ai s-o păţeşti!”[5] a continuat domnul Tushman cu vocea dură şi schimbată, ca şi cum ar fi imitat pe cineva.

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— În orice caz, nimeni nu-mi spune domnul T., a zis domnul Tushman, clătinând din cap. Deşi bănuiesc că mi se spune într-o mulţime de feluri pe care nu le ştiu. Nu-i uşor de trăit cu un nume ca al meu, să recunoaştem. Cred că înţelegi ce vreau să spun.

Aici, recunosc, am râs de-a dreptul, pentru că înţelegeam exact ce voia să spună.

— Mama şi tata au avut o profesoară pe care o chema domnişoara Tur, am zis.

— Auggie! a zis mama, dar domnul Tushman a râs.

— Asta-i rău de tot, a zis domnul Tushman, clătinând din cap. Poate că eu n-ar trebui să mă plâng. Bun, August, să-ţi spun ce m-am gândit să facem azi…

---

[5] Imitaţie a cântăreţului american de rap T-Bone, căruia i se mai spune şi „Domnul T.”.

— Acela este un dovleac? am întrebat, arătând cu degetul spre un tablou înrămat din spatele domnului Tushman.

— Auggie, nu-i frumos să întrerupi, a zis mama.

— Îţi place? a zis domnul Tushman, întorcându-se şi uitându-se la tablou. Şi mie îmi place. Am crezut şi eu că este un dovleac, până când elevul care mi l-a dat mi-a explicat că, de fapt, nu-i un dovleac. Este… ţine-te bine… un portret al meu! August, te întreb şi pe tine: crezi că semăn chiar atât de tare cu un dovleac?

— Nu! am răspuns eu, deşi credeam că da.

Ceva din felul în care i se umflau obrajii atunci când zâmbea îl făcea să semene cu un felinar din dovleac. Imediat ce m-am gândit la asta, mi-am dat seama cât era de caraghios: dovleac, bucuţele obrajilor, domnul Poponeţ. Şi am început să râd un pic. Am clătinat din cap şi mi-am acoperit gura cu mâna.

Domnul Tushman a zâmbit de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Am vrut să spun altceva, dar dintr-odată am auzit voci pe culoarul de lângă birou. Nu exagerez deloc când spun că inima a început să-mi bată de parcă aş fi alergat în cea mai lungă cursă din lume. Râsul s-a scurs din mine imediat.

Când eram mic, nu-mi păsa dacă mă întâlneam cu alţi copii, pentru că erau şi ei mici. Ceea ce e frumos la copiii mici e că nu încearcă să-ţi spună vorbe ca să te rănească intenţionat, chiar dacă uneori îţi spun vorbe care te rănesc. Ei nu ştiu, de fapt, ce spun. Dar copiii mari ştiu întotdeauna ce spun. Iar asta, pentru mine, nu e amuzant deloc. Anul trecut mi-am lăsat părul lung dintr-un motiv foarte clar: pentru că îmi place cum îmi acoperă bretonul ochii. Mă ajută să mă apăr de lucrurile pe care nu vreau să le văd.

Doamna Garcia a bătut la uşă şi a băgat capul înăuntru.

— Au venit, domnule Tushman, a zis ea.

— Cine a venit? am întrebat.

— Mulţumesc, i-a spus domnul Tushman doamnei Garcia. August, m-am gândit că ar fi o idee bună să cunoşti câţiva dintre elevii cu care vei fi în aceeaşi clasă anul acesta. O să faceţi un tur al şcolii, să vezi şi tu cum stau lucrurile, ca să zic aşa.

— Nu vreau să cunosc pe nimeni, i-am spus mamei.

Dar m-am trezit dintr-odată cu domnul Tushman în faţa mea. Mi-a pus mâinile pe umeri, s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Totul va fi bine, August. Sunt copii buni, te asigur.

— N-o să păţeşti nimic, Auggie, mi-a şoptit şi mama cu toată convingerea.

Înainte ca ea să poată spune altceva, domnul Tushman a deschis uşa biroului.

— Intraţi, copii, a zis el.

Au intrat doi băieţi şi o fată. Niciunul dintre ei nu s-au uitat la mine sau la mama. Au rămas în uşă şi l-au privit fix pe domnul Tushman, ca şi cum vieţile lor ar fi depins de el.

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit, copii, mai ales că şcoala începe abia peste o lună, a zis domnul Tushman. Aţi avut o vacantă frumoasă?

Au dat cu toţii din cap aprobator, dar n-a spus niciunul nimic.

— Grozav, a zis domnul Tushman. Copii, vreau să faceţi cunoştinţă cu August, care va veni de anul acesta la noi la şcoală. August, aceşti copii sunt elevi la Şcoala Beecher încă de la grădiniţă. Până acum au învăţat în clădirea şcolii primare, dar ştiu totul despre programul gimnaziului. Întrucât veţi fi în aceeaşi clasă, m-am gândit că ar fi frumos să vă cunoaşteţi puţin înainte să înceapă şcoala. Bun. Copii, el este August. August, el este Jack Will.

Jack Will s-a uitat la mine şi mi-a întins mâna. Când i-am strâns-o, a schiţat un zâmbet, a spus „Salut” şi s-a uitat imediat în jos.

— El este Julian, a zis domnul Tushman.

— Salut, a zis Julian, şi a făcut exact la fel ca Jack Will.

Mi-a strâns mâna, s-a străduit să zâmbească şi s-a uitat imediat în jos.

— Iar ea este Charlotte, a zis domnul Tushman.

Charlotte avea cel mai blond păr pe care l-am văzut vreodată. Nu mi-a întins mâna, dar a fluturat-o repede şi mi-a zâmbit.

— Bună, August. Mă bucur să te cunosc, a zis ea.

— Bună, am răspuns, uitându-mă în jos.

Charlotte purta o pereche de sandale Crocs de culoare verde aprins.

Domnul Tushman şi-a apropiat palmele ca şi cum ar fi urmat să aplaude.

— M-am gândit, dragii mei, a zis el, să-i arătaţi şcoala lui August. Ce-ar fi să începeţi de la etajul trei? Acolo va fi clasa voastră, în sala 301. Doamnă G., este…

— Da, sala 301! a strigat doamna Garcia din cealaltă cameră.

— Sala 301, a încuviinţat din cap domnul Tushman. Pe urmă îi puteţi arăta lui August laboratoarele de ştiinţe şi sala calculatoarelor. După aceea coborâţi la etajul doi, în bibliotecă şi la sala de spectacole. Nu uitaţi să-i arătaţi şi cantina.

— N-ar trebui să mergem şi în sala de muzică? a întrebat Julian.

— Ba da, bună idee, a zis domnul Tushman. August, cânţi la vreun instrument?

— Nu, am zis.

Nu era chiar subiectul meu preferat, ţinând cont de faptul că nu am urechi. Adică am, dar nu arată ca nişte urechi normale.

— S-ar putea să-ţi placă oricum să vezi sala de muzică, a zis domnul Tushman. Avem o gamă variată de instrumente de percuţie.

— August, mereu ţi-ai dorit să înveţi să cânţi la tobe, a zis mama, încercând să mă facă să mă uit la ea.

Dar eu aveam ochii acoperiţi de breton şi mă uitam la o bucată veche de gumă de mestecat lipită sub biroul domnului Tushman.

— Grozav! Ce-ar fi să porniţi? a zis domnul Tushman. Şi să vă întoarceţi…

Domnul Tushman s-a uitat la mama.

— Să vă întoarceţi peste o jumătate de oră, bine?

Cred că mama a încuviinţat din cap.

— Ţie îţi convine aşa, August? m-a întrebat domnul Tushman.

Eu n-am răspuns.

— Îţi convine, August? a repetat mama.

De data asta m-am uitat la ea. Voiam să vadă cât eram de furios. Dar i-am zărit faţa şi am încuviinţat, pur şi simplu. Părea mult mai speriată decât mine.

Ceilalţi copii au pornit spre uşă, aşa că i-am urmat.

— Ne vedem curând, a zis mama, cu vocea mai ascuţită decât de obicei.

Nu i-am răspuns.

Turul şcolii

Jack Will, Julian, Charlotte şi cu mine am ajuns într-un hol mare, unde era o scară lată. Am urcat la etajul trei fără să rostească nimeni nicio vorbă.

Ajunşi în capătul scărilor, am pornit pe un culoar plin cu uşi. Julian a deschis-o pe cea pe care scria 301.

— Aceasta este clasa noastră, a zis el, stând în uşa deschisă pe jumătate. O avem la dirigenţie pe doamna Petosa. Se spune că e de treabă, mai ales ca dirigintă. Dar că e foarte severă ca profesoară de matematică.

— Nu-i adevărat, a zis Charlotte. Sora mea a avut-o profesoară anul trecut şi a spus că este foarte drăguţă.

— Eu n-am auzit la fel, a răspuns Julian, dar nu contează.

A închis uşa şi a pornit mai departe pe culoar.

— Aici este laboratorul de ştiinţe, a zis la următoarea uşă.

La fel ca mai înainte, a rămas în picioare în faţa uşii deschise pe jumătate şi a început să vorbească. Nu s-a uitat niciodată la mine în tot acest timp, ceea ce era în regulă, pentru că nici eu nu mă uitam la el.

— Nu ştim cu cine vom face cursul de ştiinţe până când nu începe şcoala. Dar toţi l-am vrea pe domnul Haller. L-am avut şi în şcoala primară. Venea la ore şi cânta la o tubă uriaşă.

— Era un corn bariton, a zis Charlotte.

— Ba era o tubă, a răspuns Julian, închizând uşa.

— Frate, lasă-l să intre şi să se uite în jur, a zis Jack Will, trecând pe lângă Julian şi deschizând uşa larg.

— Intră, dacă vrei, a zis Julian.

A fost prima dată când s-a uitat la mine.

Am ridicat din umeri şi am intrat. Julian s-a ferit repede din calea mea, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l ating când trec pe lângă el.

— Nu-i mare lucru de văzut, a zis Julian, venind după mine.

A început să-mi arate obiectele din încăpere.

— Acela este incubatorul. Chestia aia neagră este tabla. Astea sunt băncile. Astea sunt scaunele. Acelea sunt lămpile Bunsen. Asta e o planşă ştiinţifică scârboasă. Asta e cretă. Ăsta e burete.

— Sunt sigură că ştie ce-i acela un burete, a zis Charlotte, cu un ton asemănător cu al Viei.

— De unde să ştiu dacă ştie? a întrebat Julian. Domnul Tushman a spus că n-a mai fost la şcoală niciodată.

— Ştii ce este un burete, nu-i aşa? m-a întrebat Charlotte.

Recunosc că mă simţeam atât de emoţionat, încât nu ştiam ce să spun sau ce să fac altceva decât să mă uit în podea.

— Ştii să vorbeşti? m-a întrebat Jack Will.

— Da, am încuviinţat.

Încă nu mă uitasem direct la niciunul dintre ei.

— Şi ştii ce este un burete, nu? a întrebat din nou Jack Will.

— Sigur, am mormăit.

— Ţi-am spus că nu-i nimic de văzut aici, a zis Julian, ridicând din umeri.

— Am o întrebare... am zis, încercând să-mi controlez vocea să nu tremure. Ce înseamnă clasă şi dirigenţie? Este o materie?

— Nu, clasa este grupul din care faci parte, mi-a explicat Charlotte, fără să ia în seamă zâmbetul superior al lui Julian. Vii la şcoală în fiecare dimineaţă în acelaşi loc şi ai o dirigintă care face prezenţa şi care se ocupă de tine. Într-un fel, dirigenţia e o materie principală, doar că nu înveţi ceva anume. Adică înveţi ceva, dar ceva care...

— Cred că a înţeles, Charlotte, a zis Jack Will.

— Ai înţeles? m-a întrebat Charlotte.

— Da, am încuviinţat eu.

— Bine, atunci hai să plecăm de aici, a zis Jack Will, luând-o la picior.

— Aşteaptă, Jack. Trebuie să-i răspundem la toate întrebările, a zis Charlotte.

Jack Will s-a întors, dând ochii peste cap.

— Mai ai şi alte întrebări? a zis el.

— Nu cred, i-am răspuns. Ba da. Te cheamă Jack sau Jack Will?

— Prenumele meu este Jack. Will este numele de familie.

— Domnul Tushman te-a prezentat Jack Will, aşa că am crezut...

— Ha! Ai crezut că îl cheamă Jackwill[6]! a râs Julian.

— Da, unii îmi spun amândouă numele, a zis Jack, ridicând din umeri. Nu ştiu de ce. Acum putem pleca?

[6] Joc de cuvinte pornind de la asemănarea numelui Jack Will cu *goodwill,* care înseamnă bunăvoinţă, generozitate. Jack Will face trimitere la un posibil „Jack Binevoitorul”.

— Hai să continuăm cu sala de spectacole, a zis Charlotte, conducându-ne pe toţi afară din laboratorul de ştiinţe. Este foarte interesantă. O să-ţi placă, August.

Sala de spectacole

În timp ce ne îndreptam spre etajul al doilea, Charlotte nu s-a oprit nicio clipă din vorbit. Mi-a povestit *Oliver*[7], piesa pe care o montaseră cu un an în urmă. Ea îl jucase pe Oliver, chiar dacă era fată. În timp ce spunea asta, a deschis larg o uşă dublă care dădea într-un amfiteatru uriaş. La celălalt capăt al sălii era o scenă.

Charlotte a început să zburde spre scenă. Julian a alergat după ea, dar s-a oprit la mijlocul intervalului dintre scaune.

— Haide! a zis el, făcându-mi semn să-l urmez.

M-am conformat.

— Au fost sute de oameni în public în seara aceea, a zis Charlotte, iar mie mi-a luat câteva secunde ca să-mi dau seama că vorbea tot despre *Oliver.* Am fost teribil de emoţionată. Aveam atâtea replici şi o mulţime de cântece de interpretat! A fost foarte, foarte, foarte greu!

Deşi vorbea cu mine, nu se uita la mine prea mult.

— În seara premierei, părinţii mei au stat în spatele amfiteatrului, acolo unde este Jack acum. Dar când luminile sunt stinse, nu se vede atât de departe. Aşa că întrebam: „Unde sunt părinţii mei? Unde sunt părinţii mei?” Iar domnul Resnick, profesorul de teatru şi de desen, mi-a spus: „Charlotte, nu te mai purta ca o vedetă răsfăţată!” I-am dat dreptate. Pe urmă mi-am zărit părinţii şi totul a fost cât se poate de bine. N-am uitat nici măcar o replică.

În timp ce Charlotte vorbea, am observat că Julian mă studia cu coada ochiului. Oamenii fac asta deseori în prezenţa mea. Ei cred că eu nu bag de seamă cum se uită la mine, dar eu îi ghicesc după cum înclină capul. M-am întors să văd unde s-a dus Jack. Rămăsese în spatele amfiteatrului, ca şi cum s-ar fi plictisit.

— Punem în scenă o piesă în fiecare an, a zis Charlotte.

— Nu cred că el o să vrea să joace în vreuna, Charlotte, a zis sarcastic Julian.

— Poţi să participi la o piesă şi fără să apari pe scenă, i-a răspuns Charlotte, uitându-se la mine. Poţi face luminile. Poţi picta decorul.

— Sigur, magie curată! a zis Julian, pocnind din degete.

---

[7] Piesă de teatru (uneori muzicală) adaptată după romanul *Oliver Twist* de Charles Dickens.

— Dar nu-i nevoie să optezi pentru cursul de teatru, dacă nu vrei, a zis Charlotte, ridicând din umeri. Există şi cursuri de dans, există cor sau orchestră. Există şi cursuri despre cum să devii lider.

— Numai tâmpiţii învaţă cum să devină lideri, a întrerupt-o Julian.

— Julian, eşti absolut insuportabil, a zis Charlotte, iar el a început să râdă.

— Eu voi alege cursul opţional de ştiinţe, am spus.

— Grozav! a zis Charlotte.

Julian m-a privit fix.

— Cursul de ştiinţe este, *pe cât probabil,* cel mai greu dintre cursurile opţionale, a zis el. Nu te supăra, dar dacă n-ai mai fost *niciodată* la scoală, de ce te crezi suficient de deştept ca să alegi cursul de ştiinţe? Ai mai studiat înainte ştiinţa? Vorbesc despre ştiinţa adevărată, nu despre trusele de jucărie pentru experienţe.

— Da, am zis eu.

— Julian, August a învăţat acasă, a zis Charlotte.

— S-au dus profesorii la el acasă? a întrebat Julian, părând nedumerit.

— Nu, l-a învăţat mama lui, a răspuns Charlotte.

— Este profesoară? a zis Julian.

— Mama ta e profesoară? m-a întrebat Charlotte.

— Nu, am răspuns.

— Aşadar, nu e o profesoară adevărată! a zis Julian, ca şi cum ar fi dovedit ce era de dovedit. Asta vreau să spun. Cum te poate învăţa ştiinţele cineva care nu este cu adevărat profesor?

— Sunt sigură că o să te descurci bine, a spus Charlotte, uitându-se la mine.

— Hai să mergem la bibliotecă, a strigat Jack, cu o voce foarte plictisită.

— De ce ai părul atât de lung? m-a întrebat Julian.

Părea că se supărase. N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că am ridicat din umeri.

— Pot să te întreb ceva? a zis el.

Am ridicat din nou din umeri. Nu tocmai mă întrebase *ceva?*

— Care-i treaba cu faţa ta? Ai fost prins într-un incendiu sau ce?

— Julian, te porţi necuviincios! a zis Charlotte.

— Nu mă port necuviincios, a zis Julian. Am pus doar o întrebare. Domnul Tushman a zis că putem pune întrebări, dacă vrem.

— Dar nu întrebări grosolane, a zis Charlotte. De altminteri, aşa s-a născut. Ne-a spus domnul Tushman. Dar tu n-ai fost atent.

— Ba am fost atent! a zis Julian. Dar m-am gândit că poate a fost prins şi într-un incendiu.

— Doamne, Julian! a zis Jack. Taci din gură!

— Ba tu să taci din gură! a strigat Julian.

— Haide, August, a zis Jack. Hai să mergem la bibliotecă.

M-am luat după Jack şi am ieşit din amfiteatru. Mi-a ţinut uşa dublă deschisă până am trecut de ea şi m-a privit direct în faţă, parcă provocându-mă să fac la fel. L-am privit şi am zâmbit. Nu ştiu, dar uneori senzaţia că îmi vine să plâng se poate transforma în dorinţa de a izbucni în râs. Probabil că sentimentul acela l-am avut şi atunci, pentru că am zâmbit ca şi cum urma să încep să chicotesc. Problema este că, din cauza feţei mele, oamenii care nu mă cunosc foarte bine nu-şi dau seama întotdeauna că zâmbesc. Colţurile gurii mele nu se ridică în sus, ca la restul lumii. Gura mea doar se întinde de-a latul feţei. Dar Jack Will şi-a dat seama cumva că i-am zâmbit. Şi mi-a zâmbit şi el.

— Julian e un nesuferit, mi-a şoptit el înainte ca Julian şi Charlotte să ajungă lângă noi. Dar, frate, trebuie să zici şi tu ceva.

A spus toate astea foarte serios, ca şi cum dorea să mă ajute. Am încuviinţat, în timp ce Julian şi Charlotte ne-au ajuns din urmă. Am rămas tăcuţi o clipă, clătinând toţi din cap şi uitându-ne în podea. Pe urmă l-am privit direct pe Julian.

— Apropo, se spune doar „probabil”, am zis.

— Despre ce vorbeşti?

— Ai spus mai devreme „pe cât probabil”.

— N-am spus aşa ceva!

— Ba da! mi-a dat dreptate Charlotte. Ai spus: „Cursul de ştiinţe este, *pe cât probabil,* cel mai greu dintre cursurile opţionale.” Te-am auzit bine.

— N-am spus în niciun caz aşa ceva, a insistat Julian.

— Nu contează, a zis Jack. Las-o baltă!

— Da, las-o baltă, a întărit Charlotte, coborând scările în urma lui Jack, către următorul etaj.

M-am luat după ei, dar Julian mi-a tăiat calea, făcându-mă să mă împiedic.

— Vai, te rog să mă ierţi, a zis Julian.

Dar mi-am dat seama din felul în care s-a uitat la mine că nu-i părea rău deloc.

Înţelegerea

Când ne-am întors în birou, mama şi domnul Tushman stăteau de vorbă. Doamna Garcia a fost prima care ne-a văzut venind şi a afişat imediat zâmbetul ei strălucitor.

— Ei, August, ce părere ai? Ţi-a plăcut ce ai văzut? m-a întrebat ea.

— Da, am aprobat eu, uitându-mă la mama.

Jack, Julian şi Charlotte au rămas la uşă, neştiind unde să se ducă sau dacă mai era nevoie de ei. M-am întrebat ce altceva mai aflaseră despre mine înainte să mă cunoască.

— Ai văzut puişorul de găină? m-a întrebat mama.

Am clătinat din cap, dar a intervenit Julian.

— Vă referiţi la puişorii de găină din laboratorul de ştiinţe? Aceia sunt donaţi unei ferme la sfârşitul fiecărui an şcolar.

— Aha, a zis dezamăgită mama.

— Dar anul viitor va ieşi o altă serie de puişori, a adăugat Julian. August îi va putea vedea la primăvară, la cursul de ştiinţe.

— Ce bine! a zis mama, uitându-se la mine. Erau atât de drăgălaşi, August…

Mi-aş fi dorit să nu-mi vorbească de parcă aş fi fost bebeluş, atunci când erau şi alţii de faţă.

— August, a zis domnul Tushman, băieţii ăştia ţi-au arătat ce te interesa sau vrei să vezi mai mult? Îmi dau seama că am uitat să le spun să-ţi arate sala de sport.

— I-am arătat-o, domnule Tushman, a zis Julian.

— Excelent! a zis domnul Tushman.

— Şi i-am povestit despre piesa şcolii şi despre cursurile opţionale, a zis Charlotte. Vai! a exclamat ea dintr-odată. Am uitat să-i arătăm atelierul de artă!

— Nu-i nimic, a zis domnul Tushman.

— Dar i-l putem arăta acum, s-a oferit Charlotte.

— Nu trebuie s-o luăm pe Via? am întrebat-o eu pe mama.

Era semnalul stabilit între noi prin care îi comunicam mamei că doream cu adevărat să plec.

— Ai dreptate, a zis mama, ridicându-se.

Mi-am dat seama că se prefăcuse că se uită la ceas.

— Îmi pare rău. Am pierdut noţiunea timpului. Trebuie s-o luăm pe fiica mea de la noua ei şcoală. A făcut şi ea o vizită neoficială acolo, chiar azi.

Partea asta nu era o minciună. Via se dusese într-adevăr să-şi vadă noua şcoală. Minciuna era că trebuia s-o luăm noi de acolo. Nici gând! Urma să vină acasă mai târziu, cu tata.

— La ce şcoală merge? a întrebat domnul Tushman, ridicându-se.

— Începe la toamnă Liceul Faulkner.

— Excelent! Nu-i un liceu la care se intră uşor. Bravo ei!

— Vă mulţumesc, a zis mama, dând aprobator din cap. Dar va avea ceva de mers până-acolo. Mai întâi cu metroul până la staţia de pe strada 86, apoi cu autobuzul ca să traverseze spre partea de est a oraşului. Face o oră, deşi cu maşina nu sunt decât cincisprezece minute.

— Dar merită efortul, a zis domnul Tushman. Ştiu nişte copii care s-au dus la Faulkner şi le-a plăcut enorm.

— Chiar trebuie să plecăm, mamă, am zis eu, trăgând-o de geantă.

Ne-am luat rămas-bun destul de repede. Mi-am dat seama că domnul Tushman a fost cam surprins că plecăm atât de brusc şi am început să mă gândesc dacă nu avea să-i acuze de asta pe Jack şi pe Charlotte, deşi singurul care mă făcuse să mă simt prost era Julian.

— Toată lumea a fost foarte drăguţă, l-am asigurat pe domnul Tushman înainte să plecăm.

— Abia aştept să devii elevul nostru, a spus domnul Tushman, bătându-mă uşurel pe spate.

— La revedere, le-am spus lui Jack, Charlottei şi lui Julian, dar fără să mă uit la ei.

De fapt, n-am ridicat privirea până când n-am ieşit din clădire.

Acasă

— Ei? Cum a fost? Ţi-a plăcut? m-a întrebat mama după ce abia dacă ne-am îndepărtat de şcoală jumătate de stradă.

— Încă nu mă întreba, mamă. Vorbim când ajungem acasă, i-am spus.

Dar când am intrat în casă, am alergat la mine în cameră şi m-am aruncat în pat. I-aş fi putut spune mamei că nu ştiam ce se întâmplă cu mine, şi chiar cred că nu ştiam. Mă simţeam foarte trist, dar în acelaşi timp şi puţin fericit, la fel ca atunci când îmi venea să râd şi să plâng în acelaşi timp.

Daisy, câinele meu, a venit după mine în cameră, a sărit în pat şi a început să mă lingă pe faţă.

— Cine-i fetiţă cuminte? am spus eu, imitând vocea tatei. Cine-i fetiţă cuminte?

— E totul în regulă, scumpule? m-a întrebat mama.

Voia să se aşeze lângă mine pe pat, dar Daisy nu-i lăsa niciun pic de loc.

— Iartă-mă, Daisy, i-a spus mama, dând-o deoparte şi aşezându-se. Copiii aceia s-au purtat urât cu tine?

— Nu, am zis, minţind numai pe jumătate. S-au purtat cum trebuie.

— Dar au fost drăguţi? Domnul Tushman s-a străduit din răsputeri să mă asigure că sunt nişte copii minunaţi.

— Îhî, am aprobat eu, uitându-mă în continuare la Daisy.

Am pupat-o pe nas şi i-am frecat o ureche, până când a început să se scarpine de parcă ar fi avut purici.

— Băiatul acela, Julian, mi s-a părut cel mai drăguţ, a zis mama.

— Ba nu, el a fost cel mai puţin drăguţ. Dar mi-a plăcut Jack. El a fost de treabă. Am crezut că numele lui este Jack Will, dar îl cheamă doar Jack.

— Stai puţin, poate că îi confund eu. Cine era cel brunet, cu părul pieptănat cu creastă?

— Julian.

— Şi el n-a fost de treabă?

— Nu, nu-i de treabă deloc.

— Aha.

Mama a stat puţin pe gânduri.

— Aşadar, este genul acela de copil care se poartă într-un fel în faţa adulţilor şi altfel când e cu alţi copii.

— Bănuiesc că da.

— Oh, îi urăsc pe ăştia, a zis ea.

— M-a întrebat: „August, care-i treaba cu faţa ta?”, i-am spus eu mamei, privind-o tot timpul pe Daisy. „Ai fost prins într-un incendiu sau ce?”

Mama n-a zis nimic. M-am uitat la ea şi am văzut că era complet şocată.

— N-a spus-o cu răutate, am adăugat eu repede. Doar m-a întrebat.

Mama a dat din cap.

— Dar Jack chiar mi-a plăcut, am zis. I-a spus: „Taci din gură, Julian!” Iar Charlotte i-a spus: „Julian, te porţi necuviincios!”

A dat iar din cap. Îşi apăsa fruntea cu degetele de parcă s-ar fi luptat cu o durere de cap.

— Îmi pare tare rău, Auggie, a zis mama încet.

Se înroşise în obraji.

— Nu-i nimic, mamă, serios!

— Nu trebuie să te duci la şcoală dacă nu vrei, scumpule.

— Dar vreau să mă duc, am spus.

— Auggie…

— Serios, mamă. Chiar vreau să mă duc.

Nu minţeam deloc.

Emoţiile primei zile

Recunosc, în prima zi de şcoală am avut emoţii foarte mari. Nu aveam fluturi în stomac, aveam mai degrabă porumbei care îmi zburau prin toate măruntaiele. Mama şi tata au fost şi ei destul de emoţionaţi, dar şi foarte entuziasmaţi. Ne-au făcut fotografii înainte de a pleca de acasă, mie şi Viei, pentru că era prima ei zi de liceu.

Abia cu doar câteva zile înainte au decis dacă merg la şcoală sau nu. După vizita mea acolo, mama şi tata au întors lucrurile pe toate părţile, întrebându-se dacă ar trebui să merg sau nu. Acum mama era cea care spunea că n-ar trebui, în timp ce tata era pentru. Tata mi-a mărturisit că era foarte mândru de felul în care mă descurcasem cu Julian şi că mă transformam într-un bărbat puternic. L-am auzit spunându-i mamei că acum a înţeles că ea avusese dreptate tot timpul. Dar am observat că mama nu mai era atât de sigură. Când tata i-a spus că el şi Via vor veni cu mine în prima zi, pentru că şcoala era oricum în drumul lor spre metrou, mama a părut uşurată că urma să mergem împreună. Cred că la fel m-am simţit şi eu.

Chiar dacă Şcoala Beecher se află la numai câteva străzi de casa noastră, nu mai fusesem în zona aia decât de vreo două ori. În general încerc să evit străzile pline de copii. La noi pe stradă, toată lumea mă cunoaşte, iar eu cunosc pe toată lumea. Ştiu fiecare cărămidă, fiecare trunchi de copac şi fiecare crăpătură din trotuar. O cunosc pe doamna Grimaldi, femeia care stă mereu la fereastră. Îl cunosc pe bătrânul care se plimbă în sus şi în jos pe stradă, fluierând ca o pasăre. Ştiu băcănia din colţ, de unde mama ne cumpără covrigi, şi le cunosc pe chelneriţele de la cafenea, care îmi spun toate „dulceaţă” şi îmi dau acadele ori de câte ori mă văd. Îmi place cartierul meu, North River Heights, şi de aceea m-am simţit ciudat să ajung la câteva străzi distanţă şi să mi se pară totul nou. Bulevardul Amesfort, un bulevard pe care am mers de un milion de ori, arăta, dintr-un motiv oarecare, complet diferit. Era plin de oameni pe care nu i-am mai văzut, care aşteptau autobuzul sau împingeau cărucioare.

Am traversat Bulevardul Amesfort şi am luat-o spre Heights Place. Via mergea alături de mine, ca de obicei. Mama şi tata ne urmau. După ce am trecut de colţ, am văzut toţi copiii adunaţi în faţa şcolii – sute de copii care râdeau şi vorbeau unii cu alţii în

grupuleţe, sau care stăteau alături de părinţi, care vorbeau şi ei cu alţi părinţi. Mi-am ţinut capul cât mai în pământ.

— Toată lumea este la fel de emoţionată ca tine, mi-a şoptit Via la ureche. Nu uita că pentru toţi este prima zi de şcoală. Bine?

Trebuie să recunosc că până aici nu se întâmplase nimic rău. N-am văzut pe nimeni să se holbeze la mine, nici măcar nu mă băgau în seamă. O singură dată m-am uitat în sus şi am văzut trei fete şuşotind cu mâna la gură, dar când şi-au dat seama că le-am observat, s-au uitat în altă parte.

Am ajuns în faţa intrării principale.

— Bun, am ajuns, băiete, a zis tata, punându-şi mâinile pe umerii mei.

— Să ai parte de o primă zi de şcoală minunată! Te iubesc, a zis Via, îmbrăţişându-mă strâns şi sărutându-mă.

— Îţi doresc şi eu la fel, i-am răspuns.

— Te iubesc, Auggie, a zis tata îmbrăţişându-mă.

— Pa.

Pe urmă m-a îmbrăţişat mama, care era pe punctul să izbucnească în plâns, ceea ce m-ar fi făcut să mă simt foarte stânjenit. Aşa că am îmbrăţişat-o scurt şi repede, m-am întors şi am dispărut în şcoală.

Lacăte

M-am dus direct în sala 301 de la etajul trei. Acum eram bucuros că vizitasem şcoala mai înainte, pentru că ştiam precis unde să merg şi nu trebuia să ridic privirea deloc. Am observat şi câţiva copii care se uitau în mod evident la mine. Ca de obicei, m-am prefăcut că nu îi bag în seamă.

Am intrat în clasă. Profesoara scria ceva pe tablă, iar copiii începuseră să se aşeze în bănci, care erau aranjate în semicerc în faţa tablei. Am ales una din mijloc, mai în spate, unde am crezut că le va fi mai greu celorlalţi să se holbeze la mine. Am continuat să stau cu capul în pământ, uitându-mă pe sub breton numai la picioarele celorlalţi. Băncile au început să se umple şi mi-am dat seama că nimeni nu se aşeza lângă mine. De câteva ori câte cineva fusese gata-gata să se aşeze, dar se răzgândise în ultimul moment şi se dusese în altă parte.

— Salut, August.

Era Charlotte, îmi făcea cu mâna în timp ce se aşeza în primul rând. De ce s-ar aşeza cineva vreodată în primul rând, habar n-am!

— Salut, am răspuns, dând din cap.

Pe urmă am remarcat că Julian stătea la câteva locuri mai departe de ea şi vorbea cu alţi copii. Ştiu că mă văzuse, dar nu mă salutase.

Brusc, cineva s-a aşezat chiar lângă mine. Era Jack Will. Jack.

— Salutare! a zis el.

— Salut, Jack, i-am răspuns, făcându-i semn cu mâna.

Mi-a părut rău imediat, pentru că nu mi s-a părut deloc un gest deştept.

— Gata, copii! Staţi jos, toată lumea! a zis profesoara, întorcându-se cu faţa spre noi.

Îşi scrisese numele pe tablă: doamna Petosa.

— Găsiţi-vă cu toţii un loc, vă rog. Intraţi, le-a spus apoi unor copii care abia apăruseră la uşă. Mai e un loc aici şi unul acolo.

Încă nu mă remarcase.

— Întâi de toate, vreau să tăceţi cu toţii şi…

Abia atunci m-a observat.

— Puneţi rucsacurile jos şi faceţi linişte!

Ezitase doar o milionime de secundă, dar puteam spune cu precizie clipa în care m-a văzut. Cum am mai zis, deja m-am obişnuit cu treaba asta.

— Voi face prezenţa şi apoi schema locurilor în clasă, a continuat ea, rezemându-se de catedră.

Avea alături trei mape pline cu dosare.

— Când vă strig, veniţi la mine şi vă voi da un dosar pe care scrie numele vostru. Dosarul conţine orarul şi un lacăt cu cifru pentru dulap, pe care *nu* veţi încerca să-l deschideţi până nu vă spun eu. Numărul dulapului este scris pe orar. Fiţi atenţi, unele dulapuri nu sunt chiar lângă clasă, ci în holul de jos. Şi, ca să nu săriţi să mă întrebaţi: nu, nu aveţi voie să schimbaţi dulapurile şi nu, nu aveţi voie să schimbaţi lacătele. Dacă mai avem timp, la sfârşitul acestei ore vom ajunge să ne cunoaştem mai bine, aţi înţeles? Bun.

A ridicat lista de pe catedră şi a început să ne strige numele.

— Julian Albans, a zis ea, uitându-se în clasă.

Julian a ridicat mâna şi a răspuns „Prezent” în acelaşi timp.

— Bună, Julian, a zis profesoara, făcând un semn în schema locurilor.

A scos primul dosar din mapă şi i l-a întins.

— Vino să-l iei! i-a spus ea pe un ton ce nu admitea replică.

El s-a ridicat şi a luat dosarul.

— Ximena Chin.

Profesoara le dădea copiilor câte un dosar pe măsură ce le citea numele. În timp ce parcurgea lista, mi-am dat seama că locul din stânga mea rămăsese tot neocupat, deşi ceva mai încolo, doi copii stăteau la un singur pupitru. Apoi profesoara a ajuns la numele unuia dintre ei, Henry Joplin, un copil mare care părea deja adolescent.

— Henry mai este un loc liber. Aşază-te acolo, a zis ea.

I-a dat dosarul şi i-a arătat scaunul de lângă mine. Deşi nu l-am privit direct, mi-am dat seama că Henry nu voia să se apropie de mine. Îşi târa rucsacul pe jos şi se mişca cu încetinitorul. Şi-a proptit apoi rucsacul sus, în partea dreaptă a băncii, ca şi cum ar fi făcut între el şi mine un zid despărţitor.

— Maya Markowitz, a strigat doamna Petosa.

— Prezent, a răspuns o fată care stătea la patru bănci de mine.

— Miles Noury.

— Prezent, a zis băiatul care împărţise pupitrul cu Henry Joplin.

În timp ce se întorcea de la catedră, l-am văzut aruncându-i lui Henry o privire compătimitoare.

— August Pullman, a zis doamna Petosa.

— Prezent, am răspuns încet, abia ridicând mâna.

— Bună, August, mi-a spus profesoara, zâmbindu-mi cu multă căldură atunci când mi-a dat dosarul.

Am simţit privirile tuturor arzându-mi spatele în decursul celor câteva secunde cât am stat în faţa clasei, apoi toată lumea s-a uitat în jos, când m-am întors la locul meu. Am rezistat ispitei de a forma combinaţia lacătului, deşi toată lumea asta făcea. Dar profesoara ne spusese clar să aşteptăm. Mă pricepeam, oricum, destul de bine la deschis încuietori cu cifru, pentru că le foloseam la bicicletă. Henry tot încerca să deschidă lacătul lui şi nu reuşea. Se înfuriase şi înjura în barbă.

Doamna Petosa a strigat numele care mai rămăseseră. Ultimul era al lui Jack Will.

După ce i-a dat dosarul şi lui Jack, doamna Petosa a spus:

— Acum scrieţi cu toţii combinaţia într-un loc sigur, ca să n-o uitaţi. Dacă o uitaţi, ceea ce se întâmplă de cel puţin 3,2 ori pe semestru, doamna Garcia are lista tuturor cifrurilor. Gata, acum scoateţi lacătele şi exersaţi câteva minute cum să le deschideţi, deşi ştiu că unii dintre voi au încercat deja.

Când a spus asta, s-a uitat la Henry.

— Între timp, a continuat ea, vă voi spune câte ceva despre mine. Pe urmă îmi veţi spune voi câte ceva despre voi. De acord? Bine.

Ne-a zâmbit tuturor, deşi mi s-a părut că mie mi-a zâmbit cel mai mult. Nu era un zâmbet strălucitor, ca al doamnei Garcia. Era un zâmbet normal, zâmbea ca şi cum ar fi ţinut la noi. Arăta foarte diferit faţă de cum crezusem eu că arată profesoarele. Cred că mă aşteptasem să arate ca domnişoara Fowl din filmul *Jimmy Neutron:* o femeie bătrână cu un coc mare în vârful capului. Dar doamna Petosa semăna leit cu Mon Mothma din *Războiul stelelor, Episodul IV:* era tunsă băieţeşte şi purta o cămaşă albă lungă, ca o tunică.

S-a întors din nou şi a început să scrie pe tablă.

Henry tot nu reuşise să-şi deschidă lacătul şi era din ce în ce mai furios, mai ales când auzea lacătele altora deschizându-se. S-a supărat teribil când eu l-am deschis pe al meu din prima

încercare. Partea nostimă era că, dacă n-ar fi pus rucsacul zid între noi, cu siguranţă m-aş fi oferit să-l ajut.

Turul clasei

Doamna Petosa ne-a povestit puţin cine era. Lucruri plicticoase: unde se născuse şi crescuse, cum şi-a dorit întotdeauna să fie profesoară şi cum a renunţat în urmă cu şase ani la un serviciu pe Wall Street[8] ca să-şi urmeze „visul” şi să înveţe copiii carte. La început a întrebat dacă vrea cineva să mai ştie ceva, iar Julian a ridicat mâna.

— Da…

A trebuit să se uite pe listă ca să-şi aducă aminte cum îl cheamă.

— Spune, Julian…

— Este foarte interesant felul în care v-aţi urmat visul, a zis el.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere! a zâmbit el mândru.

— Dar ce-ar fi să ne spui ceva despre tine, Julian? De fapt, aş vrea ca toţi să vorbiţi. Gândiţi-vă la două lucruri pe care aţi vrea să le ştie ceilalţi despre voi. De fapt, staţi puţin! Câţi dintre voi aţi făcut la Beecher şi şcoala primară?

Au ridicat mâinile cam jumătate dintre copii.

— Bun, deci o parte din voi deja vă cunoaşteţi. Restul sunteţi nou-veniţi la această şcoală, am dreptate? Bun. Aşadar, gândiţi-vă la două lucruri pe care aţi vrea să le ştie ceilalţi despre voi, iar dacă îi cunoaşteţi pe unii dintre copii, gândiţi-vă la lucruri pe care ei nu le ştiu încă. Bine? Bun. Să începem cu Julian, apoi vom face turul clasei.

Julian s-a încruntat şi a început să se bată cu degetele peste frunte, ca şi cum s-ar fi gândit din greu.

— Când eşti tu gata, a zis doamna Petosa.

— Primul lucru ar fi…

— Faceţi-mi favoarea de a începe prin a vă prezenta, da? l-a întrerupt doamna Petosa. Asta mă ajută să vă ţin minte mai bine.

— Bun. Mă numesc Julian. Iar primul lucru pe care mi-ar plăcea să-l ştie toată lumea despre mine este că… tocmai mi-am cumpărat jocul Battleground Mystic pentru platforma Wii şi e absolut fantastic. Iar al doilea lucru ar fi că astă-vară mi-am cumpărat o masă de ping-pong.

---

[8] Stradă reprezentativă pentru districtul financiar al oraşului New York, cu sediile celor mai importante burse şi companii de profil. În general, a lucra pe Wall Street este sinonim cu a câştiga foarte mulţi bani.

— Foarte frumos, îmi place ping-pongul, a zis doamna Petosa. Vrea să-l întrebe cineva ceva pe Julian?

— Battleground Mystic este pentru un singur jucător sau pentru mai mulţi? a întrebat băiatul pe care îl chema Miles.

— Nu mă refer la genul acesta de întrebări, copii, a zis doamna Petosa. Bun, acum spune tu…

A arătat-o pe Charlotte, probabil pentru că banca ei era cel mai aproape de catedră.

— Sigur, a răspuns Charlotte fără să ezite nicio secundă, ca şi cum ştia exact ce vrea să spună. Mă numesc Charlotte. Am două surori, şi din iulie avem un pui de căţel pe nume Suki. L-am luat de la un adăpost pentru animale şi este nemaipomenit de drăguţ!

— Grozav, Charlotte, mulţumesc, a zis doamna Petosa. Cine-i următorul?

Ca mielul la abator

„Ca mielul la abator”: *O zicală care se spune despre cineva când se duce liniştit într-un loc, fără să ştie că urmează să i se întâmple ceva neplăcut.*

Am căutat expresia aseară, cu Google. La asta mă gândeam, atunci când doamna Petosa mi-a rostit numele şi a fost rândul meu să vorbesc.

— Mă numesc August, am spus, şi da, abia dacă am murmurat vorbele.

— Poftim? a zis cineva.

— Poţi vorbi ceva mai tare, dragă? a zis doamna Petosa.

— Mă numesc August, am spus mai tare, forţându-mă să ridic privirea. Aăă… am o soră pe care o cheamă Via şi un câine pe nume Daisy. Şi… asta-i tot.

— Minunat, a zis doamna Petosa. Are cineva întrebări pentru August?

Nimeni nu a spus nimic.

— Bun, urmezi tu, i-a zis doamna Petosa lui Jack.

— Staţi puţin, vreau eu să-l întreb ceva pe August, a zis Julian, ridicând mâna. De ce ai codiţa aceea subţire la spate? E o codiţă de padawan?

— Da, am încuviinţat eu, ridicând din umeri.

— Ce înseamnă padawan? a întrebat zâmbindu-mi doamna Petosa.

— Este ceva din *Războiul stelelor,* a răspuns Julian. Un padawan este ucenicul unui cavaler Jedi.

— Interesant, a zis domnişoara Petosa, uitându-se la mine. Îţi place *Războiul stelelor,* August?

— Cred că da, am răspuns, fără să ridic privirea, pentru că tot ce-mi doream era să mă preling sub bancă.

— Care e personajul tău preferat? m-a întrebat Julian.

Am început să mă gândesc că poate nu era aşa de rău.

— Jango Fett.

— Ce părere ai despre Darth Sidious? a continuat el. Îţi place?

— Gata, copii, puteţi vorbi despre *Războiul stelelor* în recreaţie, a zis veselă doamna Petosa. Să continuăm. Încă n-am aflat nimic despre *tine,* i-a spus ea lui Jack.

A fost rândul lui Jack să vorbească, dar recunosc că n-am auzit o vorbă. Poate că nu înţelesese nimeni aluzia la Darth Sidious, şi poate că Julian n-o făcuse intenţionat. Dar în *Războiul*

stelelor, Episodul III: Răzbunarea Sith, faţa lui Darth Sidious este arsă de fulgerul Sith şi devine complet diformă. Pielea i se încreţeşte şi toată faţa parcă i se topeşte.

M-am uitat cu coada ochiului la Julian. Şi el se uita la mine. Da, ştia despre ce vorbeşte şi o făcuse intenţionat.

Alege să fii bun

A sunat clopoţelul şi a urmat o mare foială. Toată lumea s-a ridicat să plece. Mi-am verificat orarul. Următoarea oră aveam engleză, la sala 321. Nu m-am oprit să văd dacă mai merge cineva din clasa mea în aceeaşi direcţie. Am ţâşnit afară din încăpere, am luat-o pe hol şi m-am aşezat în următoarea sală cât mai în spate cu putinţă. Profesorul, un bărbat foarte înalt, cu o barbă blondă, scria ceva pe tablă.

Copiii au venit grupuri-grupuri, râzând şi vorbind, dar eu nu m-am uitat la ei. S-a întâmplat cam acelaşi lucru ca la ora de dirigenţie. Nu s-a aşezat nimeni lângă mine, în afară de Jack, care făcea glume cu nişte copii din alte clase. Jack era genul de copil foarte agreat de ceilalţi. Avea o mulţime de prieteni. Făcea lumea să râdă.

Apoi a sunat clopoţelul de intrare. Toată lumea a tăcut şi profesorul s-a întors cu faţa spre noi. Ne-a spus că se numeşte domnul Browne şi apoi a început să înşire ce urma să studiem în primul semestru. La un moment dat m-a observat, undeva între *Călătorie în timp*[9] şi nişte basme populare chinezeşti, dar a continuat să vorbească.

În timp ce vorbea, eu mâzgăleam într-un caiet, dar din când în când aruncam o privire şi la ceilalţi elevi. Charlotte era şi ea la acest curs. Mai erau Julian şi Henry. Miles nu era.

Domnul Browne scrisese pe tablă cu litere mari de tipar:

P-R-I-N-C-I-P-I-U!

— Toată lumea să scrie acest cuvânt la începutul primei pagini din caietul de engleză!

În timp ce făceam întocmai, profesorul a zis:

— Bun, cine poate să-mi spună acum ce înseamnă un principiu? Ştie cineva?

Nu a ridicat mâna nimeni.

Domnul Browne a zâmbit, a dat din cap şi a scris din nou pe tablă:

PRINCIPII = REGULI DESPRE LUCRURI
CU ADEVĂRAT IMPORTANTE.

---

[9] *A Wrinkle in Time,* carte pentru copii scrisă de Madeleine L'Engle.

— De exemplu, un motto? a întrebat cineva.

— Un motto, a fost de acord domnul Browne, în timp ce continua să scrie pe tablă. Sau un citat faimos. Sau un rând dintr-un răvaş de plăcintă. Orice fel de zicală sau de regulă de bază care ne poate motiva. În mod fundamental, un principiu este orice ne poate ajuta şi ghida când luăm decizii despre lucruri cu adevărat importante.

A scris totul pe tablă, apoi s-a întors spre noi.

— Care anume sunt lucrurile cu adevărat importante? ne-a întrebat el.

Câţiva copii au ridicat mâna. I-a lăsat să răspundă şi a notat pe tablă ce spuneau, cu un scris de mână foarte neîngrijit.

REGULILE. ÎNVĂŢĂTURA. TEMELE.

— Şi mai ce altceva? a întrebat el scriind, fără să se întoarcă. Spuneţi ce vă trece prin cap!

Şi a notat tot ce au strigat copiii.

FAMILIA. PĂRINŢII. ANIMALELE DE COMPANIE.

O fetiţă a strigat:

— Mediul înconjurător!

MEDIUL

a scris pe tablă domnul Browne, apoi a adăugat:

LUMEA NOASTRĂ!

— Rechinii, pentru că mănâncă mortăciunile din ocean! a zis unul dintre băieţi, cel pe care îl chema Reid.

Domnul Browne a scris pe tablă

RECHINII

— Albinele! Centurile de siguranţă! Reciclarea! Prietenii!

— Bine, a zis domnul Browne, scriind toate aceste lucruri.

A terminat de scris, apoi s-a întors din nou cu faţa la noi.

— Dar nu mi-a spus nimeni lucrul cel mai important.

Ne-am uitat la el, rămaşi fără idei.

— Dumnezeu? a zis un copil.

Deşi domnul Browne a scris pe tablă „Dumnezeu”, mi-am dat seama că nu acesta era răspunsul pe care îl căuta. Apoi, fără să mai întrebe nimic, a scris:

CINE SUNTEM!

— Cine suntem, a zis el, subliniind fiecare cuvânt pe măsură ce îl rostea. Cine suntem! Noi! Da? Ce fel de oameni suntem? Ce fel de persoană eşti? Nu este acesta cel mai important lucru dintre toate? Nu este aceasta întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem nouă înşine tot timpul? „Ce fel de om sunt?” A observat cineva placa de lângă intrarea acestei şcoli? A citit-o cineva?

S-a uitat în jur, dar nimeni nu ştia răspunsul.

— Scrie pe ea: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!”, a spus domnul Browne, zâmbind şi dând din cap afirmativ. Sunteţi aici ca să învăţaţi cine sunteţi.

— Credeam că suntem aici ca să învăţăm engleză, a replicat Jack, făcându-i pe toţi să râdă.

— Sigur, învăţăm şi asta, a răspuns domnul Browne, ceea ce mi s-a părut foarte deştept din partea lui.

S-a întors apoi din nou şi a scris cu litere uriaşe de tipar, pe toată tabla:

PRINCIPIUL DIN SEPTEMBRIE AL DOMNULUI BROWNE:
CÂND AI DE ALES ÎNTRE A FI CORECT ŞI A FI BUN,
ALEGE SĂ FII BUN.

— Bine, fiţi atenţi, a zis el, întorcându-se din nou cu faţa la noi. Vreau să începeţi un capitol nou în caietele voastre. Se va intitula „Principiile domnului Browne.”

A continuat să vorbească, în timp ce noi făceam ce ne ceruse.

— Puneţi data de azi pe prima pagină a acestui capitol. De acum înainte, la începutul fiecărei luni voi scrie pe tablă un nou principiu al domnului Browne, iar voi îl veţi scrie în caiet. Pe urmă vom discuta ce înseamnă acest principiu. Iar la sfârşitul lunii veţi scrie un eseu despre el, şi anume despre ce înseamnă pentru voi. Până la sfârşitul anului veţi avea o listă de principii

pe care s-o luaţi cu voi. În vacanţa de vară, le cer tuturor elevilor să vină cu un principiu personal. Să mi-l scrie pe o carte poştală şi să mi-l trimită de oriunde se află în vacanţă.

— Şi lumea chiar face asta? a întrebat o fată pe care nu ştiam cum o cheamă.

— O, da! a răspuns profesorul. Lumea chiar face asta. Am avut elevi care mi-au trimis principii noi mulţi ani după ce au terminat această şcoală. Este de-a dreptul uimitor!

A făcut o pauză şi şi-a mângâiat barba.

— În orice caz, vara viitoare pare foarte departe, ştiu, a glumit el, făcând pe toată lumea să râdă. Aşa că relaxaţi-vă până fac eu prezenţa. După aceea voi începe să vă spun ce lucruri straşnice vom face anul acesta – la *engleză!*

A spus asta arătând spre Jack, ceea ce a fost iar o glumă, aşa că am râs din nou cu toţii.

În timp ce scriam principiul din luna septembrie al domnului Browne, mi-am dat seama brusc că urma să-mi placă la şcoală. Indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Prânzul

Via îmi povestise cam cum decurge pauza de prânz în gimnaziu, aşa că ar fi trebuit să ştiu că va fi greu. Dar nu mă aşteptasem să fie atât de greu. Toţi copiii din toate clasele a cincea au năvălit în cantină în acelaşi moment, vorbind tare şi îmbrâncindu-se în timp ce fugeau să ocupe mesele. Una dintre profesoarele de serviciu la cantină a zis ceva despre faptul că nu-i voie să ţii locuri pentru altcineva, dar eu n-am ştiut ce înseamnă şi probabil că nu ştia nimeni, pentru că toată lumea a ţinut locuri pentru prieteni. Am încercat să mă aşez la o masă, dar băiatul de pe scaunul vecin mi-a spus: „Îmi pare rău, dar aici stă altcineva".

M-am mutat la o masă goală şi am aşteptat să se termine debandada, iar profesoara de serviciu să ne spună ce aveam de făcut în continuare. Ea a început să ne înşire regulile cantinei şi eu am început să mă uit în jur, să văd unde se aşezase Jack Will. Nu l-am văzut în partea mea de cantină. Copiii continuau să vină, iar profesoarele le-au cerut celor de la primele mese să-şi ia tăvile şi să se aşeze la coadă. Julian, Henry şi Miles stăteau la o masă din spatele încăperii.

Mama îmi pusese în pacheţel un sendviş cu brânză, biscuiţi graham şi o cutie cu suc, aşa că nu a trebuit să mă aşez la rând când a fost chemată masa mea. M-am concentrat în schimb să deschid rucsacul, să scot punga cu mâncare şi să desfac încet folia de aluminiu în care era învelit sendvişul.

Îmi dădeam seama că ceilalţi se holbau la mine chiar şi fără să-i văd. Ştiam că îşi dădeau coate şi că mă urmăreau cu coada ochiului. Crezusem că m-am obişnuit cu genul acesta de priviri, dar bănuiesc că m-am înşelat.

La o masă erau câteva fete care cu siguranţă vorbeau despre mine, pentru că îşi acopereau gurile cu mâna. Ochii şi şoaptele lor se tot întorceau către mine.

Urăsc felul în care mănânc. Îmi dau seama cât de ciudat arată. Gura de lup mi-a fost operată când eram bebeluş, apoi am mai făcut o operaţie la patru ani, dar tot mi-a mai rămas o gaură în cerul gurii. Şi, chiar dacă acum câţiva ani am fost operat ca să mi se alinieze maxilarele, tot trebuie să mestec mâncarea cu dinţii din faţă. Nu-mi dădusem seama cum se vede până când am fost la o aniversare şi un copil i-a spus mamei sărbătoritului că nu vrea să se aşeze lângă mine pentru că

împroşc firimituri din gură şi fac mare mizerie. Sunt sigur că băiatul n-a vrut să fie rău cu mine, dar ştiu că mai târziu a dat de belea, pentru că mama lui a sunat-o în aceeaşi seară pe mama ca să-şi ceară scuze. Când m-am întors acasă de la petrecere, m-am dus în faţa oglinzii din baie şi am început să ronţăi un biscuit, ca să văd cum arăt când mestec. Băiatul avusese dreptate. Mănânc ca o broască-ţestoasă, dacă aţi văzut vreodată o ţestoasă mâncând. Mănânc ca o creatură preistorică din mlaştini.

O masă văratică

— Locul ăsta e ocupat?

Am ridicat privirea şi am observat o fată pe care n-o mai văzusem înainte. Stătea lângă masa mea cu o tavă plină cu mâncare. Avea păr castaniu, lung şi ondulat, şi purta un tricou maro cu un semn violet al păcii imprimat pe el.

— Nu, am zis.

A pus tava cu mâncare pe masă, a dat drumul rucsacului pe podea şi s-a aşezat în faţa mea. A început să mănânce macaroanele cu brânză pe care le avea în farfurie.

— Câh! a zis ea după ce a luat prima înghiţitură. Ar fi trebuit să-mi aduc şi eu un sendviş, ca tine.

— Da, am aprobat-o eu.

— Pe mine mă cheamă Summer[10]. Pe tine cum te cheamă?

— August.

— Grozav! a zis ea.

— Summer! a strigat-o altă fată care se apropia cu o tavă cu mâncare. De ce te-ai aşezat acolo? Hai înapoi la masa noastră!

— E prea aglomerat acolo, i-a răspuns Summer. Vino şi tu să stai aici! Avem mai mult loc.

Cealaltă fată a părut încurcată pentru o clipă. Mi-am dat seama că era una dintre fetele pe care le văzusem uitându-se la mine mai devreme şi şuşotind cu mâna la gură. Cred că şi Summer fusese una dintre fetele de la masa aceea.

— Cum vrei, a zis fata cealaltă şi a plecat.

Summer s-a uitat la mine, a zâmbit ridicând din umeri şi a mai luat o înghiţitură din macaroanele cu brânză.

— Să ştii că numele noastre se potrivesc, a zis cu gura plină.

Cred că şi-a dat seama că nu înţelegeam ce vrea să spună.

— Summer? August?[11] a zis ea zâmbind, cu ochii deschişi larg, ca şi cum aştepta să mă prind.

— Aha, da, am zis eu după o secundă.

— Putem rezerva masa asta numai pentru „văratici”, a zis. Se pot aşeza la ea numai copii cu nume care evocă vara. Ia să vedem, există cineva care să se numească June[12] sau July[13]?

---

[10] Nume feminin care în limba engleză înseamnă „vară”.
[11] Adică „vara” şi „luna august”.
[12] Nume care evocă luna iunie.
[13] Nume care evocă luna iulie.

— Există Maya[14], am zis.

— Teoretic, luna mai este o lună de primăvară, a replicat Summer, dar dacă vrea să vină să stea aici, putem face o excepţie.

A spus-o ca şi cum s-ar fi gândit deja la toate lucrurile astea.

— Mai există Julian, a zis ea. E ca numele Julia, vine de la luna iulie.

N-am reacţionat în niciun fel.

— La cursul de engleză este un băiat pe care îl cheamă Reid[15], am zis eu.

— Îl cunosc pe Reid. Dar de ce ar fi Reid un nume văratic? m-a întrebat.

— Nu ştiu, am ridicat eu din umeri. M-am gândit numai că o rază de soare ar putea fi asociată cu vara.

— Corect, m-a aprobat ea, şi a scos un caiet. Şi doamna Petosa ar putea sta cu noi. Numele ei seamănă cu „petală”, care este tot un lucru văratic.

— Mi-e dirigintă, am zis eu.

— Eu o am la mate, a zis ea strâmbându-se.

A început să scrie lista de nume pe penultima pagină din caietul ei.

— Cine altcineva ar mai fi? m-a întrebat.

Până la sfârşitul prânzului am completat o listă întreagă cu nume de copii şi de profesori care puteau sta la masa noastră, dacă voiau. Multe nume nu erau chiar nume văratice, dar puteau fi cumva asociate cu vara. Am găsit o cale să adaug chiar şi numele lui Jack Will, demonstrând că se putea forma cu el o propoziţie de vară în engleză gen: „Jack will go to the beach”, adică „Jack se va duce la plajă”. Summer a fost de acord că merge.

— Chiar dacă sunt şi alţii care nu au nume văratec şi vor să se aşeze la masa noastră, o să-i lăsăm, dacă sunt de treabă, a zis ea foarte serioasă. Bine?

— Bine, am fost eu de acord. Chiar dacă au nume iernatice.

— Grozav! a răspuns ea, ridicând aprobator degetul mare în sus.

Summer semăna cu numele ei. Era bronzată şi avea ochii verzi ca nişte frunze.

---

[14] Nume care evocă luna mai.

[15] Nume care evocă cuvântul „rază”.

De la unu la zece

Când mă întreba cum mi se pare un anumit lucru, mama avea obiceiul să mă pună să-i dau note pe o scară de la unu la zece. Totul a început după operaţia la maxilar, când n-am putut vorbi pentru că aveam gura cusută. Îmi scoseseră o bucată de os din şold şi mi-o implantaseră în bărbie, ca s-o facă să arate ceva mai normal, aşa că mă durea în mai multe locuri. Mama arăta spre unul dintre bandaje, iar eu ridicam degetele ca să-i arăt cât de tare mă doare. Unu însemna puţin. Zece însemna foarte, foarte, foarte tare. Pe urmă, mama îi spunea doctorului la vizită unde mai trebuia intervenit şi alte chestii asemănătoare. Mama se pricepe uneori să-mi citească foarte bine gândurile.

După aceea am căpătat obiceiul să dăm note de la unu la zece pentru tot ce mă durea. Dacă mă durea pur şi simplu în gât, mama mă întreba: „De la unu la zece?”. Iar eu îi răspundeam „trei” sau cât era cazul.

După prima zi de şcoală am ieşit să mă întâlnesc cu mama, care mă aştepta în faţa intrării, împreună cu alte mame sau bone. M-a îmbrăţişat, apoi m-a întrebat imediat:

— *Cum* a fost? De la unu la zece.

— Cinci, am zis eu ridicând din umeri.

Ea a rămas foarte surprinsă.

— Pfui! a exclamat încetişor. E chiar mai bine decât am sperat.

— Mergem s-o luăm pe Via de la şcoală?

— Azi o ia mama Mirandei. Vrei să-ţi duc eu rucsacul, scumpule?

O porniserăm la drum prin mulţimea de copii şi de părinţi. Cei mai mulţi dintre ei mă observau şi mă arătau „discret” unii altora.

— Nu-i nevoie, am zis.

— Pare foarte greu, Auggie.

A încercat să-mi ia rucsacul.

— Mamă! am oprit-o eu şi am tras rucsacul departe de ea.

Am traversat mulţimea mergând în faţa ei.

— Ne vedem mâine, August!

Era Summer. Ea se ducea în direcţie opusă.

— Pa, Summer, i-am spus eu, făcându-i cu mâna.

Imediat ce am traversat strada şi ne-am îndepărtat de mulţime, mama m-a întrebat:

— Cine era fata, Auggie?
— Summer.
— E în clasă cu tine?
— Am colegi la o mulţime de cursuri.
— Şi ea *este* împreună cu tine la vreun curs? a insistat mama.
— Nu.

Mama aştepta să-i povestesc, dar nu aveam chef să vorbesc. Însă ea avea să-mi pună un milion de întrebări.

— Lumea s-a purtat frumos cu tine? Ţi-au plăcut profesorii?
— Da.
— Cum au fost copiii pe care i-ai cunoscut săptămâna trecută? Au fost drăguţi?
— A fost bine. Jack a stat cu mine o grămadă.
— Grozav, scumpul meu. Dar Julian?

M-am gândit la faza cu Darth Sidious. Dar acum mi se părea că se întâmplase în urmă cu o sută de ani.

— A fost în regulă, am zis.
— Şi fata cea blondă? Cum o cheamă?
— Charlotte. Mamă, ţi-am spus deja că toată lumea s-a purtat frumos.
— Bine, a răspuns mama.

Sincer, nu ştiu de ce eram supărat pe mama, dar eram. Am traversat Bulevardul Amesfort şi ea n-a mai spus nimic până când n-am ajuns pe strada noastră.

— Aşadar, a început mama, cum ai cunoscut-o pe Summer, dacă nu are niciun curs comun cu tine?
— Am stat la masă împreună, i-am răspuns.

Începusem să lovesc o piatră cu piciorul ca şi cum ar fi fost o minge de fotbal, driblând cu ea încolo şi încoace pe trotuar.

— Pare foarte de treabă.
— Este.
— Şi e tare frumuşică, a zis mama.
— Da, ştiu, am zis eu. Suntem ca Frumoasa şi Bestia.

N-am aşteptat să văd reacţia mamei. Am luat-o la fugă pe trotuar după piatră, căreia îi dădusem un şut în faţă cu toată puterea.

Padawan

În aceeaşi seară mi-am tăiat codiţa de la ceafă. Tata a observat primul.

— Bravo! a zis el. Nu mi-a plăcut niciodată.

Viei nu-i venea să creadă că o tăiasem.

— Ai aşteptat atâţia ani ca să-ţi crească, a zis ea aproape furioasă. De ce ai tăiat-o?

— Nu ştiu, i-am răspuns.

— A râs cineva de ea?

— Nu.

— I-ai spus lui Christopher că vrei s-o tai?

— Nu mai suntem prieteni!

— Nu-i adevărat, a zis Via. Nu-mi vine să cred că ai tăiat-o aşa, pur şi simplu, a adăugat ea cu obrăznicie şi a ieşit de la mine din cameră trântind uşa.

M-am cuibărit cu Daisy în pat, iar tata a venit mai târziu să mă adoarmă. A împins-o mai încolo pe Daisy cu blândeţe, şi s-a aşezat lângă mine pe pătură.

— Auggie Doggie, a zis el, chiar a fost bine azi?

Îmi spunea aşa după un câine şoricar dintr-un vechi desen animat, pe care îl chema Auggie Doggie. Cumpărase filmul pentru mine de pe eBay când aveam vreo patru ani şi îl văzusem o vreme foarte des, mai ales când eram în spital. El îmi spunea mie Auggie Doggie, iar eu îi spuneam „tăticuţu' ", aşa cum îi spuneau puii de câine tatălui şoricar din film.

— Da, a fost cât se poate de bine, am încuviinţat eu.

— N-ai vorbit toată seara.

— Sunt cam obosit.

— A fost o zi lungă şi grea, aşa-i?

Am încuviinţat dând din cap.

— Dar chiar a fost în regulă?

Am încuviinţat din nou. El n-a mai spus nimic, aşa că după câteva secunde am vorbit eu.

— A fost mai mult decât în regulă, am zis.

— Mă bucur să aud asta, Auggie, a zis el încetişor, sărutându-mă pe frunte. S-ar părea că decizia mamei de a te da la şcoală a fost una bună.

— Da. Dar pot să nu mă mai duc, dacă vreau, aşa-i?

— Aşa ne-am înţeles, mi-a răspuns tata. Deşi cred că depinde şi de motivul pentru care ai vrea să nu te mai duci. Ar trebui să

ni-l spui. Ar trebui să ne spui tot ce simţi şi dacă ţi se întâmplă ceva rău. Bine? Promiţi să ne spui?

— Da.

— Atunci, vreau să te întreb ceva. Eşti supărat pe mama? Ai fost destul de ţâfnos cu ea toată seara. Să ştii, Auggie, că şi eu sunt la fel de vinovat ca şi ea pentru că te-am trimis la şcoală.

— Nu, ea este mai vinovată. A fost ideea ei.

Mama a bătut la uşă chiar atunci şi a băgat capul în cameră.

— Vreau numai să-ţi spun noapte bună, a zis ea.

O clipă a părut chiar sfioasă.

— Bună, mami, a zis tata, ridicându-mi mâna şi fluturând-o spre ea.

— Am auzit că ţi-ai tăiat codiţa, a zis mama, aşezându-se pe marginea patului, lângă Daisy.

— Nu-i mare scofală, am răspuns eu repede.

— Nici n-am spus că ar fi, a zis mama.

— Ce-ar fi să-l culci tu pe Auggie astă-seară? i-a spus tata, ridicându-se. Eu mai am ceva treabă. Noapte bună, fiule.

Asta era o altă parte din obiceiurile noastre cu Auggie Doggie, dar eu n-aveam dispoziţia potrivită să-i răspund cu „noapte bună, tăticuţu' ".

— Sunt mândru de tine, a mai zis tata şi s-a ridicat de pe pat.

Mama şi tata mă culcau pe rând. Ştiu că e copilăreşte din partea mea să mai am nevoie de asta, dar aşa erau obiceiurile noastre.

— Treci tu pe la Via? i-a spus mama tatei, în timp ce se întindea lângă mine.

El s-a oprit în uşă şi s-a întors.

— Ce-a păţit Via?

— Nimic, a zis mama, ridicând din umeri. În orice caz, nimic ce ar vrea să-mi spună mie. Dar... a fost şi pentru ea prima zi de liceu.

— Hmm, a zis tata, îndreptând degetul arătător spre mine şi făcându-mi cu ochiul. Mereu se întâmplă ceva cu voi, copii!

— Niciun moment de plictiseală, a zis mama.

— Niciun moment de plictiseală, a repetat tata. Noapte bună!

Imediat ce s-a închis uşa, mama a scos cartea din care îmi citea de vreo două săptămâni. M-am simţit uşurat, pentru că mă temusem că va dori „să stăm de vorbă", iar eu nu aveam niciun chef. Dar mama nu părea nici ea să aibă chef de vorbă. A răsfoit

paginile până a ajuns acolo unde rămăsese. Ajunseserăm cam la jumătatea *Hobbitului*[16].

— „Opriţi-vă! Opriţi-vă! strigă Thorin”, a citit mama cu voce tare, „dar era prea târziu. Tulburaţi, piticii irosiseră ultimele săgeţi, iar acum arcurile primite de la Beorn deveniseră inutile.”

„Petrecerea din seara aceea fu mohorâtă, iar tristeţea lor se adânci şi mai mult în următoarele zile. Traversaseră pârâul fermecat; dar în faţa lor poteca părea să se deschidă la fel ca întotdeauna, iar în pădure nu vedeau nicio schimbare.”

Nu ştiu sigur de ce, dar dintr-odată am început să plâng.

Mama a lăsat cartea şi m-a luat în braţe. Nu părea surprinsă că plângeam.

— O să fie bine, mi-a şoptit la ureche. O să fie bine.

— Îmi pare rău, am spus printre suspine.

— Şst, a zis ea, ştergându-mi lacrimile cu dosul palmei. Nu are de ce să-ţi pară rău…

— Mami, de ce trebuie să fiu atât de urât? am şoptit eu.

— Puiule, nu eşti…

— Ştiu că sunt.

Ea m-a sărutat peste tot pe faţă. M-a sărutat pe ochii prea mult înfundaţi în orbite. M-a sărutat pe obrajii scobiţi. M-a sărutat pe gura de broască-ţestoasă.

Mi-a spus cuvinte blânde, care erau menite să mă ajute. Dar cuvintele nu-mi puteau schimba faţa.

---

[16] *Hobbitul,* roman de J. R. R. Tolkien. A fost ecranizat şi a inspirat un joc video.

Septembrie

Restul lunii septembrie a fost greu. Nu eram obişnuit să mă trezesc dimineaţa atât de devreme. Nu eram obişnuit cu noţiunea de temă. Iar la sfârşitul lunii am dat prima lucrare de control. Când mă şcolea mama, nu-mi dădea lucrări de control. Nu-mi plăcea deloc că nu mai aveam timp liber. Înainte mă puteam juca oricând doream. Acum mi se părea că am tot timpul ceva de făcut pentru şcoală.

Mersul la şcoală a fost oribil, la început. Fiecare curs nou era o nouă ocazie pentru copii să se holbeze la mine pe ascuns. Mă observau din spatele caietelor sau se uitau la mine când credeau că nu-i văd. Mă ocoleau cât puteau, ca să nu dăm nas în nas, de parcă aş fi avut un microb contagios, de parcă faţa mea ar fi fost molipsitoare.

Pe holurile întotdeauna aglomerate, chipul meu lua mereu prin surprindere câte un puşti neatent, care probabil că nu auzise încă de mine. Copiii ăştia scoteau mereu sunetul acela pe care îl faci când îţi ţii respiraţia înainte să te bagi sub apă, un fel de „Ha!”. În primele săptămâni, asta se întâmpla şi de patru sau cinci ori pe zi. Ne întâlneam pe scări, în faţa dulapurilor, la bibliotecă. Şcoala avea cinci sute de elevi. Până la urmă, toţi aveau să-mi vadă faţa la un moment dat. După primele zile mi-am dat seama că mi se dusese buhul, pentru că din când în când surprindeam câte un copil dându-i un cot prietenului când treceau pe lângă mine sau vorbind cu mâna la gură când treceam eu pe lângă ei. Pot să-mi imaginez ce spuneau despre mine. De fapt, prefer să nici nu mă gândesc.

Nu vreau să spun că făceau lucrurile astea cu rea voinţă. Niciodată n-am văzut vreun copil care să râdă, să scoată sunete în spatele meu sau alte lucruri dintr-astea. Nu erau decât nişte copii normali şi proşti. Aş fi vrut să le spun asta. Să le spun că, da, ştiu că arăt ciudat, n-au decât să se uite, că nu muşc. Adevărul este că dacă un Wookiee[17] ar veni dintr-odată la şcoala noastră, aş fi şi eu curios şi probabil că m-aş holba puţin la el. Iar dacă aş fi împreună cu Jack sau cu Summer, probabil că le-aş şopti: „Ia te uită, un Wookiee!” Dar dacă un Wookiee m-ar surprinde spunând asta, ar şti că nu vreau să fiu rău cu el. Pentru că, de fapt, n-aş face altceva decât să subliniez că este un Wookiee.

---

[17] Specie fictivă de bipede din universul imaginar al seriei *Războiul stelelor.*

Copiii de la mine din clasă s-au obişnuit cu faţa mea cam într-o săptămână. Cu ei mă întâlneam în fiecare zi, la toate cursurile.

Restul copiilor din anul meu s-au obişnuit cu faţa mea cam în două săptămâni. Pe ei îi vedeam la cantină, în pauzele din curte, la orele de educaţie fizică şi de muzică, la bibliotecă şi la cursul de calculatoare.

Restul copiilor din şcoală au avut nevoie de o lună ca să se obişnuiască. Aceştia erau copiii din ceilalţi ani. Unii dintre ei erau mari. Unii aveau tunsori trăsnite. Unii purtau cercei în nas. Unii aveau coşuri urâte de tot. Dar niciunul dintre ei nu semăna cu mine.

Jack Will

Îmi petreceam timpul împreună cu Jack la dirigenţie, la engleză, la istorie, la cursul de calculatoare şi la cursul de ştiinţe. Astea erau orele pe care le aveam împreună. Profesorii ne-au fixat locurile la fiecare curs, iar eu am ajuns să stau lângă Jack la toate orele. M-am gândit că fie li se spusese profesorilor să mă aşeze lângă Jack, fie era o coincidenţă absolut incredibilă.

Mă duceam împreună cu Jack de la un curs la altul. Ştiu că îi observa pe alţii holbându-se la mine, dar se prefăcea că nu-i vede. Odată, în drum spre ora de istorie, o namilă dintr-a opta care cobora scările din două în două trepte s-a izbit accidental de noi când a ajuns jos şi m-a doborât la pământ. În timp ce mă ajuta să mă ridic, s-a uitat la faţa mea şi a scăpat fără să vrea un „Văleu!”. Pe urmă m-a bătut pe umăr ca şi cum m-ar fi scuturat de praf şi s-a grăbit să-şi ajungă prietenii. Din nu ştiu ce motiv, Jack şi cu mine am izbucnit în râs.

— Ce faţă a făcut tipul! a zis Jack în timp ce ne aşezam în bancă.

— Am văzut, am zis eu. Şi a făcut: *Văleu!*

— Pot să jur că s-a scăpat în pantaloni.

Râdeam atât de tare, încât profesorul, domnul Roche, a trebuit să ne ceară să ne potolim.

Mai târziu, după ce am terminat de citit despre cum au construit vechii sumerieni ceasuri solare, Jack mi-a şoptit:

— Îţi vine vreodată să-i pedepseşti pe tipii ăştia?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că da. Nu ştiu.

— Mie mi-ar veni. Cred că ar trebui să-ti ataşezi cumva la ochi un pistol cu apă. De fiecare dată când se holbează la tine, să te uiţi şi tu la ei şi să-i stropeşti în faţă.

— Cu mâl verde sau ceva, am zis eu.

— Ba nu, cu zeamă de melci amestecată cu pipi de câine.

— Da! am zis eu.

Eram absolut de acord cu el.

— Băieţi, a zis domnul Roche din cealaltă parte a sălii. Alţi copii încă mai citesc.

L-am aprobat şi ne-am uitat în cărţi. Pe urmă Jack mi-a şoptit din nou:

— O să arăţi mereu aşa, August? Vreau să zic, nu poţi face operaţie estetică sau ceva?

Am zâmbit şi mi-am arătat faţa cu degetul.

— Alo! Aşa arăt *după* operaţia estetică!

Jack s-a luat cu mâinile de cap şi a început să râdă isteric.

— Frate, ar trebui să-l dai în judecată pe doctor! a zis el printre hohote.

De data asta am râs amândoi fără să ne mai putem opri, chiar şi după ce domnul Roche ne-a pus să schimbăm locurile.

Principiul din octombrie al domnului Browne

Principiul din luna octombrie al domnului Browne a fost:

FAPTELE VOASTRE VĂ SUNT MONUMENTE

Ne-a spus că aşa scria pe mormântul nu ştiu cărui egiptean mort cu mii de ani în urmă. Întrucât urma să începem curând să studiem la istorie Egiptul antic, domnul Browne s-a gândit că acest principiu reprezenta o alegere bună.

Tema pentru acasă a fost să scriem un paragraf despre ce credem că înseamnă principiul sau ce simţim în legătură cu el.

Iată ce am scris eu:

> *Acest principiu înseamnă că lumea îşi va aduce aminte de noi după faptele pe care le facem. Faptele noastre sunt cele mai importante dintre toate lucrurile. Sunt mai importante decât ce spunem sau decât felul în care arătăm. Faptele noastre rămân şi după ce murim. Faptele noastre seamănă cu monumentele pe care oamenii le construiesc în onoarea eroilor morţi. Sunt ca piramidele pe care le-au construit egiptenii în onoarea faraonilor. Numai că nu sunt monumente de piatră, sunt amintirile pe care le au oamenii despre tine. De aceea faptele ne sunt monumente. Construite din amintiri în loc să fie construite din piatră.*

Mere

Ziua mea de naştere este pe 10 octombrie. Îmi place data: zece a zecea. Ar fi fost nemaipomenit dacă m-aş fi născut chiar la ora zece şi zece, dimineaţa sau seara, dar nu s-a întâmplat aşa. M-am născut imediat după miezul nopţii. Dar tot mi se pare o dată de naştere grozavă.

De obicei, ai mei îmi organizează o mică petrecere acasă, dar anul ăsta i-am întrebat pe mama şi pe tata dacă n-aş putea avea o petrecere mare, la bowling. Mama a fost surprinsă, dar fericită. M-a întrebat pe cine vreau să invit de la şcoală, iar eu i-am răspuns că pe toţi cei din clasa mea, plus Summer.

— Sunt o mulţime de copii, Auggie, a zis mama.

— Vreau să invit pe toată lumea ca să nu se supere nimeni când va afla că altcineva a fost invitat, iar el nu.

— Bine, s-a declarat mama de acord. Vrei să-l invit şi pe băiatul care te-a întrebat „Care-i treaba cu faţa ta”?

— Da, invită-l şi pe Julian, i-am răspuns. Doamne, mamă, trebuia să fi uitat deja povestea asta.

— Ştiu, ai dreptate.

Peste două săptămâni, am întrebat-o pe mama cine vine la petrecerea mea.

— Jack Will, Summer, Reid Kingsley şi cei doi Max. Încă doi copii au spus că vor încerca să vină.

— Cine anume?

— Mama Charlottei mi-a spus că Charlotte are un recital de dans mai devreme în aceeaşi zi, dar că va încerca să ajungă la petrecere, dacă timpul i-o va permite. Iar mama lui Tristan mi-a spus că băiatul s-ar putea să vină după meci.

— Ăştia sunt *toţi?* am zis eu. Nu-s decât... cinci persoane.

— Sunt mai mult de cinci, August. Cred că mulţi îşi făcuseră deja alte planuri, mi-a răspuns mama.

Eram în bucătărie. Ea tăia un măr pe care tocmai îl cumpărasem de la piaţă în feliuţe subţiri, ca să-l pot mânca.

— Ce fel de planuri? am întrebat.

— Nu ştiu, Auggie. Am trimis invitaţiile destul de târziu.

— Dar ce ţi-au spus? Ce motive au invocat?

— Fiecare a avut alte motive, Auggie.

Mama părea să-şi fi pierdut răbdarea.

— Scumpule, chiar nu contează motivele. Oamenii au alte planuri, atâta tot.

— Julian ţi-a spus vreun motiv? am întrebat-o.

— Ştii, a zis ea, mama lui este singura persoană care nu mi-a răspuns deloc. Cred că aşchia nu sare prea departe de trunchi.

Am râs, pentru că m-am gândit că a făcut o glumă, dar apoi mi-am dat seama că nu glumise.

— Ce înseamnă asta? am întrebat-o.

— Nu contează. Du-te să te speli pe mâini şi vino la masă.

Petrecerea de ziua mea s-a dovedit mult mai mică decât crezusem că va fi, dar tot a fost grozavă. De la şcoală au venit Jack, Summer, Reid, Tristan şi cei doi Max, iar Christopher a venit şi el tocmai de la Bridgeport, împreună cu părinţii. A venit şi unchiul Ben. Mătuşa Kate şi unchiul Po au venit tocmai de la Boston, dar bunicii Tata[18] şi Poppa[19] n-au mai ajuns, pentru că erau deja plecaţi să-şi petreacă iarna în Florida. A fost amuzant. Adulţii au jucat şi ei bowling pe o pistă de lângă noi, aşa încât a părut că o mulţime de oameni se adunaseră acolo pentru ziua mea.

---

[18] Numele dat de familia lui August bunicii din partea tatălui.

[19] Nume dat de familie bunicului lui August.

Halloween

A doua zi, la masa de prânz, Summer m-a întrebat în cine o să mă costumez de Halloween. Mă gândisem la asta încă de anul trecut, aşa că i-am răspuns imediat:

— În Boba Fett.

— Ştii că de Halloween poţi veni costumat şi la şcoală?

— Nu se poate, pe bune?

— Atâta timp cât e un costum care nu încalcă regulile.

— Adică fără pistoale şi alte arme?

— Exact.

— Cu blastere[20] se poate?

— Cred că blasterul e un fel de pistol, Auggie.

— Fir-ar să fie... am zis, clătinând din cap. Boba Fett poartă blaster.

— Cel puţin nu trebuie să ne mai costumăm într-un personaj dintr-o carte. În şcoala primară aşa eram obligaţi. Anul trecut am fost Vrăjitoarea cea Rea din Vest din *Vrăjitorul din Oz.*

— Dar ăsta-i film, nu carte.

— Alo! m-a certat Summer. Mai întâi a fost carte! Una dintre cărţile mele preferate, de fapt. Tata îmi citea din ea în fiecare seară, când eram în clasa întâi.

Când vorbeşte Summer, mai ales când vorbeşte cu entuziasm, ochii îi strălucesc de parcă s-ar uita direct la soare.

O văd rar pe Summer în timpul zilei, pentru că nu facem împreună decât cursul de engleză. Dar după primul nostru prânz împreună la şcoală, ne-am aşezat în fiecare zi la masa noastră văratică, doar noi doi.

— Tu cine vei fi? am întrebat-o.

— Nu ştiu încă. Ştiu cine aş vrea să fiu, dar mă gândesc să nu par prea caraghioasă. Ştii, grupul Savannei nici măcar n-o să poarte costume anul ăsta. Consideră că sunt deja prea mari pentru Halloween.

— Poftim? Ce prostie!

— Nu-i aşa?

— Am crezut că nu-ţi pasă ce gândesc fetele alea.

A ridicat din umeri şi a luat o înghiţitură mare de lapte.

— Deci, în ce chestie caraghioasă ai vrea să te costumezi? am întrebat-o zâmbind.

---

[20] Arme de foc din *Războiul stelelor.*

— Promiţi să nu râzi? a ridicat ea stânjenită din sprâncene şi din umeri. Într-un inorog.

Am zâmbit şi m-am uitat în jos la sendvişul meu.

— Hei, ai promis să nu râzi, a râs ea.

— Bine, bine, dar ai dreptate. Ar fi prea caraghios.

— Ştiu, a zis ea. Dar m-am gândit la toate. I-aş face capul din *papier-mâché*[21], i-aş picta cornul cu auriu şi i-aş face coama tot aurie… Ar fi absolut fantastic.

— Bine, am zis, ridicând din umeri. Atunci trebuie să-l faci. Cui îi pasă ce cred ceilalţi?

— Poate că o să port costumul numai la colindul de Halloween, a zis ea, pocnind din degete. Iar la şcoală o să mă îmbrac în ceva gotic. Da, exact aşa voi face.

— Mi se pare un plan bun, am fost eu de acord.

— Mulţumesc, Auggie, a chicotit ea. Să ştii că asta îmi place la tine cel mai mult. Simt că îţi pot spune orice.

— Da? am întrebat-o eu.

I-am făcut un semn aprobator ridicând în sus degetul mare.

— Super!

---

[21] Tehnică de modelaj care foloseşte ca material hârtia înmuiată în apă şi amestecată cu un adeziv.

Fotografii şcolare

Nu cred că va fi nimeni şocat să afle că n-am vrut să fiu fotografiat la şcoală pe 22 octombrie. Nici gând! Nu, mulţumesc! De multă vreme nu mai las pe nimeni să-mi facă fotografii. Cred că aţi putea-o numi fobie de fotografie. Dar, de fapt, nu este o fobie. Este o „aversiune”, cuvânt pe care tocmai l-am învăţat la cursul domnului Browne. Am o aversiune să fiu fotografiat. Poftim, am folosit cuvântul într-o propoziţie.

Am crezut că mama va încerca să mă facă să renunţ la aversiunea mea şi să mă las fotografiat la şcoală, dar nu a făcut-o. Din nefericire, chiar dacă am reuşit să scap fără portret, n-am putut să mă sustrag de la fotografia de grup, cu toată clasa. Of! Fotograful arăta de parcă ar fi supt o lămâie, atunci când m-a văzut. Sunt sigur că s-a gândit că i-am stricat poza. Am fost unul dintre cei din faţă şi am stat jos. N-am zâmbit. Nu că s-ar prinde cineva când o fac.

Atingerea brânzei împuţite

Am remarcat nu de foarte multă vreme că, deşi oamenii s-au obişnuit cu mine, nimeni nu vrea să mă atingă. Nu mi-am dat seama mai repede pentru că puştii din gimnaziu oricum nu se ating prea mult. Dar joia trecută, la cursul de dans, care este cel mai antipatic dintre cursurile mele, domnişoara Atanabi, profesoara, i-a propus Ximenei Chin să fie partenera mea. N-am văzut niciodată până acum pe cineva care să facă atac de panică, dar am auzit de aşa ceva şi sunt destul de sigur că în secunda aceea Ximena a suferit un atac de panică. A devenit foarte agitată, s-a făcut palidă şi într-un minut era lac de sudoare. S-a scuzat neconvingător că trebuie să meargă urgent la toaletă. În orice caz, domnişoara Atanabi a lăsat-o să scape, pentru că până la urmă nu ne-a mai pus să dansăm câte doi.

Apoi ieri, la cursul opţional de ştiinţe, ne ocupam de studiul unei pulberi misterioase despre care urma să stabilim dacă este acid sau bază. Toată lumea trebuia să-şi încălzească pulberea misterioasă pe o plită specială şi să facă observaţii, aşa că ne-am îngrămădit toţi în jurul plitei, cu caietele în mâini. Suntem opt elevi la cursul opţional, iar şapte stăteau grămadă pe o parte a plitei, în timp ce al optulea – eu – mă lăfăiam singur pe cealaltă parte. Sigur că mi-am dat seama de asta, dar am sperat că doamna Rubin nu va observa nimic, pentru că nu voiam să spună ceva. Dar bineînţeles că a observat şi bineînţeles că a spus ceva.

— Copii, pe partea cealaltă este destul loc. Tristan, Nino, treceţi acolo, a zis ea, aşa că Tristan şi Nino s-au grăbit să vină pe latura mea.

Tristan şi Nino s-au purtat mereu rezonabil, chiar au fost de treabă cu mine. Vreau să ţineţi minte că am spus asta. Nu super-drăguţi, adică nu şi-au petrecut pauzele cu mine, dar normal de drăguţi, adică m-au salutat şi au vorbit cu mine normal. Nici măcar nu s-au strâmbat atunci când doamna Rubin le-a spus să vină pe partea mea, aşa cum fac mulţi copii când nu mă uit la ei.

În orice caz, totul a fost în regulă până când pulberea misterioasă a lui Tristan a început să se topească. A dat jos de pe plită folia cu pulberea lui exact când a început să se topească şi pulberea mea, aşa că m-am dus s-o dau şi eu jos de pe plită. Mâna mea s-a atins din întâmplare de mâna lui pentru o

fracţiune de secundă. Tristan şi-a tras mâna atât de repede, încât a scăpat folia pe jos şi a dărâmat şi folia altcuiva de pe plită.

— Tristan! a strigat doamna Rubin.

Dar lui Tristan nici nu i-a păsat de pulberea împrăştiată pe podea sau de faptul că stricase experimentul. Era preocupat doar să ajungă la chiuveta din laborator şi să se spele cât mai repede pe mâini. Atunci mi-am dat seama cu certitudine că elevii de la Şcoala Beecher aveau o mare problemă să mă atingă.

Cred că seamănă cu atingerea brânzei împuţite din *Jurnalul unui puşti*[22]. Copiii din carte se tem că se vor infecta dacă ating o bucată de brânză veche şi mucegăită de pe terenul de baschet. La Şcoala Beecher, eu sunt brânza împuţită.

---

[22] Serie de cărţi pentru copii semnată de Jeff Kinney.

Costume

Pentru mine, Halloweenul este cea mai frumoasă sărbătoare din lume. Mai frumoasă chiar şi decât Crăciunul. Pot să mă costumez. Pot să port mască. Umblu de colo-colo ca orice alt copil cu mască şi nimeni nu ştie că arăt ca un ciudat. Nimeni nu se holbează la mine. Nimeni nu mă bagă în seamă. Nimeni nu mă cunoaşte.

Aş vrea să fie Halloween în fiecare zi. Am purta măşti cu toţii, în permanenţă. Ne-am plimba şi ne-am cunoaşte unii pe alţii fără să fie nevoie să ştim cum arătăm sub măşti.

Când eram mic, purtam o cască de astronaut oriunde mă duceam. Pe terenul de joacă. La supermarket. S-o luăm pe Via de la şcoală. O purtam şi în miezul verii, deşi era foarte cald şi îmi transpira faţa. Cred că am purtat-o cam doi ani, dar am fost nevoit să renunţ la ea când m-am operat la ochi. Aveam vreo şapte ani. Pe urmă n-am mai găsit casca. Mama a căutat-o peste tot. S-a gândit că a ajuns, probabil, în pod la bunicul şi intenţiona s-o caute când mergeam acolo, dar până când ne-am dus, mă obişnuisem deja să umblu fără ea.

M-am fotografiat în toate costumele mele de Halloween. Prima dată am fost un dovleac. A doua oară am fost tigrul Tigger. A treia oară am fost Peter Pan (tata s-a costumat în Căpitanul Hook). A cincea oară am fost astronaut. A şasea oară am fost Obi-Wan Kenobi. A şaptea oară am fost un soldat din armata clonelor. A opta oară am fost Darth Vader. A noua oară am fost masca însângerată din *Scream*[23], cea căruia îi picură sânge fals peste craniul alb.

Anul ăsta voi fi Boba Fett. Nu Boba Fett copil, cel din Războiul stelelor, Episodul II: Atacul clonelor, ci Boba Fett bărbatul din *Războiul stelelor, Episodul V: Imperiul contraatacă.* Mama a căutat peste tot un costum, dar n-a găsit unul pe măsura mea, aşa că mi-a cumpărat un costum de Jango Fett – Jango a fost tatăl lui Boba şi a purtat aceeaşi armură – şi pe urmă a vopsit armura în verde. A mai făcut nişte scamatorii ca să arate totul uzat. În orice caz, arată absolut adevărat. Mama se pricepe la costume.

În clasă am vorbit cu toţii despre ce personaj îşi va alege fiecare de Halloween. Charlotte o să fie Hermione din *Harry*

---

[23] Film de groază în care personajul negativ principal poartă o mantie neagră şi o mască albă care seamănă cu o faţă care curge, uneori stropită cu sânge.

Potter. Jack va fi omul-lup. Am auzit că Julian vrea să fie Jango Fett, ceea ce este o coincidenţă foarte stranie. Nu cred că i-a plăcut să afle că eu voi fi Boba Fett.

În dimineaţa de Halloween, pe Via a apucat-o plânsul din nu ştiu ce motiv. Via a fost întotdeauna foarte calmă şi relaxată, dar anul ăsta a mai avut câteva astfel de ieşiri. Tata întârzia la lucru şi i-a strigat: „Hai, Via! Grăbeşte-te!” De obicei, tata este super-răbdător, dar acum întârzia la serviciu. Asta a supărat-o pe Via şi mai rău şi a început să plângă şi mai tare, aşa că mama i-a spus tatei să mă ducă pe mine la şcoală, că se descurcă ea cu Via. Pe urmă mama m-a sărutat repede de la revedere, înainte chiar să-mi îmbrac costumul, şi a dispărut în camera Viei.

— Auggie, hai odată! a zis tata. Am o şedinţă la care nu pot întârzia!

— Dar încă nu mi-am pus costumul!

— Pune-l repede, hai! Ai cinci minute. Ne vedem afară.

Am dat fuga la mine în cameră şi am început să-mi îmbrac costumul de Boba Fett, dar dintr-odată nu mi-a mai venit să-l port. Nu ştiu de ce – poate pentru că avea o mulţime de curele care trebuiau strânse şi trebuia să mă ajute cineva. Sau poate pentru că încă mai mirosea puţin a vopsea. Ştiu numai că era nevoie de mult efort ca să mă costumez, iar tata mă aştepta şi ar fi devenit foarte nerăbdător dacă îl făceam să întârzie. În ultimul moment, am tras pe mine costumul măştii însângerate din *Scream* de anul trecut. Se îmbrăca uşor, era doar o robă neagră cu o mască mare, albă. I-am strigat mamei la revedere din uşă în timp ce plecam, dar mama nu m-a auzit.

— Credeam că o să fii Jango Fett, a zis tata când am ajuns afară.

— Boba Fett!

— Mă rog, a zis tata. Dar ăsta-i un costum mai bun.

— Da, e grozav, i-am răspuns.

Masca însângerată din *Scream*

Drumul meu pe hol spre dulapuri din acea dimineaţă a fost, trebuie s-o spun, absolut nemaipomenit. Totul era diferit acum. Eu eram diferit. Dacă de obicei mergeam cu capul în jos, încercând să evit să fiu văzut, acum păşeam cu capul sus şi mă uitam înjur. Un copil care purta un costum identic cu al meu – faţa unui craniu lung şi alb din care picura sânge fals – a bătut palma cu mine, atunci când am trecut unul pe lângă altul pe scări. Habar nu aveam cine era, iar el habar nu avea cine sunt eu. M-am întrebat o clipă dacă ar mai fi bătut palma, în caz că ar fi ştiut că eu mă ascund sub mască.

Începusem să cred că va fi una dintre cele mai minunate zile din toată istoria vieţii mele, dar apoi am ajuns în clasă. Primul costum pe care l-am văzut când am intrat pe uşă a fost Darth Sidious. Avea o mască de cauciuc foarte realistă, cu o glugă mare şi neagră pe cap şi cu o robă lungă şi neagră. Mi-am dat seama imediat că era Julian, evident. Probabil că îşi schimbase costumul în ultimul moment, crezând că eu voi veni costumat în Boba Fett. Stătea de vorbă cu două mumii care probabil că erau Miles şi Henry, şi se uitau mereu spre uşă ca şi cum ar fi aşteptat să apară cineva. Ştiam că nu aşteptau masca din *Scream.* Îl aşteptau pe Boba Fett.

Mă pregăteam să mă duc în banca mea obişnuită, dar din cine ştie ce motiv m-am îndreptat spre ei şi am auzit ce vorbeau.

Una dintre mumii spunea:

— Chiar că seamănă cu el!

— Mai ales părţile astea, a răspuns vocea lui Julian.

A arătat cu degetul obrajii şi ochii măştii de Darth Sidious.

— De fapt, cel mai bine seamănă cu unul dintre capetele alea încreţite, a zis mumia. Le-ai văzut vreodată? Arată exact ca el.

— Mie mi se pare că seamănă cu un orc[24].

— Pe bune!

— Dacă aş arăta eu aşa, a zis vocea lui Julian aproape râzând, jur pe Dumnezeu că mi-aş acoperi faţa cu o glugă în fiecare zi.

— M-am gândit mult la asta, a spus serios a doua mumie, şi cred că… dacă aă arăta ca el, serios, cred că m-aş sinucide.

— N-ai face-o, i-a răspuns Darth Sidious.

---

[24] Creatură umanoidă mitică inventată de J.R.R. Tolkien. Este descrisă ca respingătoare şi primitivă.

— Ba, pe bune, a insistat aceeaşi mumie. Nu-mi pot imagina că m-aş uita zilnic în oglindă şi m-aş vedea arătând în felul ăla. Ar fi prea îngrozitor. Iar lumea s-ar holba la mine tot timpul…

— Atunci de ce petreci atât de mult timp cu el? a întrebat Darth Sidious.

— Nu ştiu, a răspuns mumia. Tushman m-a rugat la începutul anului să stau cu el şi probabil că le-a spus tuturor profesorilor să ne aşeze unul lângă altul la cursuri.

Mumia a ridicat din umeri. Cunoşteam gestul acela, desigur. Cunoşteam şi vocea. Ştiam că ar fi trebuit să fug din clasă chiar atunci. Dar am rămas acolo şi l-am ascultat pe Jack Will terminând ce avea de spus:

— În plus, vine după mine peste tot. Ce-aş putea să fac?

— Să te descotoroseşti de el, a zis Julian.

Nu ştiu ce a mai răspuns Jack, pentru că am ieşit din clasă fără să fi aflat nimeni că fusesem acolo. Am coborât scările cu faţa arzând. Transpiram pe sub costum. Şi am început să plâng. Nu m-am putut abţine. Şuvoiul de lacrimi era aşa de gros, că abia mai puteam vedea, dar nu mă puteam şterge pe sub mască. Mă uitam după un locşor în care să dispar. Voiam o gaură în care să cad. O mică gaură neagră care să mă înghită.

Porecle

Băiatul-şobolan. Ciudatul, Monstrul. Freddy Krueger. E.T. Scârbosul. Faţă de şopârlă. Mutantul. Ştiu toate poreclele care mi s-au dat. Am fost pe destule terenuri dejoacă şi ştiu cât de răi pot fi copiii. Ştiu, ştiu, ştiu!

M-am oprit până la urmă în toaleta de la etajul doi. Nu era nimeni acolo. Prima oră începuse şi toată lumea intrase în clase. Am încuiat uşa unei cabine, mi-am scos masca şi m-am pus pe bocit nici nu mai ştiu câtă vreme. Pe urmă m-am dus la cabinetul medical şi m-am plâns asistentei că mă doare burta, ceea ce era adevărat, pentru că mă simţeam ca lovit în măruntaie. Sora Molly a sunat-o pe mama şi m-a întins pe o canapea de lângă biroul ei. Peste un sfert de oră, mama era la uşă.

— Scumpule! a zis ea, venind să mă îmbrăţişeze.

— Bună, am murmurat eu.

Nu voiam să mă întrebe nimic până mai târziu.

— Te doare burta? m-a întrebat mama, punându-mi automat mâna pe frunte ca să-mi verifice temperatura.

— A spus că-i vine să vomite, a zis sora Molly uitându-se la mine cu ochi foarte binevoitori.

— Mă doare şi capul, am şoptit.

— Circulă un virus intestinal, a zis sora Molly.

— Of, Doamne, a zis mama, ridicând din sprâncene şi clătinând din cap.

M-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Să chem un taxi sau poţi merge pe jos până acasă?

— Pot merge pe jos.

— Ce copil curajos! a exclamat sora Molly, bătându-mă uşurel pe spate în timp ce mă conducea spre uşă. Dacă începe să vomite sau face temperatură, ar trebui să chemaţi un doctor.

— Categoric, a zis mama, strângându-i mâna sorei Molly. Vă mulţumesc că aţi avut grijă de el.

— Cu plăcere, a răspuns sora Molly apucându-mă de sub bărbie şi ridicându-mi faţa. Să ai grijă de tine, da?

Am dat din cap şi am mormăit:

— Mulţumesc.

Am mers îmbrăţişaţi până acasă. Nu i-am povestit nimic din ce se petrecuse, iar mai târziu, când m-a întrebat dacă mă simt destul de bine ca să mă duc cu „ne daţi ori nu ne daţi”, am spus

că nu. Asta a îngrijorat-o. Ştia foarte bine cât de mult îmi plăcea să fac asta.

Am auzit-o vorbind la telefon cu tata.

— Nu are putere nici măcar să meargă cu „ne daţi ori nu ne daţi”, i-a zis ea. Nu, nu are febră deloc... Dacă nu se simte mai bine până mâine... Ştiu, sărăcuţul... Ia gândeşte-te ce înseamnă pentru el să lipsească de la Halloween.

Nu m-am dus la şcoală nici a doua zi, care era vineri. Aşa că am avut la îndemână întregul weekend ca să mă gândesc la toate. Eram cât se poate de sigur că nu mă voi mai întoarce la şcoală niciodată.

Partea a doua

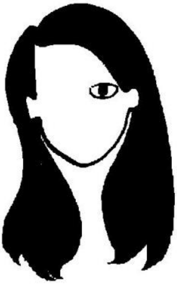

VIA

Văzută foarte de sus,
planeta Pământ e albastră,
nu-i ceva care să stea-n puterea noastră.

(Versuri din melodia *Space Oddity* interpretată de David Bowie şi inspirată din filmul *Odiseea Spaţială 2001)*

Un tur prin galaxie

August este Soarele. Eu, mama şi tata suntem planete care gravităm în jurul Soarelui. Restul familiei şi prietenii sunt asteroizi şi comete care se învârt pe lângă planetele care gravitează în jurul Soarelui. Singurul corp ceresc care nu gravitează în jurul soarelui August este câinele Daisy. Asta numai pentru că, în ochişorii ei de câine, faţa lui August nu pare diferită de feţele celorlalţi oameni. Pentru Daisy toate feţele noastre arată la fel, plate şi palide ca Luna.

M-am obişnuit cu modul în care funcţionează acest univers. Am înţeles întotdeauna că August este special şi că are nevoi speciale. Când cântam prea tare, iar el încerca să doarmă, ştiam că trebuia să cânt altceva, pentru că el avea nevoie de odihnă după vreo procedură medicală care îl lăsase slăbit şi cu dureri. Dacă voiam ca mama şi tata să vină să mă vadă jucând fotbal, ştiam că în nouă din zece cazuri vor lipsi pentru că erau ocupaţi să-l ducă pe August la logoped, la fizioterapie, la un nou specialist sau la o nouă operaţie.

Mama şi tata au spus întotdeauna că am fost cea mai înţelegătoare fetiţă din lume. Nu ştiu decât că am înţeles că nu avea rost să mă plâng. L-am văzut pe August după operaţii, cu feţişoara bandajată şi umflată, cu trupuşorul plin de perfuzii şi tuburi care îl ţineau în viaţă. După ce ai văzut pe cineva trecând prin aşa ceva, simţi că ar fi o nebunie să te plângi că n-ai primit jucăria pe care ai cerut-o sau că mama a lipsit la piesa ta de la şcoală. Am ştiut asta chiar şi când aveam şase ani. Nu mi-a spus nimeni. Pur şi simplu am ştiut.

Aşa că m-am obişnuit să nu mă plâng şi să nu-i bat la cap pe mama şi pe tata cu mărunţişuri. M-am obişnuit să mă descurc singură. Să-mi strâng jucăriile, să-mi organizez viaţa în aşa fel încât să nu lipsesc de la aniversările prietenilor, să învăţ pentru şcoală şi să nu rămân niciodată codaşă în clasă.

N-am cerut niciodată ajutor la lecţii. N-a fost niciodată nevoie să mi se aducă aminte să termin un proiect sau să învăţ pentru un test. Dacă aveam dificultăţi cu vreo materie şcolară, veneam acasă şi studiam până reuşeam să mă lămuresc singură. Am învăţat cum să transform fracţiile ordinare în fracţii zecimale intrând pe internet. Am făcut singură fiecare proiect pentru şcoală. Când mama sau tata mă întreabă cum merge şcoala, le

răspund întotdeauna „bine”, chiar dacă nu e întotdeauna tocmai bine.

Cea mai proastă zi a mea, cea mai dureroasă căzătură, cea mai afurisită durere de cap, cea mai urâtă vânătaie, cea mai groaznică crampă, cea mai mare răutate pe care mi-a spus-o cineva, toate astea nici măcar nu se pot compara cu necazurile prin care a trecut August. Nu-i vorba că aş fi eu nobilă; pur şi simplu ştiu că aşa stau lucrurile.

Aşa a fost mereu pentru mine şi pentru micul nostru univers. Dar anul acesta cosmosul pare să se modifice. Galaxia se schimbă. Planetele nu se mai aliniază.

Înainte de August

Sincer, nu-mi amintesc nimic din viaţa mea dinaintea apariţiei lui August. Mă uit la fotografiile cu mine bebeluş şi îi văd pe mama şi pe tata zâmbind foarte fericiţi, cu mine în braţe. Nu-mi vine să cred cât de tineri arată. Tata era un june hipster, iar mama era o braziliancă foarte drăgălaşă şi la modă. Am o fotografie făcută când am împlinit trei ani. Tata stă chiar în spatele meu, în timp ce mama ţine tortul cu trei lumânări aprinse, iar mai în spate sunt Tata şi Poppa, Buni, cealaltă bunică, unchiul Ben, mătuşa Kate şi unchiul Po. Toată lumea se uită la mine, iar eu mă uit la tort. Îţi poţi da seama din fotografie că am fost cu adevărat primul copil, primul nepot pentru bunici, prima nepoată pentru unchi. Nu-mi aduc aminte cum mă simţeam, dar starea asta se vede ca şi cum ar fi fost fotografiată şi ea.

Nu-mi amintesc ziua în care l-au adus pe August acasă de la spital. Nu-mi amintesc ce am spus, ce am făcut sau ce am simţit când l-am văzut pentru prima oară, deşi fiecare are câte o poveste despre acest moment. Se pare că l-am privit îndelung fără să zic nimic şi până la urmă am spus: „Nu seamănă cu Lilly!”. Aşa o chema pe păpuşa pe care mi-o dăduse Buni atunci când era mama gravidă, ca să „învăţ” cum să fiu sora mai mare. Era una dintre acele păpuşi care arată foarte „ca în viaţă”, iar eu o purtasem cu mine peste tot luni în şir, schimbându-i scutecele şi dându-i să mănânce. Mi s-a povestit că am confecţionat chiar o eşarfă în care s-o port la piept. Din câte mi s-a spus, se pare că, după prima reacţie faţă de August, a durat doar câteva minute (zice Buni) sau câteva zile (zice mama), până când l-am adoptat definitiv. Îl pupam, îl mângâiam, îi vorbeam ca unui bebeluş. După aceea se pare că nu m-am mai atins de Lilly şi n-am mai pomenit-o niciodată.

Cum îl văd pe August

Nu l-am văzut niciodată pe August aşa cum îl vedea restul lumii. Ştiam că nu arăta chiar normal, dar nu înţelegeam cu adevărat de ce străinii păreau atât de şocaţi la vederea lui. Erau îngroziţi. Dezgustaţi. Speriaţi. Sunt o sumedenie de cuvinte cu care aş putea descrie expresiile de pe chipurile oamenilor. Multă vreme nu le-am înţeles. Mă înfuriam, pur şi simplu. Mă înfuriam când se holbau la el. Mă înfuriam când se uitau în altă parte. „La ce vă uitaţi?” îi întrebam, chiar şi pe adulţi.

Pe urmă, când aveam unsprezece ani, m-am dus să stau patru săptămâni cu Buni în Montauk, pentru că lui August i se făcea o operaţie importantă la maxilar. Era cea mai lungă plecare de acasă de până atunci, şi trebuie să recunosc că a fost nemaipomenit să mă simt dintr-odată eliberată de toate acele lucruri care mă înfuriau atât de tare. Nimeni nu se uita la mine şi la Buni când mergeam la cumpărături. Nimeni nu ne arăta cu degetul. Nici măcar nu eram băgate în seamă.

Buni era una dintre acele bunici gata să facă totul pentru nepoţi. Ar fi dat fuga în ocean, dacă i-o ceream, chiar dacă era îmbrăcată cu haine frumoase. Mă lăsa să mă joc cu fardurile ei şi nu se supăra să-mi exersez pe faţa ei talentele de machieuză. Mă scotea la o îngheţată chiar dacă nu mâncasem de seară. Desena cai cu creta pe trotuarul din faţa casei. Într-o seară, pe când ne întorceam din oraş, i-am spus că aş fi vrut să locuiesc la ea pentru totdeauna. Eram foarte fericită acolo. Cred că a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea.

După patru săptămâni m-am întors acasă şi la început a fost foarte ciudat. Îmi aduc aminte cu mare precizie că am intrat pe uşă şi August a dat fuga să-mi iasă în întâmpinare. Pentru o fracţiune de secundă nu l-am mai văzut ca înainte, ci aşa cum îl vedeau ceilalţi. A durat doar o clipă, cât m-a îmbrăţişat, de bucurie că m-am întors acasă. Dar m-a surprins, pentru că nu-l mai văzusem aşa niciodată. Şi am simţit ceva ce nu mai simţisem înainte: că mă uram pentru acel moment. În timp ce el mă pupa din toată inima, eu vedeam numai saliva care îi curgea pe bărbie. Semănăm brusc cu ceilalţi oameni, cei care se holbau la el sau se uitau în altă parte.

Am fost îngrozită. Dezgustată. Speriată.

Din fericire, nu a durat decât o clipă. Când l-am auzit pe August râzând cu râsul lui strident, s-a terminat. Totul a devenit

ca mai înainte. Dar se deschisese pentru mine o uşă. Parcă mă uitasem pe gaura cheii. Iar de cealaltă parte erau doi August: cel pe care îl vedeam eu în orbirea mea şi cel pe care îl vedea restul lumii.

Singura persoană din lume căreia i-aş fi putut povesti asta era Buni, dar nu i-am spus nimic. Era prea greu de explicat la telefon. M-am gândit că o să-i spun ce am simţit când avea să vină la noi de Ziua Recunoştinţei. Dar la numai două luni după ce fusesem la ea în Montauk, frumoasa mea bunică a murit. S-a întâmplat absolut din senin. S-a internat într-un spital pentru că avea greţuri. Mama şi cu mine ne-am dus s-o vedem, dar sunt trei ore cu maşina până acolo. Când am ajuns la spital, Buni murise. Avusese un atac de cord, ne-au spus. Pur şi simplu.

Este foarte ciudat cum azi poţi fi pe lume, iar mâine nu mai eşti. Unde se dusese? Oare chiar o s-o mai văd vreodată sau sunt doar basme?

La televizor vezi filme cu oameni care primesc la spital veşti îngrozitoare, dar noi, cu toate internările lui August, primiserăm mereu veşti mai degrabă bune. Cel mai bine îmi amintesc de la moartea bunicii cum mama a căzut încet pe pardoseală, hohotind şi ţinându-se de burtă, de parcă i-ar fi tras cineva un pumn. N-o mai văzusem niciodată pe mama aşa. Nici nu auzisem sunete ca acelea pe care le scotea. În timpul tuturor operaţiilor lui August, mama se arătase mereu curajoasă.

În ultima zi petrecută la Montauk privisem împreună cu Buni apusul soarelui de pe plajă. Ne luaserăm o pătură pe care să stăm, dar era răcoare, aşa că ne-am învelit cu ea şi ne-am strâns una în alta până când ultima felie de soare a dispărut în ocean. Pe urmă, Buni mi-a spus că voia să-mi mărturisească un secret: mă iubea mai mult decât pe oricine altcineva de pe lumea asta.

— Mai mult decât pe August? am întrebat-o eu.

Ea a zâmbit şi m-a ciufulit, ca şi cum s-ar fi gândit ce să spună.

— Îl iubesc pe Auggie foarte, foarte mult, a zis ea încet.

Încă îmi mai amintesc accentul ei portughez şi felul cum rostogolea litera *r.*

— Dar el are deja mulţi îngeri păzitori, Via. Vreau să ştii că asupra *ta* veghez *eu.* Înţelegi, *menina querida?* Vreau să ştii că pentru mine tu eşti cea mai importantă. Eşti…

S-a uitat la ocean şi a deschis braţele, ca şi cum ar fi încercat să domolească valurile.

— Eşti totul pentru mine. Înţelegi, Via? *Tu es meu tudo.*

Am înţeles. Şi mi-am dat seama de ce spunea că era un secret. Se presupune că bunicile nu au nepoţi preferaţi. Toată lumea o ştie. Dar după ce Buni a murit, acest secret m-a ajutat mult şi l-am lăsat să mă acopere ca o pătură.

August văzut prin gaura cheii

Are ochii cu vreo doi centimetri mai jos decât ar trebui, aproape la jumătatea obrajilor. Sunt înclinaţi către exterior sub un unghi foarte mare, arată ca nişte tăieturi făcute în diagonală pe faţa lui. Se vede bine că ochiul stâng este şi mai jos decât cel drept. Ochii se umflă în afară, pentru că orbitele sunt prea mici ca să încapă în ele. Pleoapele de sus sunt mereu pe jumătate închise, ca şi cum August ar fi pe punctul să adoarmă. Pleoapele de jos sunt foarte lăsate, de parcă o coardă invizibilă le-ar trage în jos. Li se vede căptuşeala roşie, par întoarse pe dos. Nu are nici gene, nici sprâncene. Nasul este disproporţionat de mare pentru faţa lui şi cărnos. Capul e scobit pe laterale, acolo unde ar trebui să fie urechile, ca şi cum cineva i-ar fi îngustat faţa la mijloc cu un cleşte. Nu are pometi deloc. Nişte cute adânci coboară de la nas spre gură şi îl fac să pară de ceară.

Unii oamenii cred că a ars într-un incendiu, pentru că pare topit, ca o lumânare care s-a scurs. Operaţiile prin care au încercat să-i corecteze gura de lup şi să-i închidă bolta palatină i-au lăsat câteva cicatrice în jurul gurii. Cea mai vizibilă este un şanţ zimţat care urcă de la buza de sus până la nas. Dinţii de sus sunt mici şi depărtaţi unul de altul. Muşcătura lui nu se închide şi maxilarul este foarte puţin dezvoltat. Are o bărbie minusculă. Când era foarte mic, înainte să i se implanteze în maxilarul inferior o bucată de os de la şold, nu avea bărbie deloc. Îi atârna limba din gură, pentru că nu o susţinea nimic. Slavă Domnului, acum e mai bine. Măcar poate mânca. Mai demult îl hrăneau printr-un tub. Acum poate vorbi. Şi a învăţat să-şi ţină limba în gură, deşi i-a luat câţiva ani. A învăţat să-şi controleze şi saliva care îi curgea pe gât. Toate astea sunt considerate miracole. Când era bebe, doctorii nici n-au crezut că va trăi.

Poate şi să audă. Majoritatea copiilor născuţi cu astfel de malformaţii au probleme cu urechea medie şi din cauza asta nu aud, dar deocamdată August aude destul de bine cu urechiuşele lui în formă de conopidă. Însă doctorii consideră că până la urmă va trebui să poarte aparat auditiv. Lui August nu-i place să se gândească la asta. Crede că aparatul auditiv l-ar scoate prea mult în evidenţă. Nu-i spun că ar fi cea mai mică dintre problemele lui, desigur, pentru că sunt sigură că ştie.

Dar repet, nu sunt foarte sigură ce ştie August şi ce nu, ce înţelege şi ce nu.

Oare August îşi dă seama cum îl văd ceilalţi sau a învăţat să se prefacă atât de bine că nu vede şi că nu-l deranjează? Sau poate că îl deranjează? Când se uită în oglindă, se vede aşa cum îl văd mama şi tata sau se vede cum îl văd ceilalţi? Sau poate că vede un alt August, cel din visele lui, cel din spatele capului şi al feţei sale diforme... Uneori, când mă uitam la Buni, vedeam în spatele ridurilor fata frumoasă care fusese. Vedeam în bătrâna lângă care mergeam fata din Ipanema. Oare August se vede pe sine cum ar fi arătat fără gena aceea care i-a distrus faţa?

Aş vrea să-l pot întreba aceste lucruri. Aş vrea să-mi spună ce simte. Era mai uşor de ghicit înainte de operaţii. Când îi străluceau ochii, era fericit. Când i se îngusta gura, era răutăcios. Când îi tremurau obrajii, însemna că stă să plângă. Arată mai bine acum, fără îndoială, dar semnele care dezvăluiau ce simte au dispărut. Au apărut alte semne, desigur. Mama şi tata le înţeleg pe toate. Dar eu am probleme să ţin pasul cu ei. Iar o parte din mine nici nu vrea să mai încerce. De ce nu poate spune pur şi simplu ce simte, la fel ca restul lumii? Nu mai are un tub înfipt în trahee care să-l împiedice să vorbească. Nu mai are fălcile cusute. Are zece ani. Ştie ce spune.

Dar continuăm să gravităm în jurul lui ca atunci când era bebeluş. Ne schimbăm planurile, întrerupem conversaţia, promitem una sau alta în funcţie de dispoziţia lui, de toanele lui, de nevoile lui. Trebuie să-l lăsam liber şi să-l ajutăm să se maturizeze. Părerea mea este că am petrecut prea mult timp încercând să-l facem pe August să creadă că-i un copil obişnuit. Dar adevărul adevărat este că nu-i deloc obişnuit.

La liceu

La gimnaziu mi-a plăcut cel mai mult că nu eram acasă şi puteam să fiu altfel. Mă duceam la şcoală şi deveneam Olivia Pullman – nu Via, cum mi se spunea acasă. În şcoala primară mi s-a spus tot Via. Acolo, toată lumea ştia totul despre noi. Mama mă lua după ore şi venea întotdeauna cu August în cărucior. Nu prea erau multe bone care să se priceapă să stea cu Auggie, aşa că mama şi tata veneau cu el la toate piesele şcolii, la concerte, la recitaluri, la toate activităţile şcolare, la târgurile de prăjituri şi la cele de carte. Prietenii mei îl cunoşteau. Părinţii prietenilor mei îl cunoşteau. Omul de serviciu îl cunoştea. („Ce mai faci, Auggie?”, îl întreba el de fiecare dată şi băteau palma.) August era un fel de accesoriu al Şcolii 22.

Dar la gimnaziu cei mai mulţi nu-l cunoşteau pe August. Vechii mei prieteni îl ştiau, desigur, dar nu şi prietenii noi. Sau dacă îl ştiau, nu era în mod obligatoriu primul lucru pe care să-l ştie despre mine. Poate că era al doilea sau al treilea pe care îl aflau despre mine. „Olivia? E ca lumea. Ai auzit că are un frate diform?” Am urât întotdeauna cuvântul ăsta, dar ştiam că aşa îl descria lumea pe Auggie. Şi ştiam că astfel de discuţii aveau mereu loc atunci când nu le puteam auzi, de fiecare dată când ieşeam din cameră la o petrecere sau când dădeam peste vreun grup de prieteni ieşiţi la o pizza. E în regulă. Voi fi mereu sora unui băiat cu un defect din naştere. Nu asta-i problema. Doar că nu vreau să fiu caracterizată mereu prin acest fapt.

Cel mai bun lucru de la liceu este că aproape nimeni nu mă cunoaşte deloc. În afară de Miranda şi de Ella, desigur. Iar ele ştiu să nu vorbească despre August.

Miranda, Ella şi cu mine ne cunoaştem din clasa întâi. Cel mai mult îmi place la noi că nu trebuie să ne explicăm lucruri una alteia. Când am hotărât că vreau să-mi spună Olivia, nu Via, au făcut-o fără să trebuiască să le explic de ce.

Ele îl ştiu pe August de când era bebe. Când eram mici, jocul nostru favorit era să-l gătim în fel şi chip pe Auggie. Îl împopoţonam cu şaluri de pene, cu pălării mari şi cu peruci de Hannah Montana. Lui îi făcea plăcere, clar, şi nouă ni se părea adorabil în felul lui. Ella spunea că îi aduce aminte de E.T.[25] Nu spunea asta cu răutate (deşi probabil că era puţin rea). Dar în

---

[25] Personajul principal din filmul *E. T. Extraterestrul* (1982, regia Steven Spielberg), un extraterestru rătăcit pe Pământ.

film există o secvenţă când Drew Barrymore[26] îi pune lui E.T. o perucă blondă. De aici asemănarea cu Auggie, în perioada noastră Miley Cirus[27].

În timpul gimnaziului, Miranda, Ella şi cu mine aveam propriul nostru grup. Eram undeva între super-populare şi plăcute de toată lumea: nici ultra-deştepte, nici cele mai sportive, nici prea bogate, nici fumătoare de „iarbă”, nici prea rele, nici prea dornice să intrăm în voie, nici umflate, nici slabe ca nişte scânduri. Nu ştiu dacă noi trei ne-am găsit una pe alta pentru că eram atât de asemănătoare sau am devenit atât de asemănătoare pentru că ne-am găsit una pe alta. Am fost foarte fericite când am intrat toate la Liceul Faulkner. Am dat lovitura fiind acceptate, mai ales că aproape nimeni de la noi din şcoală n-a mai fost. Îmi aduc aminte cum am ţipat toate la telefon, în ziua când am primit scrisoarea care ne anunţa că am fost admise.

De aceea n-am mai înţeles ce s-a întâmplat cu noi mai târziu, adică acum, când mergem la liceu. Nu-i deloc aşa cum credeam că va fi.

---

[26] Actriţă americană care a interpretat la vârsta de 7 ani rolul Gertie din filmul *E.T. Extraterestrul.*

[27] Actriţă americană, interpreta rolului Miley Stewart/Hannah Montana în serialul *Hannah Montana.*

Maiorul Tom

Dintre noi trei, Miranda a fost mereu cea mai drăguţă cu August. Îl îmbrăţişa şi se jucau împreună chiar şi după ce Ella şi cu mine plecam să ne jucăm de-a altceva. Şi după ce am crescut, Miranda se străduia întotdeauna să-l includă şi pe August în conversaţie, îl întreba ce mai face, vorbea cu el despre *Avatar*[28], despre *Războiul stelelor,* despre *Bone*[29] sau despre altceva ce ştia că-i place. Miranda este cea care i-a dat lui Auggie casca de astronaut pe care a purtat-o în fiecare zi când avea cinci-şase ani. Îi spunea „Maiorul Tom"[30] şi cântau împreună *Space Oddity* a lui David Bowie. Era mica lor bucurie. Ştiau versurile pe de rost. Puneau melodia la iPod şi le cântau cât puteau de tare.

De obicei, Miranda ne suna imediat ce se întorcea din tabăra din vacanţa de vară, aşa că am fost surprinsă că nu m-a căutat. Chiar i-am trimis un mesaj pe telefon, iar ea nu mi-a răspuns. M-am gândit că a rămas mai mult în tabără, mai ales că acum avea şi rolul de a-i supraveghea pe ceilalţi. Poate cunoscuse un băiat drăguţ.

Pe urmă am aflat de pe Facebook că, de fapt, venise acasă de două săptămâni, aşa că i-am trimis un mesaj instant şi am stat puţin pe chat, dar tot nu mi-a explicat de ce nu m-a sunat, ceea ce mi s-a părut ciudat. Miranda a fost întotdeauna puţin aeriană, aşa că mi-am imaginat că ăsta era motivul. Am stabilit să ne întâlnim în oraş, dar eu a trebuit să contramandez, pentru că ne-am dus în weekend la Tata şi la Poppa.

Aşa că până la urmă nu le-am mai văzut nici pe Miranda, nici pe Ella decât în prima zi de şcoală. Trebuie să recunosc că am rămas şocată. Miranda arăta foarte diferit. Avea o tunsoare bob super-drăguţă şi îşi vopsise părul, nici mai mult, nici mai puţin, în roz strălucitor! Purta o bluză strâmtă cu dungi, fără bretele, care: 1. părea nepotrivită pentru şcoală şi 2. nu era deloc genul ei obişnuit. Miranda a fost mereu pudică în materie de haine, iar acum avea părul roz şi o bluză mulată care abia îi acoperea sânii. Nu numai că arăta diferit, dar se şi purta diferit. Aş minţi

---

[28] Film SF din 2009, regizat de James Cameron.

[29] Serie de cărţi de benzi desenate de Jeff Smith, ale căror personaje principale sunt verii Bone, trei siluete albe caricaturale de omuleţi. O parte din cărţi au inspirat şi câteva jocuri video.

[30] Personaj din piesa lui David Bowie, inspirat de filmul *Odiseea spaţială 2001.*

să spun că n-a fost drăguţă cu mine, însă părea cumva distantă, ca şi cum aş fi fost o amică oarecare. A fost cel mai ciudat lucru din lume.

La prânz ne-am aşezat toate la aceeaşi masă, ca de obicei, dar dinamica se schimbase. Mi-am dat seama clar că Ella şi Miranda se întâlniseră de câteva ori peste vară fără mine, chiar dacă nu mi-au spus asta niciodată. M-am prefăcut că nu sunt supărată deloc cât am stat de vorbă, deşi am simţit că mă înroşesc şi că încep să zâmbesc fals. Deşi Ella nu era la fel de extravagantă ca Miranda, am remarcat că şi ea îşi schimbase stilul obişnuit. Parcă s-ar fi vorbit dinainte să vină cu altă imagine la noua şcoală, dar fără să-şi bată capul să-mi spună şi mie. Recunosc că m-am considerat întotdeauna mai presus de aceste meschinării pubere, dar am simţit un nod în gât tot timpul prânzului.

Când a sunat clopoţelul, le-am spus „Ne vedem mai târziu” şi mi-a tremurat vocea.

După şcoală

— Am auzit că te ducem noi acasă cu maşina.

Asta mi-a spus Miranda în ultima pauză. Stătea chiar în banca din spatele meu. Uitasem că mama o sunase cu o seară înainte pe mama ei s-o întrebe dacă ar putea să mă aducă ea de la şcoală.

— Nu-i nevoie, am răspuns eu instinctiv, pe un ton obişnuit. Vine mama să mă ia.

— Am crezut că trebuie să-l ia pe Auggie sau ceva.

— Până la urmă se pare că poate să mă ia şi pe mine. Tocmai mi-a trimis un mesaj. Nu-i nicio problemă.

— Aha. Bine.

— Mulţumesc.

Era o minciună gogonată, dar nu mă vedeam stând în maşină lângă noua Miranda. După ore m-am dus într-o toaletă, ca să nu dau nas în nas cu mama Mirandei. Am plecat acasă peste jumătate de oră, am alergat trei străzi până în staţie, am luat autobuzul 86 spre Central Park West, apoi am coborât la metrou.

— Bună, scumpo! a zis mama chiar în clipa când am intrat pe uşă. Cum a fost prima zi de şcoală? Începusem să mă întreb de ce nu mai ajungeţi.

— Ne-am oprit la o pizza.

Incredibil cât de uşor poţi rosti o minciună!

— Miranda nu-i cu tine?

Mama părea surprinsă că Miranda nu era în spatele meu.

— S-a dus direct acasă. Avem o mulţime de teme.

— Chiar din prima zi?

— Da, chiar din prima zi! am strigat eu, surprinzând-o teribil pe mama.

Am continuat să vorbesc până să apuce să spună ea ceva.

— A fost bine la şcoală, am zis. Deşi e foarte mare. Dar copiii par de treabă.

Voiam să-i ofer suficiente informaţii ca să nu-i vină ei să mă mai întrebe ceva.

— Cum a fost prima zi de şcoală a lui Auggie? am întrebat-o.

Mama a şovăit, cu sprâncenele încă ridicate de când mă răstisem la ea mai înainte.

— A fost în regulă, a zis ea încet, de parcă ar fi oftat.

— Ce înseamnă „în regulă”? am zis eu.

— A fost bine sau a fost rău?

— El spune că a fost bine.

— Dar tu de ce crezi că n-a fost bine?

— N-am spus că n-a fost bine! Doamne, Via, ce-i cu tine?

— Las-o baltă, uită că am întrebat! am zis eu şi m-am grăbit să intru dramatic în cameră la Auggie, trântind uşa.

El se juca la PlayStation şi nici măcar n-a ridicat privirea. Nu-mi place deloc să văd ce zombie devine când joacă jocuri video.

— Cum a fost la şcoală? l-am întrebat, împingând-o pe Daisy ca să mă pot aşeza lângă el pe pat.

— Bine, a răspuns el, tot fără să-şi desprindă ochii de la joc.

— Auggie, vorbesc cu tine!

I-am smuls PlayStationul din mână.

— Hei! a strigat el furios.

— Cum a fost la şcoală?

— Ţi-am spus că a fost bine! a strigat din nou, recuperându-şi jocul.

— Ceilalţi s-au purtat frumos cu tine?

— Da!

— Nu a fost nimeni răutăcios?

A lăsat deoparte jocul şi s-a uitat la mine de parcă tocmai i-aş fi pus cea mai tâmpită întrebare din lume.

— De ce să fi fost răutăcioşi? a zis.

Era prima dată în viaţa lui când îl auzeam vorbind atât de sarcastic. Nici nu ştiam că e în stare.

Padawan muşcă ţărâna

Nu ştiu exact în ce moment din seara aceea şi-a tăiat Auggie codiţa de padawan şi nici de ce asta m-a supărat atât de tare. Obsesia lui pentru tot ce ţine de *Războiul stelelor* mi s-a părut mereu destul de tâmpită, iar codiţa de la spate, cu mărgeluţe, era de-a dreptul oribilă. Dar fusese mereu foarte mândru de ea, de cât de mult îi luase ca să crească, de cum alesese el însuşi mărgelele de la o mercerie din Soho! El şi Christopher, prietenul lui cel mai bun, obişnuiau să se joace cu săbii luminoase şi cu alte chestii din *Războiul stelelor* de fiecare dată când se întâlneau, şi amândoi îşi lăsaseră codiţă în acelaşi timp. În seara aceea, August şi-a tăiat coada fără nicio explicaţie, fără să-mi fi spus înainte (ceea ce era surprinzător), fără măcar să-l fi sunat pe Christopher, iar asta m-a supărat atât de tare, încât nici nu pot explica de ce.

L-am mai văzut pe Auggie pieptănându-se în oglinda din baie. Îşi aranjează meticulos fiecare fir. Se întoarce şi se priveşte din toate părţile, de parcă cine ştie ce perspectivă magică din interiorul oglinzii i-ar putea schimba proporţiile feţei.

După masa de seară, mama a bătut la uşa mea. Părea sleită de puteri şi mi-am dat seama că, prinsă între mine şi Auggie, ziua aceea fusese grea şi pentru ea.

— Vrei să-mi spui ce se petrece? m-a întrebat ea încet, cu blândeţe.

— Nu acum, bine? i-am răspuns.

Citeam. Eram obosită. Poate că mai târziu aveam să-i povestesc despre Miranda, dar nu atunci.

— Mai vin să te văd înainte să te culci, a zis, şi pe urmă s-a apropiat şi m-a sărutat pe creştet.

— Poate să doarmă Daisy cu mine în noaptea asta?

— Sigur. Ţi-o aduc mai târziu.

— Nu uita să te întorci, i-am zis în timp ce pleca.

— Promit.

Dar nu s-a mai întors în seara aceea. A venit tata. Mi-a spus că Auggie avusese o zi proastă şi că mama îl ajuta să treacă peste ea. M-a întrebat cum mi-a mers mie şi i-am spus că bine. A zis că nu mă crede deloc, iar eu i-am spus că Miranda şi Ella se purtau ca nişte nesuferite. (Dar n-am pomenit că venisem acasă singură cu metroul.) Mi-a răspuns că nimic nu pune prieteniile la încercare mai tare decât liceul, apoi a început să

mă ia peste picior pentru că citeam *Război şi pace*[31]. Nu râdea de mine de-adevăratelea, pentru că îl auzisem lăudându-se în faţa altora că are „o puştoaică de cincisprezece ani care citeşte Tolstoi”. Dar îi plăcea să mă tachineze întrebându-mă la ce parte a cărţii ajunsesem, la cea de război sau la cea de pace, şi dacă se povestea undeva despre cariera de dansator hip-hop a lui Napoleon. Erau numai tâmpenii, dar tata reuşea mereu să facă pe toată lumea să râdă. Iar uneori e exact ce-ţi trebuie ca să te simţi mai bine.

— Nu fi supărată pe mama, mi-a zis în timp ce se apleca să mă sărute de noapte bună. Ştii câte griji îşi face pentru Auggie.

— Ştiu, am recunoscut eu.

— Las lumina aprinsă sau o sting? S-a făcut destul de târziu, a zis el, oprindu-se în dreptul întrerupătorului de lângă uşă.

— Nu mi-o aduci mai întâi pe Daisy?

S-a întors peste două secunde cu Daisy bălăngănindu-se la el în braţe şi a pus-o în pat lângă mine.

— Noapte bună, scumpo, a zis el, sărutându-mă pe frunte.

A sărutat-o pe frunte şi pe Daisy.

— Noapte bună, fetiţo. Vise plăcute!

[31] Roman clasic de Lev Tolstoi, voluminos şi considerat în context destul de dificil pentru vârsta personajului.

O apariţie la uşă

Odată m-am trezit în toiul nopţii pentru că-mi era sete şi am văzut-o pe mama stând lângă uşa lui Auggie. Ţinea mâna pe clanţă şi fruntea rezemată de uşa întredeschisă. Nici nu intra în cameră, nici nu ieşea; stătea pur şi simplu în faţa uşii, ca şi cum l-ar fi ascultat respirând în somn. Luminile de pe hol erau stinse. Bătea doar lumina de veghe, albastră, din camera lui August. Aşa cum stătea acolo, arăta ca o stafie. Sau poate ar trebui să spun că arăta ca un înger. Am încercat să mă întorc în camera mea fără s-o deranjez, dar m-a auzit şi a venit spre mine.

— Auggie se simte bine? am întrebat-o.

Ştiam că uneori se trezea tuşind, pentru că se îneca cu propria lui salivă, dacă se întorcea din întâmplare cu faţa în sus.

— Da, e bine, a zis mama, îmbrăţişându-mă.

M-a condus înapoi la mine în cameră, m-a învelit şi m-a sărutat de noapte bună. Nu mi-a explicat niciodată ce făcea la uşa lui, iar eu n-am întrebat-o niciodată.

Mă întreb câte nopţi stă aşa lângă uşa lui. Şi mă întreb dacă a stat vreodată şi lângă uşa mea.

Micul dejun

— Azi poţi veni să mă iei de la şcoală? am întrebat a doua zi dimineaţă, în timp ce îmi ungeam un corn cu cremă de brânză.

Mama îi pregătea lui Auggie pacheţelul de prânz (brânză americană pe miez de pâine intermediară, ceva destul de moale pentru el) în timp ce August mânca la masă terci de ovăz. Tata se pregătea să plece la serviciu. De când mergeam la liceu, obiceiul era să iau dimineaţa metroul împreună cu tata, care din cauza asta trebuia să plece cu un sfert de oră mai devreme. Eu coboram la staţia mea, iar el se ducea mai departe până la staţia lui. Iar mama venea la sfârşitul orelor să mă ia cu maşina.

— O sun pe mama Mirandei să văd dacă nu te poate lua ea şi azi, a răspuns mama.

— Nu, mamă! am zis eu repede. Mă iei tu. Dacă nu, vin cu metroul.

— Ştii că nu mi se pare că eşti destul de mare să mergi singură cu metroul, a zis ea.

— Mamă, am cincisprezece ani! Toţi cei de vârsta mea merg singuri cu metroul!

— Las-o să vină acasă cu metroul, a zis tata din altă cameră, după care a intrat în bucătărie aranjându-şi cravata.

— Dar de ce să n-o ia din nou mama Mirandei? s-a împotrivit mama.

— Este destul de mare să meargă singură cu metroul, a insistat tata.

Mama ne-a privit pe amândoi.

— S-a întâmplat ceva?

Nu se adresa în mod special niciunuia dintre noi.

— Ai fi ştiut, dacă veneai la mine înainte de culcare, aşa cum ai *spus* că faci, am zis eu răutăcioasă.

— Of, Doamne, Via, a zis mama, aducându-şi aminte cum îmi trăsese clapa cu o seară înainte.

A lăsat jos cuţitul cu care tăia boabele de strugure în două pentru Auggie (riscă să se înece cu ele din cauza dimensiunilor cerului gurii).

— Îmi pare tare rău. Am adormit la Auggie în cameră. Şi când m-am trezit…

— Ştiu, ştiu, am încuviinţat eu indiferentă.

Mama a venit la mine, mi-a luat obrajii în palme şi mi-a ridicat faţa, ca să mă uit la ea.

— Îmi pare foarte, foarte rău, a şoptit ea.

Mi-am dat seama că spunea adevărul.

— E în regulă! am zis.

— Via…

— Mamă, nu-i nimic.

De data asta am vorbit serios. Părea sincer necăjită şi nu voiam s-o mai chinui. M-a îmbrăţişat, m-a sărutat şi s-a întors la boabele de strugure.

— Aşadar, se întâmplă ceva cu Miranda? a întrebat mama.

— Doar că se poartă ca o mare nesuferită, am zis eu.

— Miranda nu-i nesuferită! s-a băgat imediat în vorbă Auggie.

— Ba, poate fi! am ţipat eu. Crede-mă!

— Bine, atunci vin eu să te iau, nicio problemă, a pus mama capăt discuţiei, măturând cu cuţitul jumătăţile de struguri într-o pungă de gustări. Oricum aşa aveam de gând. Îl iau pe Auggie de la şcoală cu maşina şi pe urmă venim să te luăm şi pe tine. Probabil că ajungem pe la patru fără un sfert.

— Nu! am zis eu hotărâtă, până să termine ea ce avea de spus.

— Isabel, poate veni cu metroul! a intervenit nerăbdător tata. E fată mare de-acum. Citeşte *Război şi pace,* ce naiba!

— Ce legătură are *Război şi pace?* a reacţionat nemulţumită mama.

— Înseamnă că nu trebuie să te duci s-o iei de la şcoală cu maşina ca pe o fetiţă, a răspuns tata sec. Eşti gata, Via? Ia-ţi geanta şi hai!

— Sunt gata, am zis, apucându-mi rucsacul. Pa, mamă! Pa, Auggie!

I-am sărutat repede pe amândoi şi am luat-o spre uşă.

— Măcar ai cartelă de metrou? a întrebat mama în urma mea.

— Sigur că are cartelă de metrou! a răspuns tata, exasperat de-a binelea. Daaa, mami! Nu-ţi mai face atâtea griji! Pa, a zis, sărutând-o pe obraz. Pa, uriaşule, i-a zis şi lui Auggie, sărutându-l pe creştet. Sunt mândru de tine. Îţi doresc o zi bună.

— Pa, tati! Şi ţie la fel.

Tata şi cu mine am coborât în fugă scările abrupte din faţă şi am luat-o pe stradă.

— Să mă suni de la şcoală, înainte să te duci la metrou! a strigat mama după mine de la fereastră.

Nici măcar nu m-am întors, dar i-am făcut cu mâna, în semn că o auzisem. Tata s-a întors şi a făcut câţiva paşi înapoi.

— *Război şi pace,* Isabel! a strigat el, zâmbind şi arătându-mă cu degetul. *Război şi pace.*

Genetica pentru toţi

Bunicii din partea tatei se trag din evrei originari din Rusia şi din Polonia. Bunicii lui Poppa au fugit de pogromuri şi au ajuns la New York pe la începutul secolului trecut. Părinţii lui Tata au fugit de nazişti şi au ajuns în Argentina prin anii patruzeci. Poppa şi Tata s-au cunoscut într-o sală de dans din sud-estul Manhattanului. Tata venise să-şi viziteze o verişoară. S-au căsătorit, s-au mutat în Bayside şi i-au avut pe tata şi pe unchiul Ben.

Familia dinspre partea mamei este din Brazilia. În afară de mama ei, minunata mea Buni, şi de tatăl ei, Agosto, care a murit înainte să mă nasc eu, restul familiei mamei – toate fermecătoarele ei mătuşi, minunaţii ei unchi şi veri – continuă să locuiască în Alto Lebanon, o suburbie luxoasă aflată la sud de Rio. Buni şi Agosto s-au mutat la Boston în anii şaizeci şi le-au avut pe mama şi pe tanti Kate, care s-a măritat cu unchiul Porter.

Mama şi cu tata s-au cunoscut la Universitatea Brown şi de atunci au fost mereu împreună. Isabel şi Nate, două boabe într-o păstaie. S-au mutat la New York imediat după facultate, peste câţiva ani m-au avut pe mine şi apoi s-au stabilit în North River Heights, capitala hipioţilor cu copii din nordul *nordului* Manhattanului, când eu aveam un an.

Nici măcar o singură persoană din exoticul arbore genealogic al familiei mele n-a dat vreodată vreun semn să aibă ceva asemănător bolii lui August. Am cercetat cu atenţie fotografiile sepia ale unor rude înfăşurate în şaluri şi moarte demult; instantaneele alb-negru ale unor veri îndepărtaţi îmbrăcaţi în costume din in albe şi apretate, ale unor soldaţi în uniformă, ale unor doamne cu cocuri în formă de stup; fotografiile Polaroid ale unor adolescenţi cu pantaloni bufanţi şi ale unor hipioţi cu plete. N-am reuşit să găsesc pe feţele lor nici cea mai mică urmă de asemănare cu faţa lui August. Absolut niciuna. Dar, după ce s-a născut August, părinţii mei au beneficiat de consiliere genetică. Li s-a spus că August părea să aibă „un tip necunoscut până acum de disostoză mandibulofacială provocată de mutaţia unei gene recesive autozome, TCOF1, genă localizată pe cromozomul 5, complicată cu o microsomie hemifacială caracteristică sindromului Goldenhar”. Uneori, aceste mutaţii se petrec în timpul sarcinii. Alteori sunt moştenite de la un părinte purtător

al genei dominante. Alteori sunt provocate de interacţiunea mai multor gene, posibil în combinaţie cu anumiţi factori de mediu. Asta se numeşte ereditate multifactorială. În cazul lui August, doctorii au reuşit să identifice „mutaţia provocată de dispariţia unei singure nucleotide” care a produs dezastrul de pe faţa lui. Cel mai ciudat lucru este altul: deşi n-ai spune când te uiţi la ei, amândoi părinţii mei sunt purtători ai genei mutante.

Şi eu sunt purtătoare.

Diagrama lui Punnett[32]

Dacă voi avea copii, există o probabilitate de 50% să le transmit gena defectă. Asta nu înseamnă că vor arăta ca August, dar vor purta şi ei gena care s-a dublat în cazul lui August şi care l-a făcut să arate aşa cum arată. Dacă o să mă mărit cu cineva care poartă şi el aceeaşi genă defectă, există o probabilitate de 50% să avem copii purtători ai acelei gene, dar care să arate normal, o probabilitate de 25% să avem copii care să nu aibă gena deloc şi o probabilitate de 25% să avem copii care să arate ca August.

Dacă August ar avea copii cu cineva care nu poartă nici urmă din gena aceea, probabilitatea ca ei să moştenească gena este de 100%, dar probabilitatea să aibă două astfel de gene, ca August, este zero. Asta înseamnă că ar fi purtătorii genei indiferent ce s-ar întâmpla, dar că ar putea arăta absolut normal. Dacă s-ar căsători cu cineva care are gena, probabilităţile copiilor lor ar fi aceleaşi ca ale copiilor mei.

Asta explică doar o parte din ceea ce este inexplicabil la August. Mai există o parte neereditară a fenotipului[33] lui care înseamnă numai şi numai că a avut un ghinion incredibil.

Nenumăraţi doctori le-au desenat părinţilor mei de-a lungul timpului tot felul de diagrame, încercând să le explice cum stă treaba cu loteria genetică. Geneticienii folosesc diagramele lui Punnet ca să descifreze ereditatea, să vadă care sunt genele recesive şi care sunt cele dominante, să calculeze probabilităţile şi riscurile. Dar lucrurile pe care nu le ştiu sunt mai multe decât cele pe care le cunosc. Încearcă să prevadă ce s-ar putea întâmpla, dar nu pot garanta nimic. Folosesc termeni precum „mozaicism gonadal”, „reprogramare cromozomială” sau „mutaţie întârziată” ca să explice de ce ştiinţa lor nu este una exactă. Îmi place limbajul doctorilor. Îmi place cum sună ştiinţa. Îmi place cum nişte cuvinte pe care nu le înţelegi explică lucruri pe care nu le poţi înţelege. Cuvinte ca „mozaicism gonadal”, „reprogramare cromozomială” sau „mutaţie întârziată” ascund

[32] Diagrama lui Punnet este reprezentarea vizuală a Legilor lui Mendel din genetică. Se foloseşte pentru a explica în ce fel se transmit genele de la părinţi la copii.

[33] Ansamblu de însuşiri şi caractere care se manifestă în mod vizibil la un individ şi care este determinat de baza ereditară şi de condiţiile de mediu.

nenumăraţi oameni. Nenumăraţi copii care nu se vor naşte niciodată, ca ai mei.

Gata cu trecutul

Miranda şi Ella s-au lansat pe orbită. S-au lipit de un nou grup, destinat gloriei din liceu. După o săptămână de prânzuri greu de îndurat, în care n-au făcut decât să vorbească despre oameni care nu mă interesau deloc, eu am hotărât că-i cazul să ne despărţim definitiv. Ele n-au pus întrebări. Eu nu le-am spus minciuni. Pur şi simplu am pornit pe drumuri diferite.

După o vreme, nici măcar nu mi-a mai păsat. Totuşi, timp de o săptămână, nu m-am mai dus la cantină, ca să fac tranziţia mai uşoară şi să evit falsele lamentări de genul: „Vai, Olivia, ce păcat că n-avem loc la masă şi pentru tine!”. A fost mai simplu să mă duc la bibliotecă şi să citesc.

Am terminat *Război şi pace* în octombrie. A fost o carte minunată. Lumea crede că-i greu de citit, dar, de fapt, este un fel de serial cu multe personaje, cu oameni care se îndrăgostesc, care se luptă pentru dragoste şi mor în numele dragostei. Vreau să mă îndrăgostesc şi eu aşa, într-o bună zi. Vreau ca soţul meu să mă iubească aşa cum a iubit-o prinţul Andrei pe Nataşa.

Până la urmă m-am împrietenit cu o fată pe care o cheamă Eleanor. O cunosc încă din şcoala primară, dar la gimnaziu am mers la şcoli diferite. Eleanor a fost întotdeauna o fată foarte deşteaptă – cam smiorcăită, pe vremuri, dar de treabă. Nu mi-am dat seama până acum ce amuzantă este (nu ca tata, care te face să râzi în hohote, dar plină de poante), iar ea n-a ştiut cât de veselă pot fi eu. Bănuiesc că Eleanor a trăit mereu cu impresia că sunt foarte serioasă. Şi se pare că nu le-a plăcut niciodată pe Miranda şi pe Ella. Le-a considerat înfumurate.

Eleanor mi-a făcut loc la prânz la masa copiilor deştepţi. Este un grup mai mare şi mai divers decât cele cu care îmi petreceam vremea înainte. Din el face parte şi Kevin, prietenul lui Eleanor, care cu siguranţă va ajunge cândva şeful clasei. Mai sunt câţiva băieţi morţi după tehnologie, fete ca Eleanor, care fac parte din comitetul de redactare al albumului anual şi din cercul de dezbateri şi Justin, un băiat tăcut cu ochelari rotunzi, care cântă la vioară şi de care m-am îndrăgostit instantaneu.

Când mă întâlneam cu Miranda şi cu Ella, care acum făceau parte din grupul super-popularilor, ne salutam şi treceam mai departe. Uneori, Miranda mă întreba ce mai face August şi-mi spunea să-i transmit salutări. Nu i-am transmis niciodată nimic,

nu ca să-i fac în ciudă Mirandei, ci pentru că în perioada aceea August era pierdut în lumea lui. Au fost zile când nici nu ne-am întâlnit prin casă.

31 octombrie

Buni a murit în ajun de Halloween. Chiar dacă au trecut patru ani de atunci, perioada asta a devenit pentru mine cea mai tristă din an. La fel şi pentru mama, chiar dacă ea nu o spune niciodată. În schimb, are grijă să-i pregătească costumul lui August, fiindcă toţi ştim că Halloweenul este momentul lui preferat.

Nici anul acesta n-a fost altfel. August a ţinut morţiş să fie Boba Fett, un personaj din *Războiul stelelor,* aşa că mama a căutat un costum de Boba Fett pe măsura lui August, ceea ce, destul de ciudat, nu se mai găsea pe nicăieri. A vizitat toate magazinele online, a găsit pe eBay câteva costume neruşinat de scumpe şi până la urmă a cumpărat un costum de Jango Fett pe care l-a transformat în costum de Boba Fett vopsindu-l verde. Una peste alta, cred că a muncit două săptămâni la costumul ăla. Şi nu, nu voi menţiona faptul că mama nu mi-a făcut niciodată şi mie vreun costum, pentru că nu are nici cea mai mică importanţă.

În dimineaţa de Halloween m-am trezit gândindu-mă la Buni, ceea ce m-a făcut să fiu foarte tristă şi să simt un nod în gât. Tata tot striga la mine să mă îmbrac mai repede, iar asta m-a stresat şi mai tare, aşa că brusc am început să plâng. Voiam pur şi simplu să rămân acasă.

Aşa că tata l-a dus pe August la şcoală în dimineaţa aceea, iar mama mi-a dat voie să rămân acasă şi am plâns amândouă împreună o vreme. Sunt absolut sigură de un lucru; oricât de dor îmi este mie de Buni, mamei îi este şi mai dor. În toate momentele când Auggie se agăţa de viaţă după vreo operaţie, în toate drumurile grăbite la spitalul de urgenţă, Buni a fost mereu alături de mama. Mi-a făcut bine să plâng împreună cu mama. Amândurora ne-a făcut bine. La un moment dat, mama a propus să ne uităm împreună la *Doamna Muir şi fantoma,* un film alb-negru după care eram moarte amândouă. Am hotărât că era o idee nemaipomenită. Mă gândeam că aş putea folosi repriza noastră de plâns ca să-i povestesc mamei tot ce se întâmpla la şcoală cu Miranda şi cu Ella, dar chiar când ne aşezam în faţa televizorului şi ne pregăteam să dăm drumul la DVD, a sunat telefonul. Era asistenta de la şcoala lui August, care i-a spus mamei că pe August îl doare burta şi ar trebui luat acasă. Aşa că s-a zis cu filmele vechi şi cu legătura mamă-fiică.

Mama l-a adus acasă pe August, care imediat ce a intrat s-a dus în baie să vomite, iar apoi s-a băgat în pat şi şi-a tras păturile peste cap. Mama i-a luat temperatura, i-a dus nişte ceai fierbinte şi a intrat din nou în rolul de „mama lui August”. „Mama Viei”, cum fusese pentru puţină vreme, a fost dată deoparte. Dar am înţeles-o: August se simţea rău de tot.

Nu l-am întrebat niciuna dintre noi de ce purtase la şcoală masca însângerată în locul costumului de Boba Fett pe care i-l făcuse mama. Dacă mama s-a supărat să găsească aruncat pe jos şi nefolosit costumul la care muncise două săptămâni, n-a lăsat să se vadă.

Ne daţi ori nu ne daţi

Mai târziu în acea după-amiază, August a spus că nu se simte prea bine şi că nu poate merge să colinde, ceea ce era trist pentru el, pentru că ştiu cât de mult îi place faza cu „ne daţi ori nu ne daţi”, mai ales după ce se întunecă afară. Chiar dacă eu am trecut de mult de vârsta colindatului, îmi puneam de obicei o mască la întâmplare şi îl însoţeam pe străzi, privindu-l cum ciocănea la uşile oamenilor, îmbătat de fericire. Ştiam că era singura seară din an când putea fi cu adevărat la fel ca oricare alt copil. Nimeni nu ştia că sub mască arăta altfel. Cred că asta îl făcea pe August să se simtă minunat.

Pe la ora şapte seara am bătut la el la uşă.

— Salut, am zis.

— Salut, mi-a răspuns.

Nu se juca la PlayStation, nici nu citea benzi desenate. Pur şi simplu zăcea în pat şi se uita în tavan. Ca de obicei, Daisy era şi ea lângă el în pat, cu capul pe picioarele lui. Costumul de mască însângerată zăcea mototolit pe podea lângă costumul de Boba Fett.

— Ce-ţi face burta? l-am întrebat, aşezându-mă pe pat lângă el.

— Încă mi-e greaţă.

— Eşti sigur că nu poţi merge să colindăm de Halloween?

— Absolut sigur.

Asta m-a surprins. De obicei, August nu făcea mare caz de problemele lui medicale, se dădea cu skateboardul la câteva zile după operaţie sau se hrănea nonşalant cu paiul deşi avea gura practic bătută în cuie. Era un copil care până la zece ani făcuse mai multe injecţii, luase mai multe medicamente şi urmase mai multe proceduri decât majoritatea oamenilor într-o viaţă întreagă. Iar acum zăcea în pat pentru că-i era un pic greaţă?

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Mi-am dat seama că vorbeam cam ca mama.

— Nu.

— E legat de şcoală?

— Da.

— Despre profesori? Teme? Prieteni?

Nu mi-a răspuns.

— A spus cineva ceva? l-am întrebat.

— Lumea spune mereu câte ceva, a răspuns el amărât.

Mi-am dat seama că era gata să înceapă să plângă.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, am zis.

Şi mi-a povestit ce s-a întâmplat. Auzise nişte băieţi spunând lucruri *foarte* urâte despre el. Ştia că ceilalţi vorbesc despre el şi nu-i păsa, dar îl rănise faptul că unul dintre acei copii era „cel mai bun prieten al lui”, Jack Will. Mi-am adus aminte că pomenise de câteva ori de Jack în ultimele luni. Mi-am adus aminte că mama şi tata spuneau că pare un copil foarte de treabă şi că sunt foarte bucuroşi că August şi-a făcut deja un asemenea prieten.

— Copiii sunt tare proşti uneori, i-am zis cu blândeţe şi l-am luat de mână. Sunt sigură că n-a făcut-o intenţionat.

— Atunci, de ce să spună aşa ceva? S-a prefăcut tot timpul că îmi este prieten. Tushman probabil că l-a cumpărat cu note bune sau mai ştiu eu ce. Pun pariu că i-a zis ceva de genul: „Jack, dacă te împrieteneşti cu monstrul, anul ăsta nu mai dai nicio lucrare de control”.

— Ştii că nu-i adevărat. Şi nu spune că eşti monstru.

— Mă rog… Aş vrea în primul rând să nu mă fi dus niciodată la şcoală.

— Dar mi s-a părut că-ţi place.

— O urăsc!

August a devenit brusc furios şi a dat cu pumnul în pernă.

— O urăsc! O urăsc! O urăsc!

Ţipa cât îl ţineau plămânii.

N-am spus nimic. N-am ştiut ce să spun. Era rănit. Era furios.

L-am mai lăsat câteva minute să-şi consume furia. Daisy a început să-i lingă lacrimile de pe faţă.

— Haide, Auggie, i-am zis pe urmă, bătându-l uşurel pe spate. De ce nu te îmbraci cu costumul de Jango Fett ca să…

— Este un costum de Boba Fett! De ce îi confundă toată lumea?

— Costumul de Boba Fett, am zis, încercând să-mi păstrez calmul.

L-am luat de după umeri.

— Hai să mergem să colindăm, bine?

— Dacă merg, mama o să creadă că mă simt mai bine şi o să mă trimită mâine la şcoală.

— Mama n-o să te oblige niciodată să mergi la şcoală, am replicat eu. Haide, Auggie! Hai să mergem. O să ne distrăm, îţi zic eu. Şi promit că-ţi dau toate bomboanele mele.

Nu m-a mai contrazis. S-a dat jos din pat şi a început să îmbrace încet costumul de Boba Fett. L-am ajutat să potrivească şi să strângă toate curelele, iar când a ajuns să-şi pună casca mi-am dat seama că se simţea mai bine.

Un moment de gândire

August s-a prefăcut şi a doua zi că îl doare burta, ca să nu se ducă la şcoală. Mi-a cam părut rău de mama, recunosc, pentru că ea era sincer îngrijorată că luase vreun microb, dar îi promisesem lui August că n-o să-i povestesc şi ei incidentul de la şcoală.

Duminică era în continuare hotărât să nu se mai întoarcă la şcoală.

— Ce ai de gând să le spui mamei şi tatei? l-am întrebat când mi-a mărturisit intenţia lui.

— Au zis că pot să mă retrag oricând vreau.

A spus asta fără să-şi ridice privirea din cartea de benzi desenate pe care o citea.

— Dar tu nu eşti genul de copil care abandonează, i-am zis eu cu toată sinceritatea. Nu-ţi stă în fire.

— Acum abandonez.

— Va trebui să le spui mamei şi tatei, am insistat eu, luându-i cartea din mână ca să se uite la mine când vorbeam. Pe urmă mama va suna la şcoală şi toată lumea o să afle.

— Şi Jack o să aibă probleme?

— Aşa cred.

— Foarte bine.

Trebuie să recunosc că August mă surprindea din ce în ce mai mult. A luat altă carte de benzi desenate de pe raft şi a început s-o răsfoiască.

— Auggie, chiar ai de gând să nu te mai duci la şcoală din cauza câtorva copii tâmpiţi? Ştiu bine că îţi place şcoala. Nu-i lăsa pe băieţii ăia să te influenţeze. Nu le da satisfacţie.

— Ei habar n-au că i-am auzit, mi-a explicat el.

— Ştiu, dar…

— Via, e-n regulă. Ştiu ce fac. M-am hotărât.

— Dar e o nebunie, Auggie! am zis eu categoric, luându-i iarăşi cartea din mână. Trebuie să te întorci la şcoală! Toată lumea urăşte şcoala din când în când. Şi eu urăsc şcoala din când în când. Uneori îmi urăsc şi prietenii. Asta-i viaţa, Auggie. Vrei să fii tratat normal, nu? Aşa e normal! Toţi trebuie să ne ducem la şcoală, chiar dacă uneori avem zile proaste.

— Lumea se fereşte din faţa ta ca să nu te atingă, Via?

Întrebarea lui m-a lăsat o clipă fără replică.

— Vezi? Ştiam eu că nu. Aşa că nu compara zilele tale proaste de la şcoală cu zilele mele proaste, bine?

— Bine, ai dreptate, am zis. Dar nu facem concurs să vedem cine are zile mai împuţite, Auggie. Ideea este că toţi trebuie să trecem peste zilele alea. Dacă nu vrei să fii tratat toată viaţa ca un bebeluş sau ca un copil cu nevoi speciale, trebuie să înghiţi şi să mergi mai departe.

N-a spus nimic, dar cred că ultima parte l-a atins.

— Nu-i nevoie să le spui nimic copiilor ălora, am continuat. August, de fapt e nemaipomenit că tu ştii ce au spus, dar ei nu ştiu că tu ştii ce au spus, înţelegi?

— Ce naiba vrei să zici?

— Pricepi ce vreau să zic. Nu-i nevoie să mai vorbeşti cu ei niciodată în viaţa ta, dacă nu vrei. Iar ei nu vor şti de ce. E clar? Sau te poţi preface că eşti prieten cu ei, dar în sinea ta să ştii că nu eşti.

— Aşa cum eşti tu cu Miranda? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns repede, defensiv. Nu mi-am mimat niciodată sentimentele faţă de Miranda.

— Atunci de ce spui că eu ar trebui să fac asta?

— Nu spun! Spun numai că n-ar trebui să-i laşi pe ticăloşii ăia mici să te facă să suferi.

— Aşa cum te-a făcut pe tine Miranda?

— Ce tot aduci vorba despre Miranda? am strigat eu nervoasă. Încerc să vorbesc cu tine despre prietenii tăi. Lasă-i în pace pe-ai mei!

— Nici măcar nu mai eşti prietenă cu ea.

— Ce legătură are asta cu ce vorbeam?

Felul în care se uita la mine August m-a făcut să mă gândesc la o faţă de păpuşă. Mă privea fără expresie, cu pleoapele lui pe jumătate închise, ca ale unei păpuşi.

— A sunat alaltăieri, a zis el în cele din urmă.

— Poftim?

Eram uluită.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Nu te-a sunat pe tine, mi-a răspuns el, luându-mi amândouă cărţile din mână. M-a sunat pe mine. Doar aşa, ca să mă salute. Să mă întrebe ce mai fac. Nici măcar nu ştia că acum merg la o şcoală adevărată. Nu-mi vine să cred că nu i-ai spus!

Mi-a zis că voi două nu mai petreceţi aşa mult timp împreună, dar voia să ştiu că o să ţină mereu la mine ca o soră mai are.

Eram super-uluită. Împietrită. Buimăcită. Nu puteam scoate niciun cuvânt.

— De ce nu mi-ai spus? am zis în cele din urmă.

— Nu ştiu, a ridicat el din umeri, deschizând din nou prima carte.

— Să ştii că dacă nu te mai duci la şcoală, o să le spun mamei şi tatei despre Jack Will, am reacţionat eu. Tushman probabil că o să te cheme la şcoală şi o să-i pună pe Jack şi pe ceilalţi copii să-şi ceară scuze de la tine în faţa tuturor, iar toată lumea te va trata ca pe un copil care ar trebui să meargă la o şcoală pentru elevi cu nevoi speciale. Asta vrei? Pentru că asta o să se întâmple. Dacă nu, du-te la şcoală şi poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sau dacă vrei, n-ai decât să-l înfrunţi pe Jack. Dar în orice caz, dacă…

— Bine! Bine! Bine! m-a întrerupt el.

— Ce anume?

— Bine! O să mă duc! s-a răstit el, dar nu prea tare. Dar nu mai vorbi despre asta. Mă laşi să-mi văd de cartea mea?

— Bine! i-am răspuns.

M-am întors ca să plec din camera lui, dar mi-a trecut ceva prin cap.

— Miranda a mai zis altceva despre mine?

— A zis să-ţi spun că-i este dor de tine. Am încheiat citatul.

Am clătinat aprobator din cap.

— Mulţumesc, am zis eu pe un ton oarecare, prea stânjenită ca să-l las să vadă cât de fericită mă făcuse.

Partea a treia

SUMMER

Eşti frumos, nu contează ce spun ei.
Cuvintele nu te pot răni.
Eşti frumos în toate felurile.
Da, cuvintele nu te pot răni.

(Versuri din piesa *Beautiful* interpretată
de Christina Aguilera)

Copii ciudaţi

Câţiva copii m-au întrebat de ce petrec atât de mult timp cu „monstrul”. Sunt copii care nici măcar nu-l cunosc bine. Dacă l-ar cunoaşte, nu i-ar spune aşa.

— Pentru că este un copil bun! răspund eu de fiecare dată. Şi nu-i mai spuneţi aşa!

— Eşti o sfântă, Summer, mi-a zis alaltăieri Ximena Chin. Eu n-aş putea să fac ce faci tu.

— Nu-i mare lucru, i-am răspuns eu sinceră.

— Te-a rugat domnul Tushman să fii prietenă cu el? m-a întrebat Charlotte Cody.

— Nu, sunt prietenă cu el pentru că vreau să fiu prietenă cu el, i-am răspuns.

Cine-ar fi crezut că statul împreună cu August Pullman la prânz o să devină aşa o mare chestie? Lumea se poartă de parcă aş face cel mai uimitor lucru din lume. Este ciudat cât de ciudaţi pot fi copiii.

În prima zi m-am aşezat la masa lui pentru că mi-a fost milă de el. Asta-i tot. Era un copil care arăta straniu de tot, într-o şcoală complet nouă. Nu vorbea nimeni cu el. Toată lumea îl privea. Fetele de la masa mea şuşoteau despre el. Nu era singurul copil nou-venit la Şcoala Beecher, dar era singurul despre care vorbea toată lumea. Julian îl poreclise Zombie şi aşa îi spuneau toţi. „L-ai văzut pe Zombie?” Vorbele astea se împrăştie repede. Iar August ştia. E destul de greu să fii copilul cel nou şi când ai o faţă normală. Darămite când ai o faţă ca a lui…

Aşa că m-am dus şi am stat cu el. N-a fost mare lucru. Aş vrea ca restul lumii să nu mai transforme asta într-un eveniment major.

Nu-i decât un copil. Copilul cu cea mai ciudată înfăţişare pe care am văzut-o vreodată, într-adevăr. Dar e doar un copil.

Ciuma

Recunosc, îţi ia ceva vreme până te obişnuieşti cu faţa lui August. Sunt deja două săptămâni de când stau cu el la masă şi recunosc că nu-i foarte plăcut să-l vezi mâncând. Dar în rest este foarte drăguţ. Trebuie să spun şi că nu-mi mai este milă de el. Poate că mila m-a făcut să mă aşez prima oară la masa lui, dar acum nu mai stau cu el din cauza asta. Stau cu el pentru că e nostim.

Unul dintre lucrurile care nu-mi plac anul ăsta la şcoală este că o mulţime de copii se poartă de parcă ar fi crescut prea mult ca să se mai joace. În recreaţie nu vor decât „să fie împreună” şi „să stea de vorbă”. Şi nu vorbesc decât despre cine îi place cui, cine e atrăgător şi cine nu e atrăgător. Lui August nu-i pasă de lucrurile astea. Lui îi place să se joace în recreaţie cu mingea, la fel şi mie.

Pentru că mă jucam cu mingea împreună cu August, am aflat despre Ciumă. Se pare că este un „joc” care se joacă de la începutul anului. Oricine îl atinge din întâmplare pe August are doar treizeci de secunde la dispoziţie să se spele pe mâini sau să se dezinfecteze, altfel se molipseşte de Ciumă. Nu sunt sigură ce se întâmplă dacă te molipseşti de Ciumă, pentru că încă nu l-a atins nimeni pe August, nu direct.

Am aflat despre asta de la Maya Markowitz, care mi-a spus că nu se joacă împreună cu noi cu mingea pentru că nu vrea să se molipsească de Ciumă. Atunci eu am întrebat-o ce este Ciuma şi ea mi-a spus. I-am zis Mayei că mi se pare o mare tâmpenie şi ea mi-a dat dreptate, dar tot n-a vrut să atingă o minge pe care a atins-o înainte August, dacă nu era nevoită.

Petrecerea de Halloween

Am fost foarte încântată când am primit o invitaţie la petrecerea de Halloween a Savannei.

Savanna este, probabil, cea mai populară fată din şcoală. Toţi băieţii o plac. Toate fetele vor să fie prietene cu ea. A fost prima fată din an care a avut un „iubit”. Era un băiat care mergea la Şcoala 281, dar l-a părăsit şi a început să se întâlnească cu Henry Joplin, ceea ce pare normal, pentru că amândoi arată ca şi cum ar fi deja adolescenţi.

În orice caz, deşi nu fac parte din grupul „popularilor”, am fost şi eu invitată la petrecerea ei şi asta era mare lucru. Când i-am spus Savannei că am primit invitaţia şi că voi veni la petrecere, a fost foarte drăguţă cu mine, dar a ţinut să-mi spună că sunt mulţi pe care nu i-a invitat şi să nu mă laud în stânga şi-n dreapta cu invitaţia. De exemplu, pe Maya nu o invitase. Savanna mi-a spus şi să nu vin costumată. Bine că mi-a spus, altfel sigur că aş fi purtat un costum la o petrecere de Halloween – nu pe cel de inorog pentru colind, ci pe acela gotic pregătit pentru şcoală, în mod sigur. Însă nici măcar ăsta nu era permis la petrecerea Savannei. Ceea ce nu-mi plăcea în legătură cu petrecerea de la Savanna era că nu mai puteam merge să colind, iar costumul de inorog rămânea nefolosit. Asta m-a necăjit puţin, dar mi-a trecut.

Primul lucru care s-a întâmplat când am ajuns la petrecere a fost că Savanna m-a întâmpinat la uşă şi m-a întrebat:

— Unde-i iubitul tău, Summer?

Nu ştiam ce vrea să spună.

— Cred că nici nu are nevoie să poarte mască de Halloween, a adăugat ea.

Atunci mi-am dat seama că vorbea despre August.

— Nu este iubitul meu, am zis.

— Ştiu. Am glumit!

M-a sărutat pe obraz (toate fetele din grupul ei se sărută una pe alta pe obraji atunci când se salută) şi mi-a pus haina într-un cuier de pe hol. Pe urmă m-a luat de mână şi m-a condus la subsol, unde se ţinea petrecerea. Pe părinţii ei nu i-am văzut nicăieri.

Erau acolo vreo cincisprezece copii, toţi din cei populari, fie din grupul Savannei, fie din grupul lui Julian. Cred că se uniseră

toţi într-un super-grup de copii populari, mai ales că acum câţiva băieţi şi câteva fete începuseră să iasă împreună.

Nici nu ştiam că se făcuseră atâtea cupluri. Adică, ştiam despre Savanna şi Henry, dar Ximena şi Miles? Ellie şi Amos? Ellie e plată ca o scândură, la fel ca mine.

Cam la cinci minute după ce am ajuns, Henry şi Savanna au năvălit practic pe mine.

— Vrem să ştim de ce petreci atât de mult timp cu Zombie, a zis Henry.

— Nu e zombie deloc, am râs eu, ca şi cum ar fi făcut o glumă.

Zâmbeam, dar nu-mi venea să zâmbesc.

— Să ştii, Summer, a zis Savanna, că ai fi mult mai populară dacă n-ai sta atâta cu el. Voi fi absolut sinceră cu tine. Julian te place. Vrea să te invite să ieşiţi împreună.

— Vrea el asta?

— Ţie-ţi place de Julian?

— Aăă… da, cred. Îmi place.

— Atunci va trebui să alegi cu cine vrei să-ţi petreci timpul, a zis Savanna.

Îmi vorbea de parcă ar fi fost sora mea mai mare.

— Toată lumea te place, Summer. Toată lumea te consideră foarte de treabă şi foarte, foarte frumuşică. Ai putea face categoric parte din grupul nostru, dacă ai vrea, şi crede-mă că sunt multe fete în anul nostru care şi-ar dori să le acceptăm.

— Ştiu, am aprobat eu. Mulţumesc.

— Cu plăcere, mi-a răspuns ea. Vrei să-i spun lui Julian să vină să stea de vorbă cu tine?

M-am uitat încotro îmi arăta şi l-am văzut pe Julian privindu-ne peste capetele celorlalţi.

— De fapt, acum aş avea nevoie la toaletă. Unde-i baia?

M-am dus unde mi-a arătat, m-am aşezat pe marginea căzii şi am sunat-o pe mama să vină să mă ia.

— E totul în regulă? m-a întrebat mama.

— Da, dar nu mai vreau să rămân, i-am răspuns.

Mama n-a mai întrebat altceva şi mi-a spus că ajunge în zece minute.

— Nu suna la uşă, i-am zis. Dă-mi un telefon de afară.

Am rămas în baie până când m-a sunat mama, apoi m-am strecurat pe scări fără să mă vadă nimeni, mi-am luat haina şi am ieşit.

Era doar nouă şi jumătate. Pe Bulevardul Amesfort colindul de Halloween era în toi. Lume multă peste tot. Toţi purtau costume. Schelete. Piraţi. Prinţese. Vampiri. Super-eroi.

Dar niciun inorog.

Noiembrie

A doua zi i-am spus Savannei că mâncasem nişte dulciuri stricate de Halloween şi că mi s-a făcut rău, de aceea am plecat mai devreme de la petrecerea ei, şi m-a crezut. Circula oricum un virus intestinal, aşa că a fost o minciună bună.

I-am mai spus şi că eram îndrăgostită de altcineva, ca să mă lase în pace şi eventual să ducă vorba, ca să afle şi Julian că nu mă interesa. A vrut, bineînţeles, să ştie de cine mă îndrăgostisem, dar i-am spus că-i secret.

August a lipsit în ziua de după Halloween, iar când s-a întors la şcoală mi-am dat seama că se întâmplase ceva cu el. S-a purtat tare ciudat la prânz!

Aproape că n-a scos un cuvânt şi, în timp ce îi vorbeam, s-a uitat mereu în farfurie, ca şi cum n-ar fi vrut să mă privească în ochi.

— Auggie, e totul în regulă? l-am întrebat în cele din urmă. Eşti supărat pe mine sau ceva?

— Nu, a zis el.

— Îmi pare rău că nu te-ai simţit bine de Halloween. M-am tot uitat pe holuri după Boba Fett.

— Da, mi-a fost rău.

— Ai luat virusul ăla?

— Cred că da.

A deschis o carte şi a început să citească. Era un gest cam nepoliticos.

— Sunt foarte încântată de proiectul cu Muzeul Egiptean, am zis eu. Tu nu eşti?

A clătinat din cap, cu gura plină. M-am uitat în altă parte, pentru că felul în care mesteca – şi mai mereu părea că mestecă scârbos în mod intenţionat – şi felul în care ţinea ochii aproape închişi îmi dădeau o stare proastă.

— Ce proiect ţi-a picat? l-am întrebat.

A ridicat din umeri, a scos un petic de hârtie din buzunarul blugilor şi mi l-a întins peste masă.

Toţi din an aveam ca temă să confecţionăm câte un obiect egiptean cu ocazia Zilei Muzeului Egiptean din decembrie. Profesorii scriseseră temele pe nişte hârtiuţe, le puseseră într-un acvariu gol şi pe urmă toţi copiii trăseserăm câte un bileţel din acvariu.

Am desfăcut bileţelul lui Auggie.

— Ce grozav! am zis, poate cam cu prea mult entuziasm, pentru că încercam să-l însufleţesc şi pe el. Ţi-a picat piramida în trepte de la Sakkara!

— Ştiu, a zis el.

— Mie mi-a picat Anubis, zeul vieţii de apoi.

— Cel cu cap de câine?

— Cu cap de şacal, de fapt, l-am corectat. Nu vrei să lucrăm împreună la proiecte, după ore? Ai putea veni la mine acasă.

A lăsat sendvişul jos şi s-a lăsat pe spate în scaun. Nici nu pot descrie ce privire mi-a aruncat.

— Summer, nu trebuie să faci asta, a zis el.

— Ce vrei să spui?

— Nu trebuie să fii prietenă cu mine. Ştiu că domnul Tushman te-a pus.

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

— Nu-i nevoie să te prefaci, asta-i tot. Ştiu că domnul Tushman a vorbit cu câţiva copii înainte să înceapă şcoala şi le-a spus că trebuie să fie prieteni cu mine.

— Cu mine n-a vorbit, August.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu! Jur pe viaţa mea!

Am ridicat mâinile în aer, să vadă că nu ţineam degetele încrucişate. S-a uitat imediat la picioarele mele, aşa că mi-am aruncat ghetele UGG ca să vadă că nu încrucişasem nici degetele de la picioare.

— Porţi ciorapi groşi! a zis el acuzator.

— Dar se vede că am degetele drepte! i-am strigat.

— Bine, nu trebuie să urli.

— Nu-mi place să fiu acuzată pe nedrept, bine?

— Bine. Îmi pare rău.

— Aşa şi trebuie!

— Chiar n-a vorbit cu tine?

— Auggie!

— Bine, bine, te rog să mă ierţi.

Aş fi rămas supărată pe el mai multă vreme, dar mi-a povestit ceva urât care i se întâmplase de Halloween şi n-am mai putut ţine supărarea. Pe scurt, îl auzise pe Jack vorbindu-l pe la spate

şi spunând lucruri oribile despre el. Asta îi explica atitudinea şi acum înţelegeam şi de ce fusese „bolnav”.

— Promite-mi că nu spui nimănui! a zis el.

— Nu spun, am făgăduit eu. Iar tu promite-mi că nu vei mai fi niciodată rău cu mine!

— Promit! a răspuns, şi ne-am încrucişat degetele mici.

Avertisment: puteţi vedea acest copil doar cu pregătire prealabilă

Am avertizat-o pe mama în legătură cu faţa lui August. I-am descris cum arată. Am făcut-o pentru că ştiu că nu reuşeşte întotdeauna să-şi ascundă reacţiile, iar August urma să vina la noi pentru prima oară. I-am trimis chiar şi un mesaj pe telefon la serviciu, ca să-i aduc aminte. Dar mi-am dat seama din expresia ei, atunci când a venit acasă, că nu o pregătisem suficient. Când a intrat pe uşă şi i-a văzut faţa pentru prima oară, a rămas şocată.

— Bună, mamă, el este Auggie. Poate să rămână la noi la cină? am întrebat-o repede.

I-a luat o secundă până şi-a dat seama că o întrebasem ceva.

— Bună, Auggie, a zis ea. Sigur, scumpo, dacă şi mama lui Auggie este de acord.

În timp ce Auggie o suna pe mama lui de pe mobil, i-am şoptit mamei:

— Nu mai face faţa asta îngrozită!

Arăta ca atunci când vede la ştiri că s-a întâmplat ceva oribil. A dat repede din cap, de parcă abia acum îşi dădea seama ce faţă făcuse, şi pe urmă s-a purtat cu Auggie frumos şi normal.

După o vreme, Auggie şi cu mine am obosit să lucrăm la temele noastre şi ne-am dus să stăm în camera de zi. Auggie s-a uitat la fotografiile de pe poliţa căminului şi a văzut o poză cu mine şi cu tata.

— El e tatăl tău? m-a întrebat.

— Da.

— N-am ştiut că eşti… Care-i cuvântul potrivit?

— Mulatră.

— Exact! Asta-i cuvântul.

S-a uitat din nou la fotografie.

— Părinţii tăi sunt divorţaţi? Nu l-am văzut niciodată pe tatăl tău venind să te ia de la şcoală.

— Nu, am zis eu. A fost sergent în armată. A murit acum câţiva ani.

— O! N-am ştiut.

— Da, am spus, dându-i o fotografie cu tata în uniformă.

— Uau, ce de medalii!

— Da. Era nemaipomenit.

— Îmi pare rău, Summer…

— Mda, e cam nasol. Mi-e tare dor de el.

— Da…

A încuviinţat din cap şi mi-a dat fotografia înapoi.

— Tu ai cunoscut pe cineva care pe urmă a murit?

— Numai pe bunica, dar nu mi-o aduc aminte prea bine.

— Şi asta-i destul de rău.

Auggie a încuviinţat iar.

— Te gândeşti vreodată ce se întâmplă cu oamenii când mor? l-am întrebat eu.

A ridicat din umeri.

— Nu prea. Bănuiesc că se duc în rai, nu? Buni acolo s-a dus.

— Eu mă gândesc foarte des la asta, am zis. Cred că atunci când oamenii mor, sufletele lor se duc în rai, dar numai pentru puţină vreme. Se întâlnesc cu vechii prieteni, stau de vorbă despre vremurile de demult şi chestii dintr-astea. Dar eu chiar cred că pe urmă sufletele încep să se gândească la vieţile lor de pe pământ, dacă au fost bune sau rele sau cum au fost. Şi apoi vin din nou pe lume sub formă de copilaşi.

— De ce ar vrea să facă asta?

— Pentru că primesc o nouă şansă de a trăi cum trebuie, i-am răspuns. Au şansa să încerce din nou.

Auggie s-a gândit la ce-am spus şi pe urmă a încuviinţat din cap.

— Ca atunci când faci înainte o simulare de test la şcoală, a zis el.

— Exact.

— Dar nu se întorc cu aceeaşi înfăţişare, a zis el. Vreau să spun că a doua oară arată cu totul altfel, nu-i aşa?

— Sigur că da, i-am răspuns. Sufletul rămâne acelaşi, dar tot restul se schimbă.

— Îmi place asta, a zis el, dând din cap de mai multe ori. Chiar îmi place mult, Summer. Înseamnă că în viaţa mea viitoare n-o să mă mai trezesc tot cu faţa asta.

Şi-a arătat cu degetul faţa şi ochii şi asta m-a făcut să râd.

— Presupun că nu, am ridicat eu din umeri.

— S-ar putea să fiu chiar frumos! a zis el zâmbind. Ar fi nemaipomenit, nu-i aşa? M-aş întoarce sub formă de tip arătos, cu ten superb şi foarte înalt.

Am râs din nou. Se pricepea să glumească pe seama lui. Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la el.

— Auggie, pot să te întreb ceva?

— Da, a zis el, ca şi cum ştia exact ce vreau să-l întreb.

Am şovăit. Voiam să-i pun întrebarea asta de mult, dar mereu îmi pierdeam curajul.

— Despre ce-i vorba? a zis el. Vrei să ştii de ce am faţa asta?

— Da. Dacă pot să te întreb.

A ridicat din umeri. M-am simţit uşurată că nu se supărase şi nici nu se întristase.

— Nu-i cine ştie ce, a zis el simplu. Motivul principal este că sufăr de di-sos-to-ză man-di-bu-lo-fa-ci-a-lă. Mi-a luat o eternitate să învăţ să pronunţ asta. Dar mai am şi un sindrom pe care nici măcar nu-l pot rosti. Iar lucrurile astea s-au combinat şi au dat o chestie atât de rară, încât nici măcar nu există nume pentru ea. Nu vreau să mă laud, dar sunt considerat un fel de fenomen medical, să ştii.

A zâmbit.

— A fost o glumă, a zis. Poţi să râzi.

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Eşti amuzant, Auggie, am zis eu.

— Da, sunt, a zis el cu mândrie. Sunt un tip grozav!

Mormântul egiptean

În următoarea lună, am petrecut mult timp cu August după ore, fie la el acasă, fie la mine. Părinţii lui August chiar ne-au invitat de câteva ori la masă, pe mama şi pe mine. I-am auzit vorbind să-i aranjeze mamei o întâlnire cu unchiul Ben al lui August.

De Ziua Muzeului Egiptean eram cu toţii agitaţi şi niţel năuci. Cu o zi înainte ninsese – nu atât de mult ca în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, dar orişicât, ninsoarea e ninsoare.

Sala de sport se transformase într-un muzeu uriaş. Obiectele egiptene confecţionate de fiecare dintre noi erau expuse pe o masă, însoţite de un cartonaş pe care scria ce anume reprezentau. Multe obiecte arătau foarte bine, dar cred sincer că al meu şi al lui August erau cele mai grozave. Sculptura mea cu Anubis era cât se poate de realistă, folosisem o vopsea din pulbere de aur. August îşi făcuse piramida în trepte din cuburi de zahăr. Avea şaizeci de centimetri înălţime şi şaizeci de centimetri lăţime şi pulverizase pe ea o vopsea care imita nisipul. Arăta nemaipomenit!

Toţi purtam costume egiptene. Unii colegi erau costumaţi în arheologi gen Indiana Jones[34]. Alţii se îmbrăcaseră ca faraonii. August şi cu mine ne costumaserăm în mumii. Aveam feţele complet acoperite, cu excepţia a două găuri pentru ochi şi a unei găuri pentru gură.

Când s-au adunat părinţii, s-au aliniat toţi pe holul din faţa sălii de sport. Pe urmă ni s-a spus că ne putem aduce părinţii înăuntru şi fiecare copil şi-a luat de mână mama sau tatăl şi i-a dus să facă un tur al sălii de sport. August şi cu mine ne-am luat împreună mamele. Ne-am oprit la fiecare exponat, le-am explicat ce era, vorbind în şoaptă şi răspunzând la întrebări. Pentru că în sală era întuneric, luminam obiectele cu lanterna în timp ce vorbeam. Uneori, ca să obţinem efecte mai dramatice, explicam totul în detaliu ţinându-ne lumina lanternelor sub bărbie. Era foarte nostim să auzi atâtea şoapte în întuneric şi să vezi toate luminiţele care făceau zigzaguri prin încăpere.

La un moment dat m-am dus să beau apă de la ţâşnitoare şi a trebuit să-mi scot masca de mumie de pe faţă.

— Bună, Summer, a zis Jack, venind să stea de vorbă cu mine.

[34] Dr. Henry Walton „Indiana” Jones Jr. este personajul principal, de profesie arheolog, din seria de filme de aventuri *Indiana Jones.*

Era îmbrăcat ca personajul din *Mumia.*

— Grozav costum!

— Mulţumesc.

— Cealaltă mumie este August?

— Da.

— Ăă… Ştii cumva de ce-i supărat August pe mine?

— Îhî, am încuviinţat eu.

— Poţi să-mi spui?

— Nu.

A dat din cap în semn că înţelege. Părea necăjit.

— I-am promis că nu-ţi spun, am încercat eu să-i explic.

— E foarte ciudat, a zis el. N-am nici cea mai mică idee de ce s-a supărat pe mine aşa, dintr-odată. Habar n-am! Nu poţi măcar să-mi dai un indiciu?

M-am uitat la August. Stătea cu amândouă mamele noastre în capătul celălalt al sălii. Nu avem de gând să-mi încalc jurământul că nu spun la nimeni ce auzise Auggie de Halloween, dar îmi părea rău şi pentru Jack.

— Masca însângerată din *Scream,* i-am şoptit la ureche şi apoi m-am îndepărtat.

Partea a patra

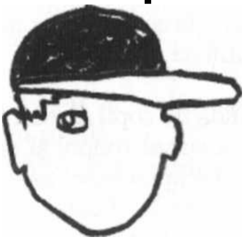

JACK

Iată secretul meu. E foarte simplu:
nu poţi vedea bine decât cu inima.
Esenţialul e invizibil pentru ochi.

(Antoine de Saint-Exupéry, *Micul prinţ,*
traducere de Ileana Cantuniari)

Telefonul

În luna august, părinţii mei au găsit un mesaj pe telefon de la domnul Tushman, directorul gimnaziului. Iar mama a zis:

— Poate că-i sună pe toţi elevii noi să le ureze bun venit.

Iar tata a zis:

— Ar fi o grămadă de copii de sunat.

Aşa că mama l-a sunat înapoi şi am auzit-o vorbind cu domnul Tushman. I-a spus exact aşa:

— Bună ziua, domnule Tushman. Sunt Amanda Will, am găsit un mesaj de la dumneavoastră. *Pauză.* Mulţumesc! Drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta. Şi el abia aşteaptă. *Pauză.* Da. *Pauză.* Da. *Pauză.* Sigur. *Pauză lungă.* Aha. *Pauză.* Drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta. *Pauză.* Sigur. Oh. Uau. Ohh. *Pauză foarte lungă.* Bine-înţeles. Sunt sigură că va veni. Staţi să notez… Gata. Vă sun după ce vorbesc cu el, bine? Pauz*ă. Nu,* vă mulţumesc că v-aţi gândit la el. La revedere.

După ce a închis, am întrebat-o imediat:

— Care-i treaba, ce a zis?

Iar mama a spus:

— Ceva foarte flatant, dar destul de trist. Este vorba despre un băiat care începe gimnaziul anul ăsta, dar care n-a mai fost niciodată într-o şcoală adevărată, pentru că a învăţat acasă, aşa că domnul Tushman i-a rugat pe profesorii din şcoala primară să-i recomande câţiva copii minunaţi care au trecut în clasa a cincea, iar ei probabil că i-au spus că tu eşti un băiat foarte bun – ceea ce eu ştiam deja, desigur – şi domnul Tushman întreba dacă n-ar putea conta pe tine să-l îndrumi puţin pe acest băiat.

— Adică să petrec mai mult timp cu el?

— Exact, a zis mama. El a numit-o „ospitalitate amicală”.

— De ce tocmai eu?

— Ţi-am spus. Profesorii tăi te-au recomandat domnului Tushman drept un copil prietenos. Sunt foarte mândră că au o părere atât de bună despre tine…

— Şi ce anume este trist?

— Cum adică?

— Ai zis că-i ceva flatant, dar destul de trist.

— Da, a încuviinţat mama. Păi, se pare că băiatul ăsta are un fel de… Cred că faţa lui nu-i tocmai în regulă… sau cam aşa ceva. Nu sunt sigură. Poate că a avut un accident. Domnul

Tushman a zis că-ţi va explica mai bine săptămâna viitoare, când te duci la şcoală.

— Şcoala începe abia în septembrie!

— Vrea să te întâlneşti cu copilul ăsta înainte să înceapă scoală.

— Sunt obligat?

Mama a părut puţin surprinsă.

— Nu, sigur că nu, a zis ea, dar cred că aşa ar fi frumos, Jack.

— Dacă nu-i obligatoriu, am zis, nu vreau s-o fac.

— Nu poţi măcar să te mai gândeşti?

— M-am gândit şi nu vreau.

— N-o să te forţez, a zis ea, dar măcar mai gândeşte-te puţin, da? Îl sun pe domnul Tushman abia mâine, aşa că mai reflectează. Ce vreau să spun, Jack, e că nu mi se pare cine ştie ce să petreci puţin timp cu un coleg nou…

— Nu-i vorba numai despre faptul că e nou, mamă, i-am răspuns. E diform.

— Ai spus ceva oribil, Jack.

— Dar aşa este, mamă.

— Nici măcar nu-l cunoşti!

— Ba da, am zis, pentru că ştiusem din secunda când începuse să vorbească despre el că se referea la copilul acela pe care îl cheamă August.

Carvel[35]

Ţin minte că l-am văzut prima dată în faţa magazinului Carvel de pe Bulevardul Amesfort când aveam cinci sau şase ani. Eu şi Veronica, bona mea, stăteam pe o bancă lângă magazin împreună cu Jamie, frăţiorul meu care era în cărucior în faţa noastră. Cred că eram foarte concentrat la îngheţata pe care o mâncam, pentru că nici nu i-am observat pe oamenii care s-au aşezat lângă noi.

La un moment dat am ridicat capul ca să sorb îngheţata de pe fundul cornetului şi atunci l-am văzut pe August. Stătea chiar lângă mine. Ştiu că n-a fost foarte frumos, dar când l-am văzut am exclamat: „Ah!”, pentru că m-am speriat cu adevărat. M-am gândit că purta o mască de zombie sau aşa ceva. A fost genul de exclamaţie care îţi scapă când vezi într-un film de groază că personajul negativ sare brusc dintr-un tufiş. În orice caz, ştiu că n-a fost frumos din partea mea şi, deşi băiatul nu m-a auzit, sora lui m-a auzit sigur.

— Jack, trebuie să plecăm! a zis Veronica.

Se ridicase şi întorcea căruciorul, pentru că Jamie, care îl observase şi el pe băiat, sigur urma să spună ceva stânjenitor. Aşa că am sărit brusc în picioare, ca înţepat de o albină, şi am urmat-o pe Veronica. Am auzit-o pe mama băiatului zicând încet în urma noastră: „Copii, cred că-i timpul să plecăm” şi m-am întors să mă mai uit o dată la ei. Băiatul lingea îngheţata din cornet, mama îi ridica trotineta, iar sora se uita la mine ca şi cum ar fi vrut să mă omoare. Am întors repede capul.

— Veronica, ce avea băiatul ăla? am întrebat în şoaptă.

— Taci, băiete! mi-a spus ea furioasă.

O iubesc pe Veronica, dar când se supără, *se supără!* Între timp, Jamie aproape că se răsturnase din cărucior încercând să se mai uite o dată, iar Veronica îl împingea la loc.

— Vonica... a zis Jamie.

— Sunteţi nişte băieţi foarte răi! Foarte răi! a zis Veronica imediat ce ne-am îndepărtat. Să vă holbaţi aşa!

— Eu n-am vrut, am zis.

— Vonica, a zis Jamie.

— Să trebuiască să plecăm aşa... a murmurat Veronica. Doamne, sărmana femeie! Băieţi, ar trebui să-i mulţumiţi în fiecare zi lui Dumnezeu pentru tot ce vă dăruieşte, mă auziţi?

---

[35] Lanţ faimos de magazine şi chioşcuri de îngheţată.

— Vonica!
— Ce vrei, Jamie?
— E Halloween?
— Nu, Jamie.
— Atunci de ce purta mască băiatul ăla?
Veronica nu i-a răspuns. Uneori, când se supăra, nu mai vorbea.
— Nu purta mască, i-am explicat eu lui Jamie.
— Taci, Jack! a zis Veronica.
— De ce te-ai supărat aşa de tare, Veronica? nu m-am putut eu abţine s-o întreb.
— A fost rău ce-am făcut, a zis ea. Ne-am ridicat brusc, de parcă l-am fi văzut pe dracu'. M-am temut de ce voia să spună Jamie, să ştii. N-am vrut să spună ceva care să-l facă să sufere pe băieţelul acela. Dar a fost foarte urât să plecăm aşa. Mama lui şi-a dat seama ce-am făcut.
— Dar n-a fost intenţionat, am zis eu.
— Jack, uneori poţi să răneşti pe cineva şi fără să vrei. Pricepi?
Din câte îmi aduc aminte, atunci a fost prima dată când l-am văzut pe August prin cartier. Dar pe urmă am început să-l văd mereu: de vreo două ori într-un loc de joacă, de câteva ori în parc. Uneori purta o cască de astronaut. Dar eu ştiam de fiecare dată că sub cască era el. Toţi copiii din cartier ştiau că era el. Fiecare îl văzuse pe August la un moment dat. Îi ştiam cu toţii numele, deşi el nu le ştia pe ale noastre.
De fiecare dată când îl vedeam, încercam să-mi aduc aminte ce spusese Veronica. Dar era greu. Era greu să nu mă mai uit o dată la el pe furiş. E greu să te comporţi normal atunci când îl vezi.

De ce m-am răzgândit

— Pe cine a mai chemat domnul Tushman? am întrebat-o pe mama mai târziu. Ţi-a spus?

— A pomenit de Julian şi de Charlotte.

— Julian! am zis. Of! De ce l-a chemat pe Julian?

— Parcă erai prieten cu Julian.

— Mamă, am fost prieteni la grădiniţă. Julian este cel mai mare prefăcut din lume. Şi în acelaşi timp încearcă să fie şi popular.

— Măcar Julian a acceptat să-l ajute pe copilul acela, a zis mama. Trebuie să-i recunoşti meritul.

N-am zis nimic, pentru că avea dreptate.

— Şi Charlotte? am întrebat. Se duce şi ea?

— Da, a zis mama.

— Sigur că se duce. Charlotte e cuminţenia pământului, am zis eu.

— Jack, băiete, a zis mama, văd că nimeni nu-ţi intră în voie zilele astea.

— Din cauză că... am început eu. Mamă, tu habar n-ai cum arată băiatul ăsta!

— Îmi pot imagina.

— Nu, nu poţi! Tu nu l-ai văzut niciodată. Eu l-am văzut.

— Poate că nici măcar nu-i cel la care te gândeşti tu.

— El este, crede-mă! Şi crede-mă că arată rău, *rău de tot!* E diform, mamă. Are ochii cam pe aici, am zis arătându-mi obrajii. Nu are urechi deloc. Iar gura seamănă cu...

Jamie a intrat în bucătărie să ia un suc din frigider.

— Întreabă-l pe Jamie, am zis eu. Aşa-i, Jamie? Ţi-l aminteşti pe băiatul pe care l-am văzut în parc anul trecut, după ore? Cel pe care îl cheamă August, care are faţa aia.

— Băiatul ăla? a zis Jamie, făcând ochii mari. Am avut un coşmar după ce l-am văzut. Ţi-aduci aminte, mami? Coşmarul cu zombie de anul trecut.

— Am crezut că ai visat urât pentru că te-ai uitat la un film de groază, a răspuns mama.

— Nu! a zis Jamie. L-am văzut pe băiatul ăla! Când l-am văzut, am strigat şi am luat-o la fugă...

— Ia stai puţin, a zis mama, devenind serioasă. Ai făcut asta în faţa lui?

— Nu m-am putut abţine, s-a văicărit Jamie.

— Ba sunt sigură că te-ai fi putut abţine, l-a certat mama. Băieţi, vreau să vă spun că sunt foarte dezamăgită de ce am auzit de la voi.

Aşa şi arăta.

— Vorbesc serios, nu-i nici el decât un băieţel, la fel ca voi! Îţi poţi imagina, Jamie, cum s-a simţit văzând că ţipi şi fugi de el?

— N-a fost chiar un ţipăt, a contrazis-o Jamie. A fost mai mult un „Ah!”.

Şi-a pus palmele pe obraji şi a început să alerge în jurul bucătăriei.

— Ei, haide, Jamie, a zis mama furioasă. Am crezut sincer că băieţii mei sunt mai plini de compasiune.

— Ce înseamnă compasiune? a întrebat Jamie, care abia trecuse în clasa a doua.

— Ştii foarte bine ce înseamnă compasiune, Jamie, a zis mama.

— Dar băiatul este atât de urât, mami! a zis Jamie.

— Hei! a strigat mama. Nu-mi place cuvântul ăsta! Jamie, ia-ţi sucul şi pleacă! Vreau să stau puţin de vorbă numai cu Jack.

— Uite, Jack, a început mama după ce a plecat el, şi am ştiut că urma să-mi ţină o predică.

— Bine, mă duc, am zis pe loc, şi am şocat-o complet.

— Te duci?

— Da.

— Pot să-l sun pe domnul Tushman?

— Da, mamă, am spus da!

Mama a zâmbit.

— Am ştiut eu că te vei ridica la înălţimea situaţiei, puştiule. Bravo! Sunt mândră de tine, Jackie, a adăugat ea ciufulindu-mă.

Şi iată de ce m-am răzgândit. Nu pentru că n-am vrut s-o aud pe mama ţinându-mi o predică. Nici ca să-l protejez pe August de Julian, care ştiam că urma să se poarte ca un nemernic. Am făcut-o pentru că l-am auzit pe Jamie povestind cum fugise el de August exclamând „Ah!”. M-am simţit brusc foarte stânjenit. Vor exista mereu copii ticăloşi de felul lui Julian. Dar dacă un copilaş ca Jamie, care de obicei e destul de drăguţ, putea să devină atât de rău, atunci un băiat ca August nu avea nicio şansă la gimnaziu.

Patru lucruri

În primul rând trebuie să te obişnuieşti cu faţa lui. Primele dăţi mi-am zis: mamă, n-o să mă obişnuiesc niciodată! Pe urmă, după vreo săptămână, nu mi s-a mai părut aşa de rău.

În al doilea rând, August este, de fapt, un băiat grozav. Vreau să spun că are mult umor. Adică profesorul zice ceva şi August îmi şopteşte la ureche altceva nostim, fără să-l audă nimeni, şi mă face să mor de râs. Una peste alta, este un băiat ca lumea. E plăcut să discuţi şi să-ţi petreci timpul cu el.

În al treilea rând, este foarte deştept. Am crezut că va fi codaş, pentru că nu a mers deloc la şcoală înainte. Dar la cele mai multe materii este cu mult peste mine. Poate că nu-i la fel de deştept ca Charlotte sau ca Ximena, dar este bun la învăţătură. Şi, spre deosebire de Charlotte şi de Ximena, mă lasă să copiez de la el când chiar am nevoie (dar n-am avut nevoie decât de vreo două ori). M-a lăsat o dată să copiez şi tema de la el, deşi am dat amândoi de belea după aceea.

— Voi doi aţi dat aceleaşi răspunsuri greşite la tema de ieri, ne-a spus doamna Rubin, uitându-se la noi ca şi cum ar fi aşteptat o explicaţie.

N-am ştiut ce să spun. Singura explicaţie era: „Sigur că seamănă, pentru că am copiat tema de la August”. Dar August a minţit ca să mă acopere.

— S-a întâmplat din cauză că ne-am făcut temele împreună, aseară, a zis el, ceea ce nu era deloc adevărat.

— Este bine că vă faceţi temele împreună, a zis doamna Rubin, dar mă aştept, totuşi, să v-o faceţi fiecare pe a lui. Puteţi lucra unul lângă altul, dar nu faceţi o singură temă, bine?

După ce am plecat din clasă, i-am zis lui August:

— Prietene, îţi mulţumesc.

Şi el a zis:

— N-ai pentru ce.

Asta mi s-a părut foarte fain.

În al patrulea rând, acum, când îl cunosc, aş zice că vreau cu adevărat să fiu prieten cu August. La început, recunosc, m-am purtat prietenos numai pentru că domnul Tushman m-a rugat să fiu mai de treabă cu el. Dar acum aş alege singur să-mi petrec timpul cu el. Râde la toate glumele mele. Şi simt cumva că lui August pot să-i spun orice. Că este un bun prieten. Cred că dacă

toţi băieţii dintr-a cincea ar fi aliniaţi la perete şi aş putea să aleg cu cine vreau eu să-mi petrec timpul, l-aş alege pe August.

Foşti prieteni

Masca însângerată din *Scream?* Ce naiba? Summer Dawson a fost mereu un pic dusă, dar asta-i prea mult. N-am făcut decât s-o întreb de ce se poartă August ca şi cum ar fi supărat pe mine. M-am gândit că poate ştie ea. Iar tot ce mi-a spus a fost: „Masca însângerată din *Scream". Nici măcar nu ştiu ce* înseamnă asta!

Este foarte ciudat, pentru că azi August şi cu mine eram prieteni, iar a doua zi, gata, abia dacă mai vorbea cu mine. Şi n-am avut nici cea mai mică idee de ce. L-am întrebat: „Ce faci, August, eşti supărat pe mine sau ceva?", iar el a ridicat din umeri şi a plecat. Aşa că mi s-a părut clar că da. Eu ştiu sigur că n-am făcut nimic ca să se supere pe mine, aşa că mi-am imaginat că poate ştie Summer să-mi spună ce se întâmplă. Dar n-am obţinut de la ea decât „Masca însângerată din *Scream".* Ce să zic, mi-ai fost de mare ajutor! Mulţumesc, Summer!

Mi-am făcut o mulţime de prieteni la şcoală. Dacă August vrea să devină oficial fostul meu prieten, foarte bine, n-am nimic împotrivă şi nu-mi pasă. Am început să-l ignor la şcoală la fel cum mă ignoră el pe mine. E destul de greu, pentru că practic la fiecare curs stăm unul lângă altul.

Au remarcat şi alţi copii şi au început să mă întrebe dacă m-am certat cu August. Dar pe August nu-l întreabă nimeni ce s-a întâmplat. De fapt, aproape nimeni nu vorbeşte cu el. Singura persoană care stă cu el în afară de mine este Summer. Uneori mai stă puţin cu el Reid Kingsley, iar cei doi Max au jucat de vreo două ori *Dungeons & Dragons*[36] cu el, în pauză. Charlotte, aşa cuminţenia pământului cum e ea, nu face decât să-l salute când se intersectează pe hol. Nu ştiu dacă se mai joacă Ciuma, pentru că nimeni nu mi-a spus asta direct, dar vreau să zic, de fapt, că nu are nu ştiu câţi prieteni cu care să stea, în afară de mine. Dacă vrea să se descotorosească de mine, n-are decât, el pierde, nu eu.

Aşa stau lucrurile între noi în acest moment. Vorbim numai despre şcoală şi numai dacă suntem nevoiţi. Eu îl întreb ce temă ne-a dat Rubin şi el mă întreabă dacă îmi poate folosi ascuţitoarea, iar eu scot ascuţitoarea din penar şi i-o dau. Dar imediat ce sună clopoţelul, fiecare pleacă în altă parte.

---

[36] Joc de rol la care participă echipe de mai mulţi jucători.

Asta-i bine pentru că am început să-mi petrec timpul cu mult mai mulţi copii. Înainte stăteam permanent cu August, iar ceilalţi nu stăteau cu mine pentru că ar fi trebuit să stea şi cu el. Sau erau nevoiţi să-mi ascundă anumite lucruri, cum era jocul Ciuma. Cred că eram singurul care nu-l jucam, în afară de Summer şi de jucătorii de *Dungeons & Dragons.* Iar adevărul este, deşi nu-l spune nimeni pe şleau, că nimeni nu vrea să-şi petreacă vremea cu el. Toată lumea se dă peste cap să facă parte din grupul copiilor populari, iar el este cât se poate de nepopular. Dar acum eu pot să stau cu cine vreau. Dacă aş vrea să fiu în grupul popularilor, aş putea intra acolo fără discuţie.

Asta-i rău însă pentru că: 1. Nu-mi place prea tare să fiu în grupul popularilor şi 2. Îmi place să-mi petrec timpul cu August.

Acum totul s-a stricat. Şi numai din vina lui August.

Zăpadă

Prima dată a nins chiar înainte de vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Şcoala s-a închis şi am avut o zi liberă în plus. M-am bucurat, pentru că eram foarte necăjit de toată povestea cu August şi voiam să mă calmez fără să fie nevoie să-l văd în fiecare zi. În plus, nimic nu-mi place mai mult decât să mă trezesc într-o zi cu zăpadă. Îmi place senzaţia aceea de dimineaţă, când deschid ochii şi nu înţeleg de ce totul pare atât de diferit ca de obicei. Şi pe urmă îmi dau seama de ce. Este linişte. Nu se aud claxoane. Nu circulă autobuze pe stradă. Pe urmă dau fuga la fereastră şi văd că totul e îmbrăcat în alb: trotuarele, copacii, maşinile parcate, pervazul geamului. Dacă se întâmplă într-o zi de şcoală şi mai aflu şi că şcoala mea s-a închis, nu contează cât de mare am crescut: mă gândesc de fiecare dată că asta este cea mai frumoasă senzaţie din lume. Şi nu voi fi niciodată ca oamenii ăia mari care poartă umbrelă când ninge. Niciodată!

Şcoala tatei s-a închis şi ea, aşa că ne-a luat, pe mine şi pe Jamie, să ne dăm cu sania în parc, pe Skeleton Hill. Se spune că acum câţiva ani un ţânc şi-a rupt gâtul la săniuş pe dealul acela, dar nu ştiu dacă e chiar adevărat sau nu-i decât o poveste. La întoarcere, am văzut o sanie de lemn cam prăpădită, abandonată lângă stânca aceea considerată monument indian. Tata a zis s-o las încolo, că-i un gunoi, dar ceva mi-a spus mie că aş putea face din ea cea mai grozavă sanie din lume. Aşa că tata m-a lăsat s-o trag până acasă, iar eu mi-am petrecut restul zilei încercând s-o repar. I-am lipit şipcile laolaltă şi le-am înfăşurat cu bandă adezivă groasă, ca să fie mai rezistente. Pe urmă am vopsit totul în alb cu spray-ul rămas de la Sfinxul de Alabastru pe care l-am avut de făcut pentru Muzeul Egiptean. După ce s-a uscat, am scris cu litere aurii FULGERUL în mijlocul tăbliei de lemn şi am desenat deasupra literelor simbolul fulgerului. Trebuie să recunosc că arăta chiar foarte bine.

Tata a zis:

— Uau, Jackie! Ai avut dreptate în legătură cu sania!

A doua zi ne-am dus la Skeleton Hill cu *Fulgerul.* Era cea mai rapidă sanie cu care m-am dat vreodată – mult, mult, mult mai rapidă decât săniile de plastic pe care le-am avut până atunci. Afară se mai încălzise, iar zăpada devenise mai udă şi mai sfărâmicioasă, numai bună pentru făcut bulgări. Jamie şi cu

mine am urcat şi am coborât cu *Fulgerul* toată după-amiaza. Am stat în parc până ne-au îngheţat degetele şi ni s-au învineţit buzele. Tata ne-a târât acasă aproape cu forţa.

Duminică, zăpada a început să devină cenuşie şi gălbuie, iar apoi o aversă de ploaie a transformat-o în zloată. Luni, când ne-am întors la şcoală, nu mai rămăsese zăpadă deloc.

Prima zi după vacanţă a fost ploioasă şi urâtă, o zi posomorâtă. La fel mă simţeam şi pe dinăuntru.

Prima dată când l-am văzut pe August, l-am salutat dând din cap. Eram în faţa dulapurilor. Mi-a răspuns tot dând din cap.

Aş fi vrut să-i povestesc despre sania mea *Fulger,* dar nu i-am povestit.

Norocul este de partea celor îndrăzneţi

Principiul domnului Browne pentru luna decembrie a fost: „Norocul este de partea celor îndrăzneţi.”

Trebuia să scriem un paragraf despre un moment din viaţa noastră când am făcut ceva foarte curajos şi cum ni s-a întâmplat ceva bun pornind de la asta.

Recunosc că m-a pus serios pe gânduri. Cred că lucrul cel mai curajos pe care l-am făcut a fost să mă împrietenesc cu August. Dar nu puteam scrie despre asta, evident. Mă temeam că va trebui să citim tema cu voce tare sau că domnul Browne va afişa ce-am scris la panoul cu anunţuri, cum face uneori. Aşa că am însăilat în loc o porcărie despre cum îmi era frică de ocean, când eram mic. A fost o tâmpenie, dar nu m-am putut gândi la nimic altceva.

Mă întreb despre ce-o fi scris August. Cred că el are o grămadă de lucruri din care să aleagă.

Şcoala particulară

Părinţii mei nu sunt bogaţi. Spun asta pentru că unii oameni cred că oricine se duce la o şcoală particulară e bogat, dar în cazul nostru nu-i adevărat. Tata este profesor, iar mama este asistentă socială, adică nu au genul ăla de serviciu la care oamenii câştigă catralioane de dolari. Am avut o maşină, dar am vândut-o atunci când Jamie a început să meargă la Grădiniţa Beecher. Nu locuim într-un complex de locuinţe sau într-unul din blocurile cu portar de lângă parc. Stăm la ultimul etaj într-un bloc cu cinci etaje şi fără lift, într-un apartament închiriat de la o doamnă în vârstă pe care o cheamă *doña* Petra, de „cealaltă parte” a bulevardului Broadway. Aşa se numeşte „codificat” zona din cartierul North River Heights unde oamenilor nu le place să-şi parcheze maşinile. Jamie şi cu mine împărţim aceeaşi cameră. Îi aud uneori pe ai mei vorbind despre lucruri de genul: „Mai rezistăm un an fără aer condiţionat?” sau „Poate că reuşesc să-mi iau două slujbe la vară.”

Azi stăteam în recreaţie cu Julian, Henry şi Miles. Julian, despre care toată lumea ştie că e bogat, a zis:

— Ce porcărie că trebuie să merg iarăşi la Paris de Crăciun! E *atât* de plictisitor!

— Frate, dar e *Parisul,* am zis eu ca un idiot.

— Crede-mă, e *atât* de plictisitor! a zis el. Bunica locuieşte într-o casă din mijlocul pustiei. O casă într-un sătuc minuscul, la o oră depărtare de Paris. Jur pe Dumnezeu, acolo nu se întâmplă *nimic!* Doar chestii de genul: „Vai, uite-o muscă pe perete! Vai, uite încă un câine care doarme pe trotuar! Fantastic!”

Am râs. Julian poate fi foarte amuzant, uneori.

— Dar i-am auzit pe părinţi vorbind că vor să facă anul ăsta o petrecere mare şi că poate nu mai mergem la Paris. Sper să se întâmple aşa. Voi ce faceţi în vacanţă? ne-a întrebat Julian.

— Pierdem vremea, am zis eu.

— Ce norocos eşti! a zis el.

— Sper să ningă din nou, am adăugat. Am o sanie nouă, fantastică.

Tocmai mă pregăteam să le povestesc despre *Fulger,* dar Miles mi-a luat-o înainte.

— Şi eu am o sanie nouă! a zis el. A cumpărat-o tata de la Hammacher Schlemmer[37]. E o adevărată operă de artă!

— Cum poate fi o sanie operă de artă? a întrebat Julian.

— A costat vreo opt sute de dolari.

— Uau!

— Ar trebui să mergem cu toţii la săniuş pe Skeleton Hill şi să ne luăm la întrecere, am zis eu.

— Dealul ăla e de două parale, a răspuns Julian.

— Ce vorbeşti? am zis eu. Un băiat şi-a rupt gâtul acolo. De asta se şi cheamă Skeleton Hill[38].

Julian a îngustat ochii şi m-a privit ca pe cel mai mare idiot din lume.

— Se numeşte Skeleton Hill din cauză că acolo a fost un vechi cimitir indian. Dar ar trebui să se numească Garbage Hill[39], e jegos rău de tot. Ultima dată când am fost acolo era de-a dreptul scârbos, plin de cutii de suc, sticle sparte şi alte chestii.

— Mi-am lăsat acolo sania cea veche, a zis Miles. Era un gunoi de tot râsul, dar tot a luat-o cineva!

— Poate vreun om al străzii care vrea la săniuş, a râs Julian.

— Unde ai lăsat-o? am întrebat eu.

— Lângă stânca cea mare de la baza dealului. Când am trecut pe-acolo a doua zi, nu mai era. Nici nu mi-a venit să cred că a luat-o cineva!

— Uite ce-am putea face, a zis Julian. Data viitoare când ninge, ne duce tata cu maşina la un teren de golf din Westchester pe lângă care Skeleton Hill e un nimic! Unde pleci, Jack?

Începusem să mă îndepărtez.

— Îmi trebuie o carte din dulap, am minţit eu.

Voiam numai să plec cât mai repede de lângă ei. Nu mi-aş fi dorit să afle cine era omul străzii care luase sania.

---

[37] Magazin exclusivist, cu produse de firmă foarte scumpe şi cu un catalog considerat a defini tot ceea ce merită să achiziţioneze cei bogaţi şi la modă.

[38] Dealul Scheletului, în traducere liberă.

[39] Dealul Gunoaielor.

La ştiinţe

Nu sunt cel mai grozav elev din lume. Ştiu câţiva copii cărora chiar le place şcoala, dar eu n-aş putea spune sincer că-mi place. Îmi plac anumite părţi din şcoală, de exemplu orele de sport şi cursul de calculatoare. Îmi plac prânzul şi recreaţiile. Dar una peste asta, aş putea trăi foarte bine fără şcoală. Cel mai mult urăsc la şcoală faptul că avem de făcut teme. Nu ajunge că suntem nevoiţi să stăm curs după curs la şcoală şi să încercăm să nu adormim în timp ce ei ne umplu capul cu o grămadă de chestii care probabil nu ne vor folosi niciodată, de exemplu cum se calculează suprafaţa unui cub sau care este diferenţa dintre energia cinetică şi energia potenţială. Cui naiba îi pasă? Nu i-am auzit niciodată, dar absolut niciodată pe părinţii mei spunând cuvântul „cinetic”, în toată viaţa mea!

Cel mai puţin dintre toate îmi place cursul de ştiinţe. Avem o groază de lucru şi nici măcar nu-i amuzant. Iar profesoara, doamna Rubin, este foarte severă în legătură cu orice, chiar şi cu felul în care scriem titlurile la începutul referatelor! O dată am luat 2 la o temă de casă pentru că nu am pus data în colţul de sus al paginii. Nebunie!

Când eu şi cu August încă mai eram prieteni, mă descurcam binişor la ştiinţe, pentru că August stătea lângă mine şi mă lăsa să copiez notiţele lui. August are cel mai frumos scris de mână pe care l-am văzut la vreun copil. Până şi însemnările lui sunt frumoase: sunt scrise perfect, cu litere rotunde şi legate. Dar acum, când suntem foşti prieteni, e rău, pentru că nu-l mai pot ruga să mă lase să copiez notiţele lui.

Azi mă luptam să iau notiţe după ce spunea doamna Rubin (scriu infect de mână) şi dintr-odată a început să vorbească despre târgul de proiecte ştiinţifice din clasa a cincea şi despre faptul că va trebui să ne alegem fiecare o temă pentru proiect.

În timp ce ea vorbea, eu mă gândeam că tocmai am terminat tâmpitul de proiect cu Egiptul, şi deja trebuia să începem unul nou?! Am exclamat în mintea mea „O, nu!” şi m-am văzut arătând ca puştiul din *Singur acasă,* cu gura larg deschisă şi cu palmele pe obraji. Aşa arătam în sinea mea. Pe urmă m-am gândit la fotografiile acelea cu feţe de stafii care se topesc pe care le-am văzut undeva, când stau cu gurile căscate larg şi par să ţipe. Şi brusc mi-a venit în minte o imagine, o amintire, şi am înţeles ce a vrut Summer să spună cu „Masca însângerată din

Scream”. Este foarte ciudat cum mi-a venit totul în minte, într-o secundă! Cineva din clasă a purtat de Halloween masca însângerată. Mi-am amintit că am văzut costumul la câteva bănci de mine. Şi pe urmă a dispărut şi nu l-am mai văzut.

Fir-ar să fie! Era August!

Toate astea mi-au venit în minte la ora de ştiinţe, în timp ce profesoara vorbea.

Fir-ar să fie!

Vorbisem cu Julian despre August. Fir-ar să fie! Acum înţelegeam! Fusesem atât de rău! Nu ştiu de ce. Nu mai sunt sigur nici ce-am spus, dar am fost rău. Durase un minut sau două. Ştiam că Julian şi restul mă credeau un ciudat pentru că stăteam tot timpul cu August şi m-am simţit prost. Nu ştiu de ce am spus lucrurile acelea. Mi-au ieşit pe gură, pur şi simplu. Am fost un prost. Sunt un prost. Doamne! El ar fi trebuit să vină costumat în Boba Fett. Dar nu, el era masca însângerată care ţipa în banca de lângă noi. Masca albă, lungă, cu stropi de sânge fals. Cu gura deschisă larg. Ca un vârcolac care plânge. El era acela.

Am simţit că îmi vine să vomit.

Echipe

N-am mai auzit niciun cuvânt din ce a spus doamna Rubin după aceea. Bla, bla, bla. Târgul de proiecte ştiinţifice. Bla, bla, bla. Echipe. Bla, bla. Aşa cum vorbesc adulţii în filmele cu Charlie Brown[40]. Aşa cum vorbeşte cineva sub apă. *Bâl, bââl, bâl-bâl.*

Dintr-odată, doamna Rubin a început să arate spre copiii din clasă.

— Reid şi Tristan; Maya şi Max, Charlotte şi Ximena, August şi Jack...

A spus asta arătând spre noi.

— Miles şi Amos, Julian şi Henry, Savanna şi...

N-am mai auzit restul.

— Poftim? am zis.

A sunat clopoţelul.

— Nu uitaţi să vă alegeţi împreună cu partenerul un proiect de pe listă, copii, a zis doamna Rubin, în timp ce toată lumea începuse să plece.

M-am uitat după August, dar el îşi luase rucsacul şi ajunsese deja la uşă.

Cred că aveam o expresie foarte tâmpită, pentru că Julian a venit la mine şi mi-a zis:

— Se pare că tu şi amicul tău sunteţi colegi de echipă.

A spus asta zâmbind, cu nasul pe sus. L-am urât din toate puterile.

— Alo, Pământul către Jack Will! a zis el, când a văzut că nu-i răspund.

— Taci din gură, Julian!

Îmi puneam caietul în rucsac. Voiam să mă lase-n pace.

— Cred că eşti tare nemulţumit că te-ai procopsit iar cu el, a zis Julian. Ar trebui să-i spui doamnei Rubin că vrei să schimbi partenerul. Sunt convins că te-ar lăsa.

— Ba nu m-ar lăsa, am zis eu.

— Întreab-o!

— Nu vreau.

— Doamnă Rubin? a zis Julian, întorcându-se şi ridicând mâna.

Doamna Rubin ştergea tabla, în faţa clasei. Şi-a auzit numele şi s-a întors.

— Nu, Julian! am urlat eu în şoaptă.

---

[40] Personajul principal al benzii desenate *Peanuts* şi al unui film.

— Ce este, băieţi? a întrebat nerăbdătoare doamna Rubin.

— Putem schimba echipele, dacă vrem? a zis Julian cu un aer nevinovat. Jack şi cu mine avem o idee pentru târgul de proiecte pe care am vrea s-o facem împreună…

— Cred că s-ar putea aranja… a început să spună profesoara.

— Nu, doamnă Rubin, e bine aşa cum este, am zis eu repede, îndreptându-mă spre uşă. La revedere!

Julian a alergat după mine.

— De ce-ai făcut asta? a zis el, ajungându-mă pe scări. Puteam face echipă. Să ştii că nu trebuie să fii prieten cu Monstrul, dacă nu vrei…

Atunci i-am dat un pumn. Direct în gură.

Pedeapsa

Unele lucruri nu le poţi explica. Nici măcar nu încerci. Nu ştii de unde să începi. Când deschizi gura, toate propoziţiile se încâlcesc într-un nod uriaş. Toate cuvintele ies greşit.

— Jack, asta-i o faptă foarte, foarte gravă, a spus domnul Tushman.

Eram la el în birou, pe un scaun în faţa lui şi mă uitam la desenul cu dovleacul de pe peretele din spate.

— Unii copii au fost exmatriculaţi pentru un astfel de gest, Jack! Ştiu că eşti un băiat bun şi nu vreau să se întâmple asta, dar trebuie să-mi explici.

— Ţie nu-ţi stă în fire să te porţi aşa, a zis mama.

Venise de la serviciu imediat ce o anunţaseră. Îmi dădeam seama că oscila între a fi extrem de supărată sau extrem de surprinsă.

— Am crezut că tu şi Julian sunteţi prieteni, a zis domnul Tushman.

— Nu suntem prieteni, am zis.

Stăteam cu braţele încrucişate la piept.

— Dar cum să-i dai cuiva un pumn în gură, Jack? a zis mama, ridicând tonul. Ce-a fost în mintea ta?

S-a uitat la domnul Tushman.

— Vă spun sincer, n-a mai lovit pe nimeni, niciodată. Nu-i stă în fire.

— Lui Julian i-a curs sânge din gură, Jack, a zis domnul Tushman. I-ai scos un dinte, ştii asta?

— Era doar un dinte de lapte, am zis eu.

— Jack! a zis mama, clătinând din cap.

— Aşa a spus sora Molly!

— Nu despre asta vorbim! a strigat mama.

— Vreau doar să ştiu de ce, a spus domnul Tushman, ridicând din umeri.

— Ar fi şi mai rău, am oftat eu.

— Spune-mi, Jack!

Am ridicat din umeri, dar n-am zis nimic. Nu puteam. Dacă mărturiseam că Julian îl făcuse pe August „monstru”, atunci ar fi vorbit despre asta cu Julian, apoi Julian i-ar fi spus cum îl vorbisem şi eu de rău pe August, şi toată lumea ar fi aflat.

— Jack! a zis mama.

Am început să plâng.

— Îmi pare rău…

Domnul Tushman a ridicat din sprâncene şi a dat din cap, dar n-a spus nimic. În loc de asta a început să-şi sufle în pumni, cum faci când ai mâinile reci.

— Jack, a zis el, chiar nu ştiu ce să spun. Ai lovit cu pumnul un copil. Avem reguli clare în legătură cu un astfel de comportament, ştii bine. Înseamnă exmatriculare automată. Iar tu nici măcar nu încerci să-mi explici.

Acum plângeam tare, iar când mama m-a luat în braţe, am izbucnit în hohote.

— Hai să… a zis domnul Tushman, scoţându-şi ochelarii ca să-i şteargă. Hai să facem aşa! Săptămâna viitoare suntem oricum în vacanţa de iarnă. Ce-ar fi să rămâi acasă cât mai avem până atunci? După vacanţă, te întorci şi o luăm de la capăt. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Un nou început, ca să zic aşa.

— Sunt exmatriculat? am întrebat printre lacrimi.

— Teoretic, eşti, a zis el ridicând din umeri, dar numai pentru câteva zile. Şi încă ceva. Cât timp stai acasă, vei avea timp să te gândeşti la ce s-a petrecut. Iar dacă vrei să-mi scrii o scrisoare şi să-mi explici ce s-a întâmplat şi dacă îi scrii lui Julian o scrisoare ca să-ţi ceri scuze, atunci vom adăuga aceste scrisori la dosarul tău, bine? Du-te acasă, stai de vorbă cu mama şi cu tata şi poate că mâine vei vedea totul mai limpede.

— Mi se pare un plan bun, domnule Tushman, a încuviinţat mama. Mulţumim.

— Totul o să fie bine, a zis domnul Tushman, îndreptându-se spre uşă, care era închisă. Ştiu că eşti un copil bun, Jack. Şi ştiu că până şi copiii buni fac uneori prostii, aşa-i?

A deschis uşa.

— Vă mulţumesc că sunteţi atât de înţelegător, a zis mama, strângându-i mâna.

— Cu plăcere, a zis el.

S-a aplecat spre mama şi i-a spus la ureche ceva ce eu n-am auzit.

— Ştiu, mulţumesc, a zis mama, încuviinţând din cap.

— Puştiule, mi-a zis el mie, punându-mi mâinile pe umeri. Gândeşte-te la ce ai făcut, da? Şi vacanţă plăcută! Hanuka[41]

---

[41] Sărbătoare evreiască, numită şi Sărbătoarea Luminilor. Se sărbătoreşte timp de opt zile şi are loc aproximativ în aceeaşi perioadă cu Crăciunul.

fericită! Crăciun fericit! Kwanzaa[42] fericită!

Mi-am şters nasul cu mâneca şi am pornit spre uşă.

— Mulţumeşte-i domnului Tushman, mi-a zis mama, bătându-mă uşurel pe umăr.

M-am oprit şi m-am întors, dar n-am putut să mă uit la director.

— Mulţumesc, domnule Tushman, am spus.

— Pa, Jack, mi-a răspuns el.

Apoi am ieşit.

[42] Sărbătoare afro-americană care are loc în Statele Unite între 26 decembrie şi 1 ianuarie.

Felicitări de sezon

În mod destul de ciudat, când am ajuns acasă şi mama a adus poşta, primiserăm felicitări atât de la familia lui Julian, cât şi de la familia lui August. Felicitarea de la Julian era o poză de-a lui cu cravată, în care arăta de parcă urma să se ducă la operă sau undeva de felul ăsta. Felicitarea de la August era un câine drăguţ care purta coarne de ren, nas roşu şi cizmuliţe roşii. Într-o bulă desenată deasupra capului câinelui scria: „Ho, ho, ho!”, iar în interiorul felicitării scria:

Familiei lui Will, pace pe Pământ.
Cu drag,
Nate, Isabel, Olivia, August (şi Daisy)

— Drăguţă felicitare, nu? i-am zis mamei, care abia dacă îmi adresase vreo vorbă tot drumul spre casă.

Cred că pur şi simplu nu ştia ce să spună.

— Probabil că e câinele lor, am continuat.

— Vrei să-mi spui ce se petrece în mintea ta, Jack? m-a întrebat mama serios.

— Pun pariu că fac o felicitare cu fotografia câinelui lor în fiecare an, am zis.

Mi-a luat felicitarea din mână şi a privit-o cu atenţie. Pe urmă a ridicat din sprâncene şi din umeri şi mi-a dat-o înapoi.

— Suntem foarte norocoşi, Jack. Există o mulţime de lucruri faţă de care ne purtăm ca şi cum ni s-ar cuveni…

— Ştiu, am zis.

Ştiam ce vrea să spună, chiar fără să aducă vorba despre asta.

— Am auzit că mama lui Julian a scos cu Photoshop faţa lui August din fotografia clasei, după ce a primit-o. A făcut copii noi şi le-a dat câte una şi altor mame, am continuat eu.

— Asta-i de-a dreptul îngrozitor, a zis mama. Oamenii sunt nişte… Nu sunt întotdeauna aşa cum ar trebui să fie.

— Ştiu.

— De asta l-ai lovit pe Julian?

— Nu.

Pe urmă i-am spus de ce i-am dat un pumn lui Julian. Şi i-am spus că August era acum fostul meu prieten. Şi i-am povestit despre Halloween.

Scrisori, e-mailuri, Facebook, mesaje pe telefon

18 decembrie

Dragă domnule Tushman,

Îmi pare foarte, foarte rău că i-am dat un pumn lui Julian. A fost foarte, foarte greşit din partea mea să fac aşa ceva. Îi scriu şi lui o scrisoare ca să-i spun asta. Dacă nu vă deranjează, aş prefera foarte mult să nu vă spun de ce am făcut ce am făcut, pentru că oricum nu ar îndrepta lucrurile. De asemenea, nu aş vrea ca Julian să aibă necazuri pentru că a spus ceva ce nu trebuia să spună.

Al dumneavoastră sincer,
Jack Will

18 decembrie

Dragă Julian,
Îmi pare foarte, foarte, foarte rău că te-am lovit. A fost greşit din partea mea. Sper că te simţi bine. Sper că dintele cel nou creşte repede. Cu ai mei aşa se întâmplă.

Cu sinceritate,
Jack Will

26 decembrie

Dragă Jack, îţi mulţumesc foarte mult pentru scrisoare. Iată un lucru pe care l-am învăţat în cei douăzeci de ani petrecuţi ca director de gimnaziu: există aproape întotdeauna mai mult de două feţe ale fiecărei poveşti. Chiar dacă nu ştiu detaliile, am o bănuială despre scânteia care a produs confruntarea cu Julian.
Deşi nimic nu justifică „niciodată!” lovirea altui elev, ştiu că prietenii buni merită uneori apăraţi.

Acest an a fost greu pentru mulţi dintre elevi, pentru că aşa este de obicei primul an de gimnaziu.

Ţine-te în continuare de treabă şi fii mai departe băiatul bun pe care îl ştim cu toţii!

Toate cele bune,
Lawrence Tushman
Directorul şcolii

To: ltushman@beecherschool.edu
Cc: johnwill@phillipsacademy.edu; amandawill@copperbeech.org
Fr: melissa.albans@rmail.com
Subject: Jack Will

Dragă domnule Tushman,

Am discutat ieri cu Amanda şi John Will. Şi-au exprimat regretul că Jack l-a lovit cu pumnul în gură pe Julian, fiul nostru. Vă scriu pentru a vă anunţa că soţul meu şi cu mine sprijinim decizia dumneavoastră de a-i permite lui Jack să se întoarcă la Şcoala Beecher după o eliminare de două zile.

Deşi consider că lovirea unui copil este, în alte şcoli, un motiv suficient pentru exmatriculare, sunt de acord că o măsură atât de severă nu se impune aici. Cunoaştem familia lui Will de pe vremea când copiii noştri erau la grădiniţă şi suntem convinşi că vor lua toate măsurile pentru a se asigura că astfel de lucruri nu se vor mai petrece.

Mă întreb însă dacă acest comportament violent neaşteptat din partea lui Jack n-ar putea fi rezultatul unei presiuni prea mari pe umerii lui tineri. Mă refer în mod explicit la acel copil cu nevoi speciale cu care atât lui Jack, cât şi lui Julian li s-a cerut să se „împrietenească”. Privind retrospectiv şi văzându-l pe acest copil la diverse manifestări şcolare şi în fotografia clasei, mă gândesc că s-ar putea să fie prea mult să le cerem copiilor noştri un astfel de efort. În orice caz, atunci când Julian a recunoscut că îi este greu să fie

prieten cu acel copil, i-am spus să se simtă „fără obligaţii” în acest sens. Noi credem că tranziţia de la şcoala primară la gimnaziu este destul de grea şi fără a le atribui poveri şi greutăţi suplimentare acestor tineri cu minţi impresionabile. Vreau să menţionez şi că, în calitate de membră a Consiliului Şcolar, m-am simţit descumpănită că cererile de înscriere nu au fost studiate mai atent, ţinând cont de faptul că Şcoala Beecher nu este o şcoală de integrare, care să se adreseze şi copiilor cu nevoi speciale. Există mulţi părinţi „printre care mă număr şi eu” care se întreabă dacă acest copil ar fi trebuit admis în şcoala noastră. În cele din urmă, sunt oarecum descumpănită că acest copil nu a fost supus unui proces standard de admitere (cu interviu, de exemplu), la fel ca restul copiilor care au început gimnaziul în acest an.

Numai bine!
Melissa Perper Albans

To: melissa.albans@rmail.com
Fr: ltushman@beecherschool.edu
Cc: johnwill@phillipsacademy.edu;
amandawill@copperbeech.org
Subject: Jack Will

Dragă doamnă Albans,

Vă mulţumesc pentru mesajul în care v-aţi subliniat îngrijorările. Dacă nu aş fi fost convins că Jack Will îşi regretă fapta foarte mult şi dacă nu aş crede pe deplin că nu va repeta ce a făcut, vă asigur că nu i-aş fi permis să revină la Şcoala Beecher.

În ce priveşte îngrijorările dumneavoastră în legătură cu noul nostru elev, August, vă rog să reţineţi că nu are nevoi speciale. Nu este nici neputincios, nici handicapat şi nici întârziat în dezvoltare în vreun fel. Aşadar, nu există niciun motiv pentru a bănui că cineva trebuie să-şi facă

probleme în legătură cu admiterea lui la Şcoala Beecher – fie ea şcoală de integrare sau nu. În ce priveşte procesul de admitere, directorul comisiei de admitere şi cu mine ne-am folosit de dreptul regulamentar de a-l intervieva pe August la el acasă, din motive evidente. Această uşoară abatere de la protocol a fost îndreptăţită şi nu a prejudiciat în niciun fel procesul de selecţie al cererilor de înscriere. August este un elev eminent şi a câştigat prietenia unor tineri minunaţi, printre care se numără şi Jack Will.

La începutul anului şcolar, când am rugat câţiva copii să organizeze un fel de „comitet de primire” pentru August, am făcut-o ca să-i uşurez tranziţia către mediul şcolar. Nu am considerat că rugămintea de a fi prietenoşi în mod special cu un elev nou le va aduce „poveri şi greutăţi” suplimentare. De fapt, m-am gândit că i-ar învăţa câteva lucruri despre compasiune, prietenie şi loialitate.

După cum s-a dovedit, Jack Will nu a fost nevoit să înveţe niciuna dintre aceste calităţi, pentru că le avea deja din belşug.

Vă mulţumesc din nou pentru că ţineţi legătura cu mine.

Toate cele bune,
Lawrence Tushman

To: melissa.albans@rmail.com
Fr: johnwill@phillipsacademy.edu
Cc: ltushman@beecherschool.edu; amandawill@copperbeech.org
Subject: Jack

Bună, Melissa,

Îţi mulţumesc că ai fost atât de înţelegătoare în privinţa incidentului cu Jack. După cum ştii, îi pare foarte rău pentru ce a făcut. Sper că vei accepta oferta noastră de a plăti vizitele la dentist pentru Julian.

Suntem impresionaţi de preocuparea ta în legătură cu prietenia dintre Jack şi August. Să ştii că l-am întrebat pe Jack dacă simte vreo presiune în acest sens şi a răspuns foarte ferm că nu. Îi place compania lui August şi simte că şi-a făcut un prieten bun.

Vă dorim un An Nou fericit!
John şi Amanda Will

Salut, August,

Jacklope Will vrea să fiţi prieteni pe Facebook.

Jacklope Will
32 de prieteni comuni

Mulţumim!
Echipa Facebook

To: auggiedoggiepullman@email.com
Subject: Iertare!!!!!!
Message:

Salut august. Sunt eu Jack Will. Am observat că nu-s pe lista ta de prieteni. Sper să mă bagi din nou, că-mi pare tare rău. Am vrut numai să ştii asta. Iartă-mă! Ştiu de ce eşti supărat pe mine şi-mi pare rău n-am vrut să zic ce-am zis. Am fost un prost. Sper că mă poţi ierta.

Sper să fim iară prieteni.
Jack

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 16:47

primit mesaj ştii de ce-s supărat?? Summer ţi-a zis?

1 mesaj nou.
De la: JACKWILL
31 dec. 16:49

Mi-a zis masca însângerată ca pont şi n-am înţeles apoi mi-am adus aminte costumul de Halloween. N-am ştiut că eşti tu credeam că eşti Boba Fett.

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 16:51

M-am răzgândit în ultima clipă. Chiar l-ai pocnit pe Julian?

1 mesaj nou.
De la: JACKWILL
31 dec. 16:45

I-am dat un pumn şi i-am scos o măsea. Una de lapte.

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 16:55

de ce l-ai pocnit???????

1 mesaj nou.
De la: JACKWILL
31 dec. 16:56

Nu ştiu

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 16:58

minţi, a zis ceva de mine aşa-i?

1 mesaj nou.

De la: JACKWILL
31 dec. 17:02

e un infect, dar şi eu am fost infect. Îmi pare tare tare tare rău pentru ce-am zis, frate, da? preteni iară?

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 17:03

ok

1 mesaj nou.
De la: JACKWILL
31 dec. 17:03

superrr!!!

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 17:06

dar să-mi spui adevărul, da?
chiar ai vrea să te sinucizi dac-ai fi eu?

1 mesaj nou.
De la: JACWILL
31 dec. 17:08

nu!!!!!
jur pe viaţa mea!
dar aş vrea să mă sinucid dac-aş fi Julian

1 mesaj nou.
De la: AUGUST
31 dec. 17:10

lol
da frate preteni iară

Întoarcerea din vacanţa de iarnă

În ciuda celor spuse de Tushman, când m-am întors la şcoală în ianuarie n-a fost ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De fapt, lucrurile au stat ciudat chiar din clipa în care am ajuns dimineaţă la dulapul meu. Sunt vecin de dulap cu Amos, care a fost întotdeauna un băiat dintr-o bucată. Eu i-am zis „Salutare, care-i treaba?”, iar el m-a salutat doar dând din cap, şi-a încuiat dulapul şi a plecat. Mi s-a părut bizar. Pe urmă i-am zis „Care-i treaba?” lui Henry, care nici măcar n-a schiţat un zâmbet, s-a uitat în altă parte.

Aha, deci ceva se întâmpla! În cinci minute deja îmi dăduseră cu flit doi băieţi. Nu că i-ar fi numărat cineva. Am zis să mai încerc şi cu Tristan şi – bum! – acelaşi rezultat. El părea chiar nervos, parcă i-ar fi fost frică să vorbească cu mine.

Na, că m-am trezit cu ciumă! m-am gândit. Asta era răzbunarea lui Julian.

Cam aşa mi-a mers toată dimineaţa. Nu vorbea nimeni cu mine. Nu-i adevărat: fetele se purtau absolut normal. Şi, desigur, August vorbea cu mine. Şi trebuie să recunosc că m-au salutat cei doi Max, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte prost, pentru că nu-mi pierdusem vremea cu ei nici măcar o dată în cei cinci ani de când eram în aceeaşi clasă.

Am sperat că la prânz o să fie mai bine, dar n-a fost. M-am aşezat la masa mea obişnuită, lângă Luca şi Isaiah. Mi-am zis că, întrucât nu făceau parte din grupul super-popularilor, ci doar din gaşca de mijloc, voi fi în siguranţă cu ei. Dar abia dacă au dat din cap când i-am salutat. Când a fost strigată masa noastră, şi-au luat tăvile şi nu s-au mai întors. I-am văzut aşezându-se la o altă masă, în celălalt capăt al cantinei. Nu stăteau chiar la masa lui Julian, dar pe-aproape, erau în vecinătatea grupului popular. Fusesem exclus. Ştiam că într-a cincea se întâmplă să schimbi masa, dar nu crezusem niciodată că o să mi se întâmple mie.

Mă simţeam groaznic, singur la masă. Aveam impresia că toată lumea mă priveşte. Era ca şi cum n-aş fi avut prieteni. M-am hotărât să sar peste prânz şi să mă duc la bibliotecă să citesc.

Războiul

Charlotte mi-a spus de ce mă vedea toată lumea cu ochi răi, pentru că ea ştia din interior. La sfârşitul zilei am găsit un bilet în dulap:

„Ne întâlnim în sala 301 imediat după ore. Vino singur! Charlotte."

Când am intrat, ea era deja acolo.

— Salutare, am zis.

— Bună, a zis ea.

S-a dus la uşă, s-a uitat în stânga şi în dreapta, a închis uşa şi a încuiat-o pe dinăuntru. Pe urmă s-a întors cu faţa la mine şi a început să-şi roadă unghiile în timp ce vorbea.

— Uite, îmi pare rău de ce se întâmplă şi vreau să-ţi spun ce ştiu eu. Promiţi să nu spui la nimeni că am vorbit cu tine?

— Promit.

— Julian a organizat în vacanţă o petrecere uriaşă, a zis Charlotte. Adică, realmente *uriaşă.* Prietenul soră-mii şi-a făcut anul trecut tot acolo aniversarea de 16 ani. A avut vreo 200 de invitaţi, aşa că locul e *uriaş* de-a dreptul.

— Da, şi?

— Da, şi… au fost acolo aproape toţi din anul nostru.

— Nu chiar toţi, am glumit eu.

— Da, nu chiar toţi. Dar au fost chiar şi unii părinţi. De exemplu, părinţii mei au fost. Ştii că mama lui Julian este vicepreşedinta Consiliului Şcolar, da? Cunoaşte o *groază* de lume. Una peste alta, la petrecere, Julian s-a plimbat de colo până colo şi le-a spus tuturor că l-ai pocnit pentru că ai probleme emoţionale serioase…

— Ce?!

— Şi că trebuia să fii exmatriculat, dar că părinţii lui au implorat şcoala să nu te dea afară.

— Poftim?!

— Şi că nimic nu s-ar fi întâmplat dacă Tushman nu te-ar fi forţat să fii prieten cu Auggie. A zis că mama lui consideră, citez, „că ai clacat psihic sub presiune…".

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Dar n-a crezut nimeni asta, nu? am zis.

A ridicat din umeri.

— Nu asta-i problema, a zis ea. Problema este că Julian chiar e foarte popular. Şi, ştii, mama a auzit că mama lui face presiuni

la şcoală să se revizuiască cererea de admitere a lui Auggie la Beecher.

— Poate face asta?

— Problema este că Beecher nu-i o şcoală de integrare. Adică nu-i o şcoală unde să se amestece copii normali cu copii cu nevoi speciale.

— Asta-i prostie curată. Auggie nu are nevoi speciale.

— Da, dar ea spune că dacă şcoala îşi schimbă felul în care procedează...

— Dar nu-şi schimbă nimic!

— Ba da. N-ai observat că au schimbat tema expoziţiei de desen de la Anul Nou? În anii trecuţi, cei din clasa a cincea se prezentau cu autoportrete, dar nouă ni s-a cerut să ne facem autoportrete caraghioase, în chip de animale. Îţi aduci aminte?

— Ce să zic, mare lucru...

— Ştiu! Nu spun că sunt de acord, spun doar ce spune ea.

— Am priceput, dar e o porcărie...

— Ştiu. Oricum, Julian a zis că prietenia ta cu Auggie te trage în jos şi că, pentru binele tău, ar trebui să încetezi să mai petreci atâta timp cu el. Şi că dacă vezi că începi să-ţi pierzi vechii prieteni, o să te trezeşti. Aşa că, pentru binele tău, el n-o să-ţi mai fie deloc prieten.

— Pauză de ştiri: eu am fost primul care a încetat prietenia cu el.

— Da, dar el i-a convins pe toţi băieţii să nu mai fie prieteni cu tine, pentru binele tău. De asta nu mai vorbeşte nimeni cu tine.

— Dar tu vorbeşti.

— Mda, e mai mult o chestie între băieţi, mi-a explicat Charlotte. Fetele rămân neutre. În afară de grupul Savannei, desigur, care merge peste tot cu grupul lui Julian. Dar pentru restul este un război între băieţi.

Am dat din cap în semn că am înţeles. Ea a lăsat capul într-o parte şi s-a bosumflat, ca şi cum i-ar fi părut rău pentru mine.

— E bine că ţi-am spus toate astea? m-a întrebat.

— Da! Sigur! Puţin îmi pasă cine vorbeşte cu mine şi cine nu, am minţit eu. Toată povestea asta-i o tâmpenie.

Ea a dat din cap aprobator.

— Auzi, Auggie ştie ceva? am întrebat-o.

— Sigur că nu. Cel puţin nu de la mine.

— Dar Summer?

— Nu cred. Ştii, eu mai bine aş pleca. În caz că te interesează, mama mea crede că mama lui Julian e absolut idioată. Zice că i se pare că oamenilor ca ea le pasă mai mult cum arată poza clasei, decât să se poarte cum trebuie. Ai aflat de treaba cu Photoshopul, nu?

— Da, mi s-a făcut greaţă.

— Şi mie, a aprobat Charlotte. Acum o să plec. Am vrut doar să ştii cum stă treaba.

— Mulţumesc, Charlotte.

— Te anunţ dacă mai aflu ceva, a zis.

Înainte să iasă pe uşă, s-a uitat din nou în stânga şi în dreapta, să fie sigură că n-o vede nimeni. Chiar dacă era neutră, presupun că tot nu voia s-o vadă cineva cu mine.

Schimbarea meselor

Prost cum sunt, m-am aşezat a doua zi la masă cu Tristan, cu Nino şi cu Pablo. M-am gândit că n-ar fi o problemă, pentru că ei nu sunt nici populari, dar nici nu ies în pauză să joace *Dungeons & Dragons.* Sunt undeva la mijloc. La început mi s-a părut că am dat lovitura, pentru că erau prea de treabă ca să se fi făcut că nu mă văd când m-am dus la masa lor. Mi-au spus toţi „Salut”, deşi mi-am dat seama că au schimbat priviri între ei. Dar pe urmă s-a întâmplat la fel ca ieri. S-a strigat masa noastră, şi-au luat mâncarea şi s-au dus la o masă din altă parte a cantinei.

Din nefericire, era de serviciu doamna G., care a văzut ce s-a întâmplat şi s-a dus după ei.

— Nu aveţi voie să faceţi asta, băieţi, i-a dojenit ea în gura mare. Nu suntem genul ăsta de şcoală. Întoarceţi-vă la masa voastră!

Straşnic, de parcă asta m-ar fi ajutat cu ceva! Până să se-ntoarcă la masă, mi-am luat tava şi am plecat iute. Am auzit-o pe doamna G. strigându-mă, dar m-am prefăcut că n-o aud şi am continuat să merg spre peretele celălalt, în spatele bufetului.

— Stai cu noi, Jack!

Era Summer. Ea şi cu August şedeau la masa lor obişnuită şi îmi făceau amândoi semn cu mâna să mă duc la ei.

De ce nu am stat cu August în prima zi de şcoală

Bine, sunt complet ipocrit. Ştiu. Îmi aduc aminte că l-am văzut pe August la cantină, în prima zi de şcoală. Toată lumea se uita la el. Toată lumea vorbea despre el. Pe atunci nu se obişnuise nimeni cu faţa lui şi nici nu ştiau că urma să vină la Beecher, aşa că a fost un mare şoc pentru mulţi să-l vadă în prima zi de şcoală. Unora dintre copii chiar le era frică să se apropie de el.

Când l-am văzut în faţa mea la cantină, am ştiut că nu are lângă cine să se aşeze, dar efectiv nu am putut să mă duc să stau cu el. Însă petrecusem cu el toată dimineaţa, pentru că avuseserăm multe cursuri împreună, şi cred că voiam şi eu să mai stau puţin cu alţi copii. Aşa că, atunci când l-am văzut aşezându-se la o masă de cealaltă parte a bufetului, am căutat o masă cât mai îndepărtată de a lui. M-am aşezat cu Luca şi cu Isaiah, deşi nici nu-i cunoşteam, şi am vorbit tot timpul despre baseball, iar în recreaţie am jucat baschet cu ei. După aceea, ei au devenit colegii mei de masă.

Am aflat că Summer s-a aşezat lângă August, ceea ce m-a surprins, pentru că ea nu era unul dintre copiii cu care vorbise Tushman să fie prieteni cu Auggie. Aşa că am ştiut că o făcuse *numai* ca să fie drăguţă, iar asta mi s-a părut foarte curajos.

Acum stăteam şi eu cu Summer şi cu August, iar ei erau drăguţi cu mine ca de obicei. I-am pus la curent cu tot ce-mi spusese Charlotte, mai puţin cu faptul că „cedasem psihic” pentru că fusesem silit să fiu prieten cu Auggie, cu partea în care mama lui Julian spunea că Auggie ar avea nevoi speciale şi cu partea legată de Consiliul Şcolar. De fapt, cred că le-am spus numai că Julian dăduse o petrecere mare în vacanţă şi îi întorsese pe toţi băieţii dintr-a cincea împotriva mea.

— Mă simt tare ciudat, am zis, să nu vorbească lumea cu mine şi să se poarte ca şi cum nici n-aş exista.

Auggie a început să zâmbească.

— Aşa ţi se pare? a zis el sarcastic. Bun venit în lumea mea!

Tabere

— Iată care sunt taberele oficiale, a zis Summer a doua zi la prânz.

A scos o foaie de hârtie împăturită şi a desfăcut-o. Avea trei coloane de nume.

Tabăra lui Jack

Jack
August
Reid
Max G.
Max W.

Tabăra lui Julian

Miles
Henry
Amos
Simon
Tristan
Pablo
Nino
Isaiah
Luca
Jake
Toland
Roman
Ben
Emmanuel
Zeke
Tomaso

Tabăra neutră

Malik
Remo
Jose
Leif
Ram
Ivan
Russell

— De unde ai hârtia asta? a zis Auggie, uitându-se peste umărul meu în timp ce eu citeam numele.

— Charlotte a făcut-o, a răspuns repede Summer. Mi-a dat-o în ultima pauză. A spus că ea crede că ar trebui să ştii cine-i de partea ta, Jack.

— Nu-s prea mulţi, asta-i sigur, am zis eu.

— Dar Reid este, a zis ea. Şi cei doi Max.

— Grozav! Tocilarii sunt cu mine.

— Nu fi rău, a zis Summer. Apropo, cred că Charlottei îi placi.

— Mda, ştiu.

— Ai de gând s-o inviţi în oraş?

— Glumeşti! Nu pot, mai ales acum, când toată lumea se poartă de parcă aş avea ciumă.

Cum mi-au ieşit vorbele pe gură, cum mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să le spun. S-a lăsat o linişte jenantă. M-am uitat la Auggie.

— E-n regulă, a zis. Ştiu despre jocul lor.

— Îmi pare rău, am zis.

— Dar nu ştiam că-i spun Ciumă, a zis. Am crezut că-i spun Brânză împuţită sau cam aşa ceva.

— Da, ca în *Jurnalul unui puşti,* am încuviinţat eu.

— Ciumă sună mai fain, a glumit el. Ca şi cum cineva s-ar putea molipsi de „boala mortală a urâţeniei”, a zis el, făcând cu degetele în aer semnul ghilimelelor.

— Mie mi se pare groaznic, a zis Summer, dar Auggie a ridicat din umeri şi a sorbit îndelung din cutia cu suc.

— În orice caz, n-o invit pe Charlotte nicăieri, am zis eu.

— Mama crede că suntem prea mici pentru întâlniri, a răspuns Summer.

— Dar dacă te-ar invita Reid? am întrebat-o. Te-ai duce?

Mi-am dat seama că era surprinsă.

— Nu! a zis ea.

— Am pus doar o întrebare, am râs eu.

Ea a clătinat din cap şi a zâmbit.

— De ce ai întrebat? Ce ştii?

— Nimic! Doar am întrebat! am zis.

— Să ştii că sunt de acord cu mama, a zis ea. Cred că suntem prea tineri pentru întâlniri. Nu văd care-i graba.

— Sunt de acord, a zis August. Deşi e păcat, cu atâtea fete care se dau mereu la mine.

A spus asta într-un fel atât de nostim, încât am izbucnit în râs şi laptele pe care îl beam mi-a ieşit pe nas, făcându-ne pe urmă pe toţi să hohotim ţinându-ne de burtă.

Casa lui August

Se făcuse deja jumătatea lui ianuarie şi nici măcar nu alesesem un proiect pentru târgul de ştiinţe. Eu îl lăsasem baltă de-a dreptul, pentru că nu ştiam ce aş vrea să fac. Dar în cele din urmă August a hotărât şi mi-a spus: „Frate, trebuie să ne apucăm”. Aşa că după şcoală ne-am dus la el acasă.

Eram destul de emoţionat. Nu ştiam dacă August le povestise părinţilor despre ceea ce noi numeam acum „Incidentul de Halloween”. Dar am descoperit că tatăl lui nu era acasă, iar mama avea ceva de făcut pe-afară. În cele două secunde cât am vorbit cu ea am devenit foarte sigur că Auggie nu-i suflase o vorbă. A fost foarte amabilă şi prietenoasă cu mine.

Când am intrat în cameră la Auggie, am exclamat:

— Uau, Auggie, dar chiar că eşti îndrăgostit de *Războiul stelelor!*

Avea poliţe pline cu figurine din *Războiul stelelor* şi un afiş uriaş cu *Imperiul contraatacă* pe perete.

— Da, sunt, a râs el.

S-a aşezat pe un scaun mobil de lângă birou şi eu m-am prăbuşit pe un fotoliu-sac dintr-un colţ. Câinele lui a intrat imediat în cameră şi a venit drept la mine.

— El e câinele de pe felicitarea ta! am zis, lăsându-l să-mi miroasă mâna.

— Ea, m-a corectat Auggie. O cheamă Daisy. Poţi s-o mângâi. Nu muşcă.

Am început s-o mângâi şi s-a întors cu burta-n sus.

— Îi place s-o freci pe burtă, a zis August.

— E cel mai drăguţ câine pe care l-am văzut, am zis, frecând-o pe burtă.

— Ştiu. E cel mai grozav câine din lume. Nu-i aşa, fetiţo?

Imediat ce l-a auzit pe Auggie zicând asta, Daisy a început să dea din coadă şi s-a dus la el.

— Cine-i fetiţa mea? Cine-i fetiţa mea? a zis Auggie, în timp ce ea îl lingea pe faţă.

— Mi-ar plăcea să am un câine, am zis eu. Dar părinţii mei cred că apartamentul nostru e prea mic.

Am început să mă uit prin cameră, în timp ce el dădea drumul la calculator.

— Ai un Xbox 360[43]! Putem să ne jucăm?

---

[43] Consolă de jocuri video.

— Hei, am venit să lucrăm la proiectul pentru târgul de ştiinţă!

— Ai *Halo*[44]*?*

— Sigur că am *Halo.*

— Ne jucăm, te rog?

El intrase pe site-ul Şcolii Beecher şi parcurgea lista proiectelor ştiinţifice propuse de doamna Rubin.

— Vezi de-acolo? m-a întrebat.

Am oftat şi m-am dus să mă aşez pe un scaun de lângă el.

— Grozav iMac! am zis.

— Tu ce calculator ai?

— Omule, eu n-am nici măcar camera mea, cu atât mai puţin calculatorul meu. Părinţii mei au un Dell vechi, care practic e mort.

— Ce zici de proiectul ăsta? a zis, întorcând monitorul în direcţia mea ca să pot vedea.

M-am uitat repede pe ecran şi am simţit că mi se înceţoşează ochii.

— Să facem un ceas solar, a zis el. Mi se pare grozav.

M-am sprijinit de spătar.

— N-am putea face pur şi simplu un vulcan?

— Toată lumea face vulcani.

— Pentru că-i uşor, clar, am zis eu, mângâind-o iar pe Daisy.

— Sau să facem flori din cristale de sare amară?

— Sună plicticos, am zis eu. De ce i-ai pus numele Daisy?

August n-a ridicat privirea de pe ecran.

— Sora mea a botezat-o. Eu am vrut să-i spun Darth. De fapt, numele ei complet este Darth Daisy dar nimeni n-o strigă aşa.

— Darth Daisy! Ce caraghios! Salut, Darth Daisy i-am zis câinelui, care s-a rostogolit iarăşi pe spate ca s-o scarpin pe burtă.

— Uite, ăsta-i cel mai potrivit, a zis August, arătându-mi pe monitor o fotografie cu nişte cartofi din care ieşeau sârme. Cum să faci o baterie electrică organică din cartofi. Chiar că-i fain! Cică poţi alimenta o veioză cu bateriile astea. I-am putea spune carto-lampă sau cumva. Ce părere ai?

— Pf, mi se pare greu de tot. Ştii că sunt bâtă la ştiinţe.

— Taci din gură, nu-i adevărat!

— Ba este! La ultimul test am luat 54 de puncte. Sunt lemn!

---

[44] Joc video SF.

— Ba nu! Asta s-a întâmplat pentru că eram certaţi şi nu te-am ajutat. Acum te pot ajuta. Asta-i un proiect bun, Jack. Trebuie să-l facem.

— Bine, cum vrei tu, am ridicat eu din umeri.

Atunci s-a auzit un ciocănit în uşă. O adolescentă cu plete lungi şi negre a băgat capul înăuntru. Nu se aştepta să mă vadă acolo.

— Hei, salut, a zis către amândoi.

— Salut, Via, a zis August, dezlipindu-şi ochii de monitor. Via, el e Jack. Jack, ea e Via.

— Salut, am zis eu, dând din cap.

— Salut, a zis ea, privindu-mă atent.

Din secunda în care Auggie mi-a rostit numele, am ştiut că-i povestise tot ce spusesem despre el. Mi-am dat seama din felul în care se uita la mine. De fapt, se uita la mine ca şi cum si-ar fi adus aminte de ziua aceea din faţă de la Carvel, pe Bulevardul Amesfort, care fusese cu mulţi ani în urmă.

— Auggie, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu un prieten, a zis ea. Vine peste câteva minute.

— Este noul tău *iubit?* a tachinat-o August.

Via a lovit cu piciorul scaunul pe care stătea el.

— Să te porţi frumos, a zis ea şi a ieşit din cameră.

— Frate, soră-ta e trăsnet! am zis.

— Ştiu.

— Mă urăşte, nu-i aşa? I-ai povestit despre incidentul de la Halloween?

— Da, a răspuns el.

— Da, mă urăşte, sau da, i-ai povestit despre Halloween?

— Amândouă.

Iubitul

Peste două minute sora lui s-a întors cu un băiat pe nume Justin. Părea un tip destul de drăguţ. Avea părul lung. Ochelari rotunzi, mici. Ducea în mână o cutie argintie lunguiaţă, ascuţită la un capăt.

— Justin, el e August, fratele meu mai mic, a zis Via. Iar el e Jack.

— Salut, băieţi, a zis Justin, dând mâna cu noi.

Părea puţin emoţionat. Poate pentru că îl vedea pe August pentru prima dată. Uneori uit ce şoc ai când îl întâlneşti prima oară.

— Ai o cameră drăguţă, a zis el.

— Eşti iubitul Viei? a întrebat răutăcios Auggie, iar sora lui i-a tras şapca peste ochi.

— Ce ai în cutie? am întrebat eu. O mitralieră?

— Ha! a răspuns iubitul. Nostim! Nu, este o… scripcă.

— Justin e scripcar, a zis Via. Cântă într-o trupă zydeco.

— Ce naiba e aia o trupă zydeco? a întrebat Auggie, uitându-se la mine.

— Un gen de muzică, a răspuns Justin. Ca muzica creolă.

— Ce înseamnă creolă? am întrebat eu.

— Ar trebui să spui că ai acolo o mitralieră, a zis Auggie. Nimeni nu te-ar mai bate la cap.

— Ha, cred că ai dreptate, a zis Justin, dând din cap şi trecându-şi părul după urechi. Muzica creolă este un gen de muzică cântată în Louisiana, mi-a răspuns el.

— Eşti din Louisiana? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns el, împingându-şi ochelarii în sus pe nas. Sunt din Brooklyn.

Nu ştiu de ce, dar asta m-a făcut să râd.

— Haide, Justin, a zis Via, trăgându-l de mână. Hai la mine în cameră.

— Bine, băieţi. Ne vedem mai târziu. Pa, a zis el.

— Pa!

— Pa!

Imediat ce au ieşit, Auggie s-a uitat la mine şi a zâmbit.

— „Sunt din Brooklyn”, am zis eu, şi amândoi ne-am tăvălit de râs.

Partea a cincea

JUSTIN

Uneori cred că am capul atât de mare pentru că este prea plin de visuri.

(Replică din *Omul Elefant de* Bernard Pomerance)

Fratele Oliviei

Îl văd prima oară pe fratele mai mic al oliviei şi recunosc că sunt luat complet prin surprindere.

n-ar trebui, evident, olivia mi-a spus totul despre „sindromul” lui, mi-a descris chiar cum arată, dar mi-a povestit şi despre toate operaţiile făcute în decursul anilor, aşa că am presupus că acum arată mai aproape de normal, ca atunci când un copil se naşte cu buză de iepure, este operat şi nu-ţi dai seama decât că are o cicatrice mică deasupra buzei, presupun că mi-am închipuit că fratele ei are câte o cicatrice ici-colo. dar nu mă aşteptam să văd asta. nu mă aşteptam în niciun caz să-l văd pe puştiul cu şapcă de baseball care stă acum în faţa mea.

de fapt, sunt doi puşti în faţa mea: unul arată absolut normal, e blond şi creţ şi îl cheamă jack; celălalt e auggie.

îmi place să cred că sunt în stare să-mi ascund uimirea. sper că o fac chiar acum. uimirea este una dintre emoţiile greu de măsluit, fie că vrei să arăţi uimit, fie că încerci să nu se vadă că eşti uimit.

dau mâna cu el. dau mâna şi cu celălalt băiat, nu vreau să mă uit fix la faţa lui.

faină cameră, zic.

eşti iubitul viei? zice el.

cred că zâmbeşte, olivia îi trage pe ochi şapca de baseball.

aia e o mitralieră? zice băiatul blond.

de parcă n-aş mai fi auzit asta! vorbim puţin despre zydeco. pe urmă via mă ia de mână şi mă trage afară din cameră, imediat ce închidem uşa după noi, îi auzim râzând.

sunt din brooklin! mă îngână unul dintre ei.

olivia dă ochii peste cap şi zâmbeşte.

hai să stăm în camera mea, zice ea.

ne întâlnim deja de două luni. mi-a plăcut de ea din clipa în care am văzut-o, din momentul în care s-a aşezat la masa noastră, nu-mi puteam lua ochii de la ea. foarte frumoasă, piele măslinie şi cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată, la început s-a purtat ca şi cum voia să fim doar prieteni, cred că-mi transmite vibraţia asta chiar şi fără să vrea. stai deoparte, nici nu te obosi să-ncerci. nu flirtează, cum fac alte fete. te priveşte direct în ochi când stă de vorbă cu tine. parcă te provoacă, aşa că am început s-o privesc şi eu direct în

ochi, ca şi cum i-aş fi răspuns la provocare, pe urmă am invitat-o să iasă cu mine şi ea a zis da. asta a fost beton.

este o fată nemaipomenită şi-mi place să-mi petrec timpul cu ea.

nu mi-a spus despre august decât la a treia întâlnire.

cred că i-a descris faţa folosind expresia „anormalitate craniofacială”. sau o fi fost „anomalie craniofacială”. ştiu sigur că nu a folosit cuvântul „diform”, pentru că l-aş fi remarcat.

ce părere ai? mă întreabă emoţionată imediat ce intrăm la ea în cameră, eşti şocat?

nu, mint eu.

zâmbeşte şi se uită în altă parte.

eşti şocat.

nu sunt, insist eu. este exact aşa cum ai zis că va fi.

ea dă din cap şi se aşază pe pat. e drăguţ că încă mai are pe pat o mulţime de animale de pluş. ia unul fără să se gândească, un urs polar, şi îl pune în poală.

eu mă aşez pe scaunul de la birou. camera ei este imaculată.

când eram mică, zice, mulţi copii nu mai veneau să se joace cu mine a doua oară. vreau să zic, o *grămadă* de copii! aveam prieteni care nu veneau nici la ziua mea din cauză că era şi el acolo, nu mi-au spus niciodată direct, dar eu am înţeles, unii nici nu ştiu cum să se poarte cu auggie, îţi dai seama?

am încuviinţat dând din cap.

nici măcar nu-şi dau seama că sunt răi, adaugă ea.

sunt numai speriaţi, adică, să recunoaştem, faţa lui chiar te bagă în sperieţi.

bănuiesc că da, răspund eu.

dar pentru tine e ok? mă întreabă ea dulce, nu eşti îngrozit? nu te sperie?

nu sunt îngrozit şi nu mă sperie.

zâmbesc.

ea dă din cap şi se uită la ursul polar din poală, nu-mi dau seama dacă mă crede sau nu, dar pe urmă îl pupă pe urs pe nas şi îl aruncă în mine zâmbind, cred că asta înseamnă că mă crede, sau cel puţin că vrea să mă creadă.

Ziua îndrăgostiţilor

De valentine’s day îi ofer oliviei un lănţişor cu o inimioară, iar ea îmi dă o gentuţă făcută din dischete vechi de calculator. e foarte tare că poate să facă aşa ceva. cercei din piese electronice, rochii din tricouri, traiste din blugi vechi, e foarte creativă. îi spun că într-o zi o să ajungă artistă, dar ea vrea să devină om de ştiinţă, genetician, nici mai mult nici mai puţin, vrea să găsească leacul pentru oameni ca fratele ei, presupun.

plănuim să-i cunosc în sfârşit părinţii, sâmbătă seara, la un restaurant mexican de pe bulevardul amesfort, aproape de casa ei.

am toată ziua emoţii din cauza asta. şi când am emoţii îmi reapar ticurile, le am tot timpul, dar nu mai sunt aşa rele ca atunci când eram mic; doar clipesc des, uneori, şi rar îmi smucesc capul, dar când sunt stresat se înrăutăţesc, iar faptul că îi voi cunoaşte pe părinţii ei mă stresează, e clar.

intru în restaurant şi îi găsesc aşteptându-mă înăuntru. tatăl se ridică şi dă mâna cu mine, iar mama mă îmbrăţişează, bat pumnul cu auggie în semn de salut şi o pup pe olivia pe obraz înainte să mă aşez.

ne bucurăm să te cunoaştem, Justin! am auzit multe despre tine!

părinţii oliviei sunt extrem de drăguţi, mă fac imediat să mă simt în largul meu. chelnerul ne aduce meniul şi îi observ expresia când dă cu ochii de august, dar mă prefac că nu văd. cred că în seara asta toţi ne prefacem că nu vedem anumite lucruri, chelnerul, ticurile mele. felul în care fărâmiţează august chipsurile de tortilla în farfurie şi apoi bagă firimiturile în gură cu lingura, mă uit la olivia şi ea îmi zâmbeşte, ea îmi vede ticurile, olivia este o fată care vede totul.

petrecem toată seara vorbind şi râzând, părinţii oliviei mă întreabă despre muzica mea, despre cum am ajuns scripcar şi lucruri dintr-astea. le spun că la început am cântat la vioară muzică clasică, dar pe urmă am trecut la muzică populară appalachiană şi pe urmă la zydeco. ascultă fiecare cuvânt ca şi cum îi interesează cu adevărat. îmi spun să-i anunţ când trupa mea are viitoarea cântare, ca să vină să mă asculte.

sincer să fiu, nu sunt obişnuit cu atâta atenţie, părinţii mei habar n-au ce vreau să fac cu viaţa mea. nu mă întreabă niciodată, nu vorbim niciodată despre asta. Nici nu cred că ştiu

că mi-am schimbat vioara clasică pe o scripcă cu opt coarde încă de acum doi ani.

după cină mergem acasă la olivia să mâncăm îngheţată. câinele lor ne întâmpină la uşă. un câine bătrân, foarte drăgălaş, dar a vomitat peste tot în hol. mama oliviei dă fuga după prosoape de hârtie, iar tatăl ei ia câinele în braţe de parcă ar fi un copilaş.

ce-ai păţit, fetiţo? zice el, iar câinele se simte ca în rai, scoate limba de-un cot, dă din coadă şi stă cu picioarele-n sus în unghiuri ciudate.

tată, povesteşte-i lui Justin cum te-ai ales cu daisy zice olivia.

da! zice auggie.

tatăl lor zâmbeşte şi se aşază într-un fotoliu, cu câinele cuibărit în braţe. e clar că a spus povestea asta de o grămadă de ori şi că lor le place s-o asculte.

vin într-o seară cu metroul, zice el, şi un om al străzii pe care nu l-am mai văzut prin cartier împingea un covrig de blană într-un cărucior, vine la mine şi zice, hei, domnule, nu vrei să-mi cumperi câinele? iar eu nici nu stau pe gânduri, zic sigur că da, cât vrei pe el? zece dolari, zice el, aşa că eu îi dau hârtia de douăzeci pe care o aveam în portofel şi el îmi dă câinele, justin, crede-mă, n-ai mirosit în viaţa ta ceva atât de împuţit! o iau de acolo şi o duc direct la veterinarul din colţ, iar pe urmă o aduc acasă.

nici măcar nu mi-a dat telefon înainte, să ştii! intervine mama în timp ce curăţă pardoseala, să mă întrebe dacă sunt de acord să aducă acasă câinele unui om al străzii.

câinele se uită la ea când zice asta ca şi cum ar înţelege tot ce spune fiecare despre el. e o căţea fericită, parcă ar şti că şi-a găsit norocul atunci când a dat peste familia asta.

cam înţeleg ce simte. îmi place familia oliviei, sunt nişte oameni veseli.

familia mea nu-i deloc la fel. mama şi tata au divorţat când aveam eu patru ani şi se urăsc mult. am crescut locuind câte jumătate de săptămână în apartamentul tatei din chelsea, iar cealaltă jumătate acasă la mama, în brooklyn heights. am un frate vitreg cu cinci ani mai mare decât mine care abia dacă ştie că exist. simt de când mă ştiu că părinţii mei abia aşteptau să cresc destul cât să pot avea grijă de mine singur, „poţi să te duci singur la magazin.” „uite cheile apartamentului”. e

caraghios că pentru părinţii ultra-protectori există un cuvânt, dar pentru opusul lor, nu. cum să le spui unor părinţi care nu te protejează destul? infra-protectori? neglijenţi? egoişti? duşi cu pluta? cred că în toate aceste feluri.

în familia oliviei toţi îşi spun mereu unii altora „te iubesc”.

eu nu ţin minte când mi-a spus ultima dată asta cineva din familia mea.

până să vină timpul să plec acasă, toate ticurile mele dispăruseră.

Oraşul nostru

Pentru serbarea de la primăvară pregătim piesa *oraşul nostru*[45]*.* olivia m-a provocat să concurez pentru rolul principal, regizorul, şi cumva am reuşit să-l primesc, noroc neaşteptat. n-am mai jucat niciodată un rol principal. i-am spus oliviei că-mi aduce noroc. din păcate ea n-a primit rolul principal feminin, emily gibbs. l-a obţinut miranda, fata cu părul roz. olivia a primit un rol mai mic, dar e şi dublură pentru emily. eu sunt mai dezamăgit decât este olivia. ea pare aproape uşurată.

nu-mi place să se holbeze lumea la mine, zice ea, ceea ce-i destul de ciudat din partea unei fete atât de drăguţe.

o parte din mine crede că s-ar putea să fi rasolit audiţia intenţionat.

serbarea de primăvară e la sfârşitul lui aprilie. acum suntem la jumătatea lui martie, aşa că am mai puţin de şase săptămâni să-mi învăţ rolul, plus repetiţiile, plus repetiţiile cu trupa, plus testele finale, plus timpul petrecut cu olivia. vor fi şase săptămâni grele, în mod sigur, domnul Davenport, profesorul de teatru, e cam maniac cu toate, până se termină spectacolul, cred că o să ne scoată din minţi, am auzit un zvon că voia să facă *omul elefant,* dar a schimbat piesa în ultimul moment cu *oraşul nostru.* schimbarea asta ne-a mâncat o săptămână de repetiţii.

nu aştept deloc cu nerăbdare nebunia din următoarea lună şi jumătate.

---

[45] Piesă de teatru scrisă de Thornton Wilder.

Buburuza

Olivia şi cu mine stăm pe treptele din faţa casei, mă ajută cu replicile, e o seară caldă de martie, aproape ca vara. cerul arată încă strălucitor şi azuriu, dar soarele a coborât şi pe trotuare se întind umbre lungi.

eu recit:

da, soarele a răsărit de peste o mie de ori, verile şi iernile au mai ros puţin munţii, iar ploile i-au mai spălat de praf. copiii care înainte nici nu erau născuţi au început deja să rostească propoziţii întregi; unele persoane care se credeau sprintene şi tinere au băgat de seamă că nu mai pot urca scările în fugă, ca pe vremuri, fără să le bată inima ceva mai repede.[46]

am clătinat din cap. nu-mi aminteam mai departe.

atâtea lucruri se pot întâmpla într-o mie de zile, îmi suflă olivia, citind din text.

aşa-i, aşa-i, aşa-i, zic.

dau din cap şi oftez.

sunt varză, olivia, cum naiba să ţin minte atâtea replici?

o să le ţii, răspunde ea plină de încredere, se întinde şi face palmele căuş în jurul unei buburuze apărute de nicăieri.

vezi? semn de noroc, zice ea, ridicând încet dosul palmei ca să lase buburuza să treacă în palma celeilalte mâini.

semn de noroc sau semn că se încălzeşte, glumesc eu.

semn de noroc, desigur, răspunde ea şi se uită cum i se caţără buburuza pe încheietură, cred că poţi să-ţi pui o dorinţă când prinzi o gărgăriţă. când eram mici, auggie şi cu mine ne puneam dorinţe la toate gâzele.

ea închide din nou palmele în jurul buburuzei.

hai, pune-ţi o dorinţă! închide ochii!

închid ochii ascultător, trece o secundă lungă, pe urmă îi deschid.

ţi-ai pus dorinţa?

da.

ea zâmbeşte, desface palmele şi buburuza, ca la un semn, îşi deschide aripile şi zboară.

nu vrei să ştii ce dorinţă mi-am pus? întreb sărutând-o.

nu, răspunde ea sfioasă şi se uită la cer, care în clipa asta are chiar culoarea ochilor ei.

---

[46] Fragment din piesa de teatru *Oraşul nostru.*

mi-am pus şi eu o dorinţă, spune ea misterioasă, dar ea îşi doreşte atâtea lucruri, încât nu-mi pot imagina la ce se gândeşte.

Staţia de autobuz

Mama oliviei, auggie, jack şi daisy ies şi ei pe trepte exact când îmi iau rămas-bun de la olivia, cam jenant, pentru că tocmai ne sărutăm îndelung.

bună, copii, zice mama ei, prefăcându-se că n-a văzut nimic, dar cei doi băieţi chicotesc.

bună ziua, doamnă pullman.

justin, spune-mi isabel, zice ea din nou.

e a treia oară când mă roagă asta, aşa că trebuie să mă obişnuiesc.

mă duc acasă, zic, ca şi cum m-aş explica.

te duci la metrou? mă întreabă isabel, mergând în spatele câinelui cu un ziar. îl conduci şi pe jack la staţia de autobuz?

nicio problemă.

de acord, jack? îl întreabă mama oliviei, iar el ridică din umeri, justin, poţi să rămâi cu el până vine autobuzul?

sigur!

ne spunem toţi la revedere, olivia îmi face cu ochiul.

nu-i nevoie să stai cu mine, zice jack când ne îndepărtăm. iau singur autobuzul de fiecare dată. mama lui auggie e prea protectoare.

are o voce gravă, joasă, vorbeşte ca un băiat dur. arată într-un fel ca puştii şmecheri din filmele vechi alb-negru. ar trebui să poarte şapcă de vânzător de ziare şi pantaloni bufanţi până la genunchi.

ajungem în staţie şi orarul spune că autobuzul vine peste opt minute.

aştept cu tine, îi zic.

cum crezi, ridică el din umeri. îmi împrumuţi un dolar? vreau nişte gumă.

scot un dolar din buzunar şi îl urmăresc cum traversează strada până la băcănia din colţ. mi se pare totuşi cam mic ca să umble singur pe străzi, pe urmă mă gândesc cât eram eu de mic şi cum mergeam singur cu metroul. eram mult prea mic. într-o zi voi fi un tată ultra-protector, ştiu sigur, copiii mei vor şti că-mi pasă de ei.

aştept acolo un minut sau două şi pe urmă văd trei băieţi venind din direcţia opusă, se îndreaptă direct spre băcănie, iar unul dintre ei se uită înăuntru şi le face semn din cap celorlalţi doi. pe urmă se uită toţi înăuntru. îmi dau seama că n-au

gânduri bune, îşi dau coate unul altuia şi râd. unul dintre ei e cât jack de înalt, dar ceilalţi doi sunt mai mari, par adolescenţi. se ascund în spatele tejghelei cu fructe din faţa magazinului şi când iese jack se iau după el şi scot nişte sunete ca şi cum ar vomita zgomotos. jack se întoarce ca din întâmplare să vadă cine sunt, iar ei o iau la fugă, bătând palma şi râzând, sunt nişte jigodii.

jack traversează strada ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi stă lângă mine în staţia de autobuz, făcând baloane de gumă.

prieteni de-ai tăi? îl întreb eu într-un târziu.

ha! zice el.

încearcă să zâmbească, dar îmi dau seama că e supărat.

doar nişte nemernici de la mine de la scoală, un băiat pe care-l cheamă julian şi gorilele lui, henry şi miles.

te necăjesc des aşa?

nu, n-au mai făcut-o înainte. nu fac asta la şcoală niciodată, i-ar da afară. julian locuieşte la două străzi de aici, cred că a fost un ghinion să mă întâlnesc cu el.

aha. bine, încuviinţez eu.

nu-i mare lucru, mă asigură el.

involuntar, ne uităm pe bulevardul amesfort să vedem dacă vine autobuzul.

suntem într-un fel de război, zice el după un minut, ca şi cum asta ar explica totul.

pe urmă scoate o foaie împăturită din buzunarul de la blugi şi mi-o dă. o desfac, sunt trei liste de nume.

a întors toată clasa împotriva mea, zice jack.

nu chiar toată, subliniez eu uitându-mă la listă.

îmi lasă bileţele în dulap cu *toată lumea te urăşte.*

ar trebui să-i spui asta dirigintei.

jack se uită la mine ca la un idiot şi clatină din cap.

oricum, unii sunt neutri, zic, arătând lista, dacă-i atragi de partea ta, taberele se echilibrează.

mda, exact asta o să se întâmple, răspunde el sarcastic.

de ce nu?

îmi aruncă din nou o privire ca şi cum aş fi cel mai mare prost cu care a stat el de vorbă vreodată.

care-i treaba? zic eu.

clatină din cap de parcă n-ar mai avea nicio speranţă de la mine.

să zicem, spune el, că sunt prieten cu un băiat care nu-i tocmai cel mai popular din şcoală.

şi atunci îmi dau seama ce nu spune el: august, tot ce i se întâmplă este din cauză că-i prieten cu august, şi nu vrea să-mi spună mie pentru că sunt iubitul surorii lui.

da, sigur, are sens.

vedem autobuzul apropiindu-se pe bulevardul amesfort.

ţin-te tare, îi spun şi îi înapoiez foaia de hârtie, la gimnaziu e cât se poate de rău, dar pe urmă se îndreaptă treaba, lucrurile se vor rezolva.

el ridică din umeri şi vâră lista înapoi în buzunar.

ne facem cu mâna când urcă în autobuz şi îl văd îndepărtându-se.

când ajung la staţia de metrou, două străzi mai încolo, îi văd pe cei trei băieţi în faţa chioşcului cu covrigi de alături.

încă râd şi se rup în figuri ca membrii unei bande, nişte băieţei de bani gata în blugi strâmţi şi scumpi purtându-se ca borfaşii.

nu ştiu ce mă apucă, dar îmi scot ochelarii şi îi bag în buzunar, îmi pun cutia viorii sub braţ cu vârful îndreptat înainte şi mă duc la ei încruntat, vrând să arăt cât mai fioros. se uită la mine şi le îngheaţă râsul pe buze când mă văd. înlemnesc cu îngheţatele în poziţii ciudate.

yo, ascultaţi aici! nu vă puneţi cu jack, zic eu încet, scrâşnind din dinţi, cu vocea lui clint eastwood când e ticălos, mai luaţi-vă o dată de el şi o să vă pară foarte, *foarte* rău…

bat uşor în cutia viorii, pentru efect.

aţi priceput?

ei aprobă din cap la unison şi îngheţata le picură pe mâini. eu dau din cap încet şi misterios, pe urmă dispar în staţia de metrou coborând câte două trepte odată.

Repetiţia

Ne apropiem de premieră şi piesa îmi ocupă tot mai mult timp. o mulţime de replici de memorat, monoloage lungi când vorbesc numai eu. dar olivia a avut o idee excelentă, care mă ajută. îmi iau scripca cu mine pe scenă şi cânt puţin în timp ce vorbesc. în piesă nu scrie aşa, dar domnul davenport crede că scripca adaugă un element rustic suplimentar rolului regizorului. pentru mine e nemaipomenit. de fiecare dată când am nevoie de o secundă să-mi amintesc replica, încep să cânt puţin din *veselia soldatului*[47] şi câştig timp.

am ajuns să-i cunosc mai bine pe cei din piesă, mai ales pe fata cu părul roz care o joacă pe emily. se dovedeşte că nu-i aşa de limitată cum o credeam, ţinând cont de grupul din care face parte. iubitul ei este un morman de muşchi, mare sculă la toate întrecerile sportive din şcoală, asta-i o lume cu care eu n-am nici în clin, nici în mânecă, aşa că m-a surprins să aflu că miranda se dovedeşte fată de treabă.

într-o zi stăm pe podea, în culise, şi aşteptăm un electrician să repare reflectorul principal.

de când te întâlneşti cu olivia? mă întreabă ea din senin.

de vreo patru luni, zic eu.

l-ai cunoscut pe fratele ei? mă întreabă ea pe un ton oarecare.

mă ia pe neaşteptate şi nu-mi pot ascunde surprinderea.

îl cunoşti pe fratele oliviei? o întreb.

via nu ţi-a spus? am fost prietene bune. îl cunosc pe auggie de când era bebe.

mda, parcă ştiam ceva, îi răspund.

nu vreau să ştie că olivia nu mi-a povestit nimic, nu vreau să ştie cât de mult mă surprinde că-i spune via. nimeni în afara familiei oliviei nu-i spune via şi uite că fata asta cu păr roz, pe care am crezut-o o străină, îi spune via.

miranda râde şi clatină din cap, dar nu zice nimic, se lasă o linişte jenantă, apoi ea începe să caute prin geantă şi trage afară portofelul, scormoneşte printre nişte fotografii şi îmi întinde una. un băieţel în parc, într-o zi cu soare. poartă pantaloni scurţi şi tricou – şi o cască de astronaut care îi acoperă tot capul.

---

[47] Melodie country.

erau patruzeci de grade în ziua aia, zice miranda zâmbind spre fotografie, dar nu şi-ar fi scos casca pentru nimic în lume. a purtat-o doi ani întregi, iarna, vara, la plajă… a fost o nebunie.

da, am văzut fotografii acasă la olivia.

eu i-am dat casca, zice ea.

pare mândră. ia fotografia şi o bagă cu grijă la loc în portofel.

grozav, zic eu.

te împaci cu asta? zice ea, uitându-se la mine.

o privesc fără expresie.

cu ce să mă împac?

ridică din sprâncene ca şi cum nu m-ar crede.

ştii despre ce vorbesc, zice ea, şi ia o înghiţitură lungă din sticla cu apă. Hai să recunoaştem, continuă ea, că universul n-a fost blând cu auggie pullman.

Pasărea

De ce nu mi-ai spus că tu şi miranda navas aţi fost prietene? o întreb a doua zi pe olivia.

sunt chiar supărat pe ea că nu mi-a spus.

nu-i mare lucru, răspunde ea defensiv, privindu-mă ca pe un ciudat.

ba e mare lucru, zic eu. am părut un idiot. cum ai putut să nu-mi spui? te-ai purtat mereu ca şi cum n-ai cunoaşte-o.

nici n-o cunosc, răspunde ea repede, n-o cunosc pe majoreta asta cu părul roz. fata pe care am cunoscut-o era o fraieră care colecţiona păpuşi americane.

ei, haide, olivia!

ei, haide, tu!

ai fi putut să-mi pomeneşti despre asta la un moment dat, am zis încet, prefăcându-mă că nu văd lacrima uriaşă care i se rostogolea dintr-odată pe obraz.

ridică din umeri, luptându-se cu lacrimi şi mai mari.

nu-i nimic, nu sunt supărat, zic eu, crezând că lacrimile sunt din cauza mea.

sincer, puţin îmi pasă dacă eşti supărat, zice ea răutăcios.

ce drăguţă eşti! ripostez eu.

ea nu mai spune nimic, lacrimile stau gata să ţâşnească.

olivia, ce se întâmplă? întreb eu.

ea clatină din cap ca şi cum n-ar vrea să vorbească despre asta, dar brusc izbucneşte într-un şuvoi de lacrimi.

iartă-mă, Justin, nu eşti tu de vină. nu plâng din cauza ta, reuşeşte ea să spună până la urmă printre hohote.

atunci de ce plângi?

pentru că sunt o fiinţă îngrozitoare.

despre ce vorbeşti?

nu se uită la mine. îşi şterge lacrimile cu palma.

nu le-am spus părinţilor mei despre spectacol, zice ea repede.

clatin din cap, pentru că nu prea înţeleg ce vrea să spună.

e-n regulă, zic. nu-i prea târziu, încă mai sunt bilete…

nu vreau să vină la spectacol, Justin, mă întrerupe ea nerăbdătoare. înţelegi ce spun? nu vreau să vină! dacă vin, îl iau şi pe auggie cu ei, şi nu mă simt în stare…

izbucneşte iar în plâns, fără să poată termina ce are de spus. îmi pun braţul pe după umerii ei.

sunt o persoană îngrozitoare! zice ea printre lacrimi.

nu eşti o persoană îngrozitoare, spun eu blând.

ba sunt! suspină ea. e nemaipomenit să fiu într-o şcoală nouă, unde nu-l cunoaşte nimeni, înţelegi? nimeni nu mai şuşoteşte pe la spatele meu. este minunat, justin! dar dacă vine şi el la piesă, atunci va şti toată lumea şi va vorbi toată lumea… nu ştiu de ce sunt în stare să simt aşa ceva… jur că înainte nu mi-a fost niciodată ruşine cu august.

ştiu, ştiu, zic eu ca s-o liniştesc, ai tot dreptul să te simţi aşa, olivia, ai avut multe de înfruntat în viaţă.

când se supără, mi se pare că olivia seamănă cu o pasăre care-şi înfoaie penele, dar când e vulnerabilă ca acum, e ca un pui de pasăre care s-a pierdut de cuib.

aşa că o protejez sub aripa mea.

Universsul

În noaptea asta nu pot să dorm. am capul plin de gânduri pe care nu le pot potoli, replici din monoloage. elemente din tabelul periodic al elementelor pe care ar trebui să-l ştiu pe de rost. teoreme pe care se presupune că le-am înţeles. olivia, auggie.

îmi tot vin în minte vorbele mirandei: universul n-a fost blând cu auggie pullman.

mă gândesc mult la cuvintele astea şi la tot ce înseamnă ele. miranda are dreptate, universul n-a fost blând cu auggie pullman. ce-a făcut copilul ăsta ca să merite o asemenea pedeapsă? ce au făcut părinţii lui? sau olivia? ea mi-a spus odată că părinţii lui au aflat de la doctori că probabilitatea unui astfel de amestec de sindroame care să conducă la o faţă ca a lui auggie este de unu la patru milioane. înseamnă că universul e o loterie gigantică, nu? când te naşti, cumperi bilet. nu se ştie dacă tragi un bilet norocos sau unul ghinionist. este vorba doar de noroc.

capul mi se învârte de astfel de gânduri, dar pe urmă se ivesc unele mai blânde, ca un acord în terţă cu bemol pe o coardă majoră. nu, nu, nu-i totul întâmplător, dacă ar fi cu adevărat întâmplător, universul ne-ar abandona complet, iar universul nu ne abandonează, are grijă de cele mai fragile creaţii ale lui în feluri pe care nu le putem vedea. de exemplu, nişte părinţi care te adoră orbeşte. o soră mai mare care se simte vinovată pentru că-i mai frumoasă decât tine, şi un puşti cu voce gravă pe care l-au abandonat prietenii pentru că ţine la tine. ba chiar şi o fată cu părul roz care îţi poartă fotografia în portofel. poate că este o loterie, dar până la urmă universul le dă şanse egale tuturor, universul are grijă de toate păsările lui.

Partea a şasea

AUGUST

**Ce minunată lucrare e omul! Cât de nobilă îi este inteligenţa, ce fără de număr îi sunt facultăţile!
Cât de chibzuit şi de admirabil e în faptele sale,
cât de asemenea unui înger! Cât de asemenea unui zeu,
în puterea înţelegerii sale! Omul e frumuseţea lumii!…**

(William Shakespeare, *Hamlet,* actul II, scena 2,
traducere de Leon Leviţchi şi Dan Duţescu)

Polul Nord

Am dat lovitura când ne-am prezentat carto-lampa la târgul de ştiinţe. Jack şi cu mine am luat pentru proiect nota 10. Era prima dată anul ăsta când Jack lua un 10, aşa că şi-a ieşit din minţi de bucurie.

Toate proiectele de la târg au fost expuse în sala de sport. Aranjamentul a fost acelaşi ca la Muzeul Egiptean din decembrie, doar că de data asta pe mese s-au înşirat vulcani şi diorame cu molecule, în loc de piramide şi de faraoni. Şi nu ne-am mai condus noi părinţii să vadă fiecare obiect. Am stat fiecare la mesele noastre, iar părinţii au făcut turul încăperii trecând rând pe rând pe la noi.

Din punct de vedere matematic, lucrurile stau astfel: şaizeci de copii în fiecare an înseamnă şaizeci de perechi de părinţi. Asta nu-i include şi pe nelipsiţii bunici. Asta înseamnă cel puţin o sută douăzeci de perechi de ochi care au ajuns să se uite la mine. Ochi neobişnuiţi cu mine, aşa cum se obişnuiseră deja ochii copiilor lor. La fel cum acul busolei arată mereu nordul, indiferent cum o roteşti, tot aşa se întorceau ochii lor spre mine ca spre Polul Nord.

Iată de ce continuă să nu-mi placă evenimentele şcolare la care sunt invitaţi şi părinţii. Dar nu le urăsc la fel ca la începutul anului şcolar. Festivalul Zilei Recunoştinţei cred că a fost cel mai rău. Pentru prima oară a trebuit să dau ochii cu toţi părinţii deodată. După aceea a urmat Muzeul Egiptean, dar atunci n-a fost mare lucru, pentru că m-am îmbrăcat în mumie şi nu m-a băgat nimeni în seamă. Pe urmă a venit concertul de iarnă, pe care l-am urât pentru că a trebuit să cânt în cor. Nu numai că nu ştiu să cânt, dar m-am simţit ca un exponat. Expoziţia de desen de la Anul Nou nu a fost la fel de rea, dar tot supărătoare. Ne-au expus lucrările pe holurile din toată şcoala şi părinţii au tot venit să le vadă. M-am simţit din nou ca la începutul şcolii, mă intersectam pe culoare cu adulţi nepreveniţi.

Nu că mi-ar păsa cum reacţionează lumea la vederea mea. Am zis-o de un catralion de ori. M-am obişnuit de mult, nu mă mai necăjesc. Este ca atunci când ieşi afară şi burează. Nu-ţi pui cizme de cauciuc pentru o simplă ţârâială. Nici măcar nu deschizi umbrela. Mergi printre stropi şi abia dacă-ţi dai seama că ţi se umezeşte părul.

Dar când sala de gimnastică se umple de părinţi, e ca şi cum ar trebui să înfrunt un uragan. Privirile celorlalţi mă lovesc ca un perete de apă.

Mama şi tata au zăbovit mult lângă masa mea, împreună cu părinţii lui Jack. Este foarte caraghios cum ajung părinţii să formeze aceleaşi grupuleţe ca şi copiii lor. Părinţii mei, părinţii lui Jack şi mama lui Summer se învârt peste tot împreună. Iar pe părinţii lui Julian i-am văzut pierzând vremea împreună cu părinţii lui Henry şi ai lui Miles. Chiar şi părinţii celor doi Max umblă împreună. E foarte nostim.

Mai târziu, când mergeam spre casă, le-am povestit mamei şi tatei ce am remarcat şi ei au găsit observaţia mea amuzantă.

— Cred că este adevărat că cine se aseamănă se adună, a zis mama.

Păpuşa Auggie

O vreme n-am vorbit decât despre „război”. Luna februarie a fost cea mai rea. Practic, atunci nu mai vorbea nimeni cu noi, iar Julian începuse să ne lase bileţele în dulapuri. Cele pentru Jack erau tâmpite: „Eşti prost!” sau „Nimănui nu-i mai place de tine!”

Pe biletele mele scria: „Monstrule!”, iar unul chiar îmi spunea: „Dispari din şcoala noastră, orcule!”

Summer era de părere că ar fi trebuit să-i arătăm biletele doamnei Rubin, care era decanul gimnaziului, sau chiar domnului Tushman, dar nouă ni s-a părut că ar fi gesturi de pârâcioşi. Desigur, am lăsat şi noi bilete, deşi ale noastre nu debordau de atâta răutate. Erau mai degrabă amuzante şi sarcastice.

Unul era aşa: „Eşti atât de frumos, Julian! Te iubesc. Vrei să te însori cu mine? Cu dragoste, Beulah”.

Altul era: „Îmi place părul tău, xoxo Beulah”.

Şi încă unul: „Eşti o dulceaţă. Gâdilă-mă la picioare! XO Beulah”.

Beulah era o fată inventată de mine şi de Jack. Avea obiceiuri scârboase, de exemplu îşi mânca murdăria dintre degetele de la picioare şi îşi sugea încheieturile degetelor. Şi ne-am imaginat că cineva ca ea s-ar îndrăgosti imediat de Julian, care arăta şi se purta ca un personaj din reclamele la muzică pentru adolescenţi.

Tot în februarie, Julian, Miles şi Henry i-au făcut farse lui Jack. Mie nu mi-au făcut, ştiau că, dacă ar fi fost prinşi că îşi bat joc de mine, ar fi avut necazuri mari. Dar Jack li s-a părut o ţintă mai uşoară. Odată i-au furat lui Jack şortul de gimnastică şi au jucat „măgăruşul” cu el, la vestiar. Altă dată, Miles, care stătea la dirigenţie lângă Jack, i-a luat lui Jack notiţele de pe bancă, le-a făcut ghem şi i le-a aruncat lui Julian, în cealaltă parte a clasei. Asta nu s-ar fi întâmplat de faţă cu doamna Petosa, dar în ziua aceea venise un suplinitor, iar suplinitorii nu pricep niciodată ce se petrece. Dar Jack era bun la chestii dintr-astea. Nu lăsa niciodată să se vadă că e supărat, deşi cred că uneori era.

Şi ceilalţi copii din clasă ştiau de război. Fetele, în afară de cele din grupul Savannei, au fost neutre la început. Dar în martie au început să se sature. La fel s-a întâmplat şi cu unii băieţi. Odată, când Julian îndesa în rucsacul lui Jack nişte resturi din ascuţitoare, Amos, care de obicei era de partea lor, a smuls

rucsacul din mâinile lui Julian şi i l-a dat înapoi lui Jack. Începea să se simtă că majoritatea băieţilor nu mai mergeau pe mâna lui Julian.

Pe urmă, acum câteva săptămâni, Julian a început să răspândească zvonul caraghios că Jack angajase „un ucigaş plătit” să-i „pună jos” pe el, pe Miles şi pe Henry. Minciuna era jalnică de tot, lumea a început să râdă pe la spatele lui. În acel moment, toţi cei care încă mai erau în tabăra lui au părăsit barca şi au devenit clar neutri. Aşa că la sfârşitul lui martie numai Miles şi Henry mai erau de partea lui Julian – şi cred că deja războiul îi obosise şi pe ei.

Sunt destul de sigur că nimeni nu mai juca nici Ciuma pe la spatele meu. Nimeni nu mai tresărea dacă îl atingeam din întâmplare, iar colegii împrumutau creioane de la mine fără să se mai poarte ca şi cum ar fi fost pline de microbi.

Uneori, chiar glumeau cu mine. Alaltăieri am văzut-o pe Maya scriindu-i un bileţel lui Ellie pe o hârtiuţă cu monstruleţi şi, nu ştiu de ce, am zis:

— Ştii că tipul care i-a creat pe monstruleţi i-a copiat după mine?

Maya m-a privit cu ochii mari, ca şi cum m-ar fi crezut fără umbră de îndoială. Pe urmă şi-a dat seama că glumesc şi i s-a părut cea mai amuzantă glumă din lume.

— Ce caraghios eşti, August! a zis ea.

Pe urmă le-a povestit lui Ellie şi altor fete ce i-am spus şi tuturor li s-a părut amuzant. Ca şi cum la început le-ar fi şocat, dar văzându-mă pe mine că râd, şi-au dat seama că e în regulă să râdă şi ele. A doua zi am găsit un breloc cu un monstruleţ la mine pe scaun, plus un bilet drăguţ de la Maya: „Pentru cea mai drăguţă păpuşă August din lume. xo Maya.”

Acum şase luni, astfel de lucruri nu s-ar fi întâmplat niciodată, dar acum se întâmplă din ce în ce mai des.

Lumea a reacţionat foarte OK şi după ce am început să port proteze auditive.

Lobot[48]

Încă de când eram mic, doctorii le-au spus părinţilor mei că într-o zi voi avea nevoie de proteze auditive. Nu-mi dau seama de ce asta m-a speriat întotdeauna; poate din cauză că tot ce are legătură cu urechile mele îmi dă mari bătăi de cap.

Am început să aud tot mai rău, dar n-am spus nimănui. Zgomotul oceanului pe care îl aud mereu în creier a devenit mai puternic. Aud vocile celorlalţi ca de sub apă. Dacă stau în spatele clasei, nu aud ce zic profesorii. Dar ştiam că, dacă le spun mamei şi tatei, voi ajunge să port aparat auditiv şi speram să pot termina clasa a cincea fără el.

Dar la controlul medical periodic din octombrie n-am trecut testul cu audiometrul şi doctorul mi-a zis: „Băiete, a venit vremea!”. M-a trimis la un doctor de specialitate care mi-a luat mulaje după urechi.

Dintre toate trăsăturile mele, cel mai mult îmi urăsc urechile. Arată ca doi pumni strânşi, lipiţi de o parte şi de alta a feţei mele. Sunt şi prea jos, fără nicio îndoială. Par nişte bucăţi de blat de pizza care atârnă spre gât. Mă rog, poate că exagerez. Dar chiar le urăsc.

Doctorul ne-a arătat aparatul auditiv mai întâi mie şi mamei, iar eu am mârâit imediat.

— Nu port aşa ceva, am zis eu, încrucişând braţele la piept.

— Căştile par destul de mari, a zis medicul orelist, dar le vom ataşa pe un suport susţinut de cap, pentru că nu există altă posibilitate să le facem să-ţi stea pe urechi.

Protezele auditive au în mod normal un suport care se trece pe după pavilionul urechii, ca să ţină amplificatorul înăuntru. Dar urechile mele nu au pavilion extern, aşa că trebuie să ataşeze amplificatoarele de o bandă groasă care ar trebui să-mi înconjoare capul pe la ceafă.

— Mami, nu pot purta aşa ceva, m-am smiorcăit eu.

— Nici n-o să le bagi în seamă, a zis mama încercând să pară veselă. Seamănă cu nişte căşti audio.

— Căşti audio? Uită-te la ele, mamă! am reacţionat eu furios. Semăn cu Lobot!

— Cine e Lobot? a întrebat calmă mama.

---

[48] Personaj din *Războiul stelelor: Imperiul contraatacă.* Poartă un „radiotransmiţător bionic” care arată ca nişte căşti audio unite la ceafă cu o bandă lată.

— Lobot?

Doctorul de urechi s-a uitat la căştile mele şi le-a făcut o mică ajustare.

— Personajul din *Imperiul contraatacă?* Tipul chel cu un radiotransmiţător fantastic montat în jurul cefei?

— N-am idee despre ce vorbiţi, a zis mama.

— Ştiţi dispozitivele din *Războiul stelelor?* l-am întrebat pe doctor.

— Dacă ştiu dispozitivele din *Războiul stelelor?* a întrebat la rândul lui, trecându-mi căştile peste cap. Practic, eu am inventat dispozitivele din *Războiul stelelor.*

S-a lăsat pe spate în scaun să vadă cum arată banda care unea căştile, pe urmă le-a scos din nou.

— Auggie, vreau să-ţi explic ce sunt astea, a zis el, arătând spre diferite părţi ale aparatului auditiv. Bucata asta curbată de plastic face legătura între tuburile din cele două căşti care intră în interiorul urechilor. În decembrie am făcut un mulaj al urechilor tale tocmai ca părţile astea interne să se potrivească perfect şi să nu te deranjeze. Partea asta se numeşte receptor. Receptoarele se ataşează de banda de sprijin.

— Banda de Lobot, am zis eu nefericit.

— Hei, Lobot e un personaj grozav, a zis doctorul. Nu-i ca şi cum ar urma să arăţi ca Jar Jar[49]. Asta chiar că ar fi neplăcut.

Mi-a pus din nou căştile pe urechi, cu mare grijă.

— Gata, August, a zis. Cum ţi se par?

— Absolut incomode! am zis.

— Te vei obişnui cu ele foarte repede, a zis doctorul.

M-am uitat în oglindă. Aveam lacrimi în ochi. Nu vedeam decât nişte tuburi ieşindu-mi dintr-o parte şi din cealaltă a capului, ca nişte antene.

— Mamă, chiar trebuie să le port? am întrebat eu, încercând să nu plâng. Le urăsc. Şi nu aud mai bine cu ele!

— Stai numai puţin, prietene, a zis doctorul. Încă nu le-am dat drumul. Când o să-ţi dai seama cum auzi cu ele, vei dori să le porţi.

— Nu le vreau!

Şi pe urmă doctorul le-a dat drumul.

---

[49] Personaj comic din *Războiul stelelor* care are un aspect ciudat şi caraghios.

Auz strălucitor

Cum aş putea explica ce am auzit în momentul în care doctorul a activat proteza auditivă? Sau ce n-am auzit? Mi-e greu să-mi găsesc cuvintele. Oceanul din capul meu a dispărut. Sunetele îmi treceau prin creier ca o lumină strălucitoare. Ca atunci când eşti într-o cameră în care un bec s-a ars, dar nu-ţi dai seama cât era de întuneric până când nu-l schimbă cineva şi, uraaa! totul devine scăldat în lumină! Nu ştiu dacă există în materie de auz echivalentul cuvântului „strălucitor”, dar aş fi vrut să-l ştiu, pentru că urechile mele auzeau strălucitor!

— Cum ţi se pare, Auggie? a zis doctorul. Mă auzi bine?

L-am privit, i-am zâmbit, dar nu i-am răspuns.

— Scumpule, auzi diferit? a zis mama.

— Nu trebuie să strigi, mamă, am dat eu fericit din cap.

— Auzi mai bine? m-a întrebat orelistul.

— Nu mai aud zgomotul permanent de mai înainte, i-am răspuns. În urechile mele s-a făcut linişte.

— A scăpat de zgomotul alb, a zis doctorul, încuviinţând din cap. M-a privit şi mi-a făcut cu ochiul. Ţi-am spus eu că o să-ţi placă ce auzi, August.

A mai potrivit ceva la casca din stânga.

— Auzi foarte diferit, scumpule? m-a întrebat mama.

— Da, am aprobat eu. Totul sună... mai luminos.

— Din cauză că acum ai auz bionic, prietene, a zis doctorul, reglând şi casca din dreapta. Ţine mâna aici, a zis şi mi-a pus o mână în spatele aparatului auditiv. Simţi? Acolo este reglajul de volum. Trebuie să descoperi care e volumul potrivit pentru tine. Vom face ajustările astea data viitoare. Ce părere ai?

A luat o oglindă mai mică şi m-a ajutat să văd cum arată aparatul auditiv din spate. Banda de plastic era în mare măsură acoperită de păr. Se vedeau doar tuburile.

— Îţi place noul tău aparat auditiv bionic de tip Lobot? m-a întrebat doctorul, privindu-mă în oglindă.

— Da, am zis. Mulţumesc.

— Vă mulţumim mult, domnule doctor James, a zis şi mama.

Mă aşteptam ca toţi colegii să facă mare haz când m-au văzut prima dată cu aparatul auditiv, dar n-a fost aşa. Summer s-a bucurat că aud mai bine, iar Jack a zis că mă face să arăt ca un agent FBI. Asta a fost tot. Domnul Browne a făcut o referire la

asta în timpul orei de engleză, dar nu ca şi cum s-ar fi mirat ce naiba port pe cap. Mi-a zis:

— Auggie, dacă vrei vreodată să repet ceva, te rog să-mi spui neapărat.

Acum mă uit înapoi şi nu ştiu de ce am fost atât de stresat tot timpul de faptul că va trebui să port aparat auditiv. E nostim câte griji îţi poţi face în legătură cu un lucru, pentru ca pe urmă să-ţi dai seama că nu contează deloc.

Secretul Viei

La câteva zile după ce s-a terminat vacanţa de primăvară, mama a aflat că Via nu ne-a spus despre piesa de la liceu în care urma să joace peste o săptămână şi s-a supărat rău. Mama nu se supără prea des (chiar dacă tata n-ar fi de acord cu ce spun), dar povestea cu Via a supărat-o foarte tare. S-au certat rău de tot! Le-am auzit strigând una la alta, în camera Viei. Urechile mele bionice de Lobot au auzit-o pe mama spunând:

— Via, ce se întâmplă cu tine? De la un timp eşti bosumflată, tăcută şi plină de secrete…

— Cu ce-am greşit că nu ţi-am spus despre un tâmpit de spectacol? a ţipat Via. Nici măcar n-am de spus vreo replică în el!

— Dar prietenul tău are rolul principal! Nu vrei să mergem să-l vedem?

— Nu! Chiar nu vreau deloc!

— Nu mai ţipa!

— Tu ai ţipat prima! Lasă-mă-n pace, bine? Ai ştiut să mă laşi în pace toată viaţa mea, nu-mi dau seama de ce te interesezi de mine tocmai la liceu…

Nu ştiu ce i-a răspuns mama, pentru că pe urmă s-a făcut linişte şi nici măcar urechile mele bionice n-au mai reuşit să surprindă ceva.

Peştera mea

Până seara păreau să se fi împăcat. Tata rămăsese la serviciu până mai târziu. Daisy dormea. Vomitase de mai multe ori de-a lungul zilei, iar mama o programase pentru mâine dimineaţă la veterinar.

Stăteam jos toţi trei şi nu vorbea nimeni. În cele din urmă, am vorbit eu.

— Aşadar, mergem să-l vedem pe Justin în spectacol?

Via nu mi-a răspuns şi a rămas cu ochii în farfurie.

— Ştii, Auggie, a zis mama liniştită, n-am ştiut până acum despre ce piesă este vorba. Dar nu-i ceva interesant pentru un copil de vârsta ta.

— Aşadar, eu nu sunt invitat? am întrebat, uitându-mă la Via.

— N-am spus asta, a zis mama. Dar nu cred că ţi-ar plăcea.

— Te-ai plictisi de moarte, a izbucnit Via, de parcă m-ar fi acuzat de ceva.

— Tu şi cu tata vă duceţi? am întrebat eu.

— O să meargă tata, a zis mama. Eu rămân acasă cu tine.

— Poftim? a strigat Via la mama. Grozav, mă pedepseşti că am fost sinceră cu tine şi nu mai vii!

— La început n-ai vrut să venim niciunul, mai ţii minte? a răspuns mama.

— Dar acum ai aflat şi sigur că vreau să vii şi tu!

— Ei bine, trebuie să am grijă de sentimentele *tuturor,* Via, a zis mama.

— Despre ce vorbiţi? am strigat eu.

— Despre nimic! au răspuns ele repede şi în acelaşi timp.

— Vorbim despre ceva de la şcoala Viei care nu are legătură cu tine, a zis mama.

— Minţiţi! am zis eu.

— Poftim? a reacţionat şocată mama.

Până şi Via părea surprinsă.

— Am spus că minţiţi! am strigat eu. Minţi! am urlat la Via, ridicându-mă în picioare. Sunteţi amândouă nişte mincinoase! Mă minţiţi în faţă de parcă aş fi idiot!

— Stai jos, Auggie! a zis mama, apucându-mă de braţ.

Mi-am tras braţul şi am arătat spre Via.

— Tu crezi că eu nu ştiu ce se petrece? am strigat. Nu vrei ca noii tăi prieteni fiţoşi de la liceu să ştie că fratele tău e un monstru!

— Auggie! a strigat mama. Nu-i adevărat!

— Nu mă mai minţi, mamă! am ţipat eu. Nu mă mai trata ca pe un copilaş. Nu sunt retardat! Îmi dau seama ce se petrece!

Am luat-o la fugă pe hol spre camera mea şi am trântit uşa după mine atât de tare, încât am auzit tencuiala de lângă tocul de lemn fărâmiţându-se. Pe urmă m-am aruncat în pat şi mi-am tras cuvertura peste cap. Mi-am îngrămădit pernele peste faţă şi am înghesuit toate animalele de pluş deasupra pernelor, ca şi cum m-aş fi închis într-o peşteră. Dacă aş fi putut merge peste tot cu o pernă pe faţă, aş fi făcut-o!

Nu-mi dau seama cum de m-am înfuriat atât de tare. La începutul mesei nu eram supărat cu adevărat. Nu eram nici măcar trist. Dar dintr-odată am explodat. Am ştiut că Via nu voia să merg şi eu la piesa ei tâmpită. Şi mi-am dat seama de ce.

Am crezut că mama va veni imediat în camera mea, dar n-a venit. Voiam să mă găsească ascuns în peştera mea din animale de pluş, aşa că am mai aşteptat puţin. Dar după zece minute, tot nu venise după mine. Am fost foarte surprins. Mereu mă verifică atunci când plec supărat la mine în cameră.

Mi-am imaginat că mama şi cu Via vorbeau despre mine în bucătărie. Mi-am imaginat că Via se simţea foarte, foarte, foarte prost. Mi-am imaginat că mama nu mai putea îndura sentimentul de vinovăţie. Şi că tata se va supăra şi el, când o să ajungă acasă.

Am făcut o mică scobitură prin mormanul de perne şi de animale de pluş şi am tras cu ochiul la ceasul de pe perete. Trecuse jumătate de oră şi mama tot nu venise la mine în cameră. Am încercat să descifrez zgomotele din celelalte încăperi. Mai stăteau la masă? Ce anume se petrecea?

În cele din urmă s-a deschis uşa. Era Via. Nici nu şi-a bătut capul să vină lângă patul meu şi nici n-a intrat tiptil, aşa cum mă aşteptam. A intrat în viteză.

Rămas-bun

— Auggie, a zis Via. Vino repede! Vrea mama să stea de vorbă cu tine.

— Nu-mi cer iertare!

— Nu-i vorba despre tine, a strigat ea. Nu se învârte toată lumea în jurul tău, Auggie. Hai, fuguţa! Daisy e bolnavă. Mama vrea s-o ducă la spitalul veterinar de urgenţă. Vino să-ti iei rămas-bun!

Mi-am tras pernele de pe faţă şi m-am uitat la ea. Atunci am văzut că plângea.

— Cum adică, rămas-bun?

— Haide! a zis ea, întinzându-mi mâna.

Am luat-o de mână şi am urmat-o până în bucătărie. Daisy zăcea pe jos, întinsă pe-o parte, cu labele în faţă. Dădea din picioare în gol, ca şi cum ar fi alergat prin parc. Mama îngenunchease lângă ea şi o mângâia uşurel pe creştet.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— A început dintr-odată să scheaune, a zis Via, lăsându-se şi ea în genunchi lângă mama.

M-am uitat la mama. Plângea şi ea.

— O duc la spitalul veterinar din centru, a zis ea încetişor. Vine un taxi să mă ia.

— Veterinarul o s-o facă bine, da? am întrebat eu.

Mama s-a uitat la mine.

— Sper că da, scumpule, a zis ea încetişor. Dar, sincer, nu ştiu…

— Sigur că o va face bine! am zis eu.

— Daisy a fost foarte bolnavă în ultimul timp, Auggie. Şi e bătrână…

— Dar pot s-o pună pe picioare, am zis, uitându-mă la Via şi aşteptând să-mi dea dreptate.

Dar Via nu s-a uitat la mine.

Mamei îi tremurau buzele.

— Auggie, s-ar putea să fi venit momentul să ne luăm rămas-bun de la Daisy. Îmi pare rău.

— Nu! am zis.

— Nu vrem să sufere, Auggie, a zis mama.

A sunat telefonul. A răspuns Via.

— Bine, mulţumesc, a zis ea şi a închis. Taxiul aşteaptă afară, i-a spus mamei, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

— Auggie, îmi deschizi tu uşa, scumpule? a zis mama, luând-o pe Daisy în braţe cu mare grijă, de parcă ar fi fost un bebeluş uriaş şi placid.

— Nu, mami, te rog! am strigat eu şi m-am aşezat în faţa uşii.

— Scumpule, te rog… a zis mama. E foarte grea.

— Şi tata? am strigat din nou.

— Ne întâlnim la spital, a zis mama. Nici el nu vrea ca Daisy să sufere, Auggie.

Via m-a dat la o parte din faţa uşii şi a ţinut-o deschisă pentru mama.

— Ţin mobilul deschis, dacă aveţi nevoie de ceva, i-a spus mama Viei. O acoperi tu cu o pătură?

Via a încuviinţat din cap, dar deja plângea în hohote.

— Spuneţi-i rămas-bun lui Daisy, copii, a zis mama, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Te iubesc, Daisy, a zis Via şi a sărutat-o pe nas. Te iubesc foarte mult.

— La revedere, fetiţo… i-am şoptit la ureche lui Daisy. Te iubesc…

Mama a coborât-o pe Daisy pe scară. Şoferul de taxi i-a deschis uşa din spate şi ne-am uitat cum s-au aranjat în maşină. Chiar înainte să închidă uşa, mama s-a uitat la noi, care stăteam la intrare, şi ne-a făcut vag cu mâna. Nu cred că am văzut-o vreodată mai tristă.

— Te iubesc, mami! a zis Via.

— Te iubesc, mami! am zis şi eu. Iartă-mă, mami!

Mama a suflat spre noi un sărut din vârful degetelor şi a închis uşa. Am urmărit maşina îndepărtându-se şi pe urmă Via a închis uşa. S-a uitat o clipă la mine şi pe urmă m-a îmbrăţişat strâns, cât de strâns putea, în timp ce lacrimile ne curgeau şiroaie.

Jucăriile lui Daisy

Justin a venit cam peste jumătate de oră. M-a îmbrăţişat îndelung şi mi-a spus: „Îmi pare rău, Auggie.” Ne-am aşezat toţi în living, fără să spunem nimic. Dintr-un motiv necunoscut, Via şi cu mine adunaserăm de peste tot din casă jucăriile lui Daisy şi le îngrămădiserăm pe măsuţa de cafea. Acum ne uitam fix la grămada aceea.

— E cel mai grozav câine din lume, fără discuţie! a zis Via.

— Ştiu, a zis Justin, frecând-o pe spate.

— A început să scheaune aşa, din senin? am întrebat.

Via a încuviinţat.

— La două secunde după ce ai plecat tu de la masă, a zis ea. Mama se pregătea să vină după tine şi Daisy a început brusc să scheaune.

— În ce fel? am întrebat.

— Nu ştiu cum să-ţi spun. Scheuna, a zis Via.

— Ca şi cum ar fi urlat? am insistat eu.

— Auggie, ca şi cum ar fi scheunat! mi-a răspuns Via pierzându-şi răbdarea. A-nceput şi să geamă, de parcă o durea ceva. Şi dădea din picioare ca nebuna. Pe urmă s-a prăbuşit pe o parte, iar mama s-a dus şi a încercat s-o ridice, dar era clar că o durea ceva. A muşcat-o pe mama.

— Poftim? am zis.

— Când mama a atins-o pe burtă, Daisy a muşcat-o de mână, mi-a explicat Via.

— Daisy nu muşcă niciodată pe nimeni! am zis eu.

— Nu era ca de obicei, a zis Justin. E limpede că o durea.

— Tati a avut dreptate, a zis Via. N-ar fi trebuit s-o lăsăm să ajungă atât de rău.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o. Tata ştia că era bolnavă?

— Auggie, mama a dus-o la veterinar de vreo trei ori în ultimele două luni. Vomita mereu peste tot. N-ai băgat de seamă?

— Dar n-am ştiut că era bolnavă!

Via n-a spus nimic. M-a luat de după umeri şi m-a tras mai aproape de ea. Am început din nou să plâng.

— Îmi pare rău, Auggie, a zis ea încet. Îmi pare tare rău pentru tot, bine? Mă ierţi? Ştii cât de mult te iubesc, aşa-i?

Am dat din cap că da. Cearta dinainte nu mai părea să conteze prea mult.

— Mamei i-a curs sânge? am întrebat.

— Doar a apucat-o puţin cu dinţii. De aici, a zis Via, arătându-mi degetul mare de la mână, ca să-mi dau seama de unde o muşcase Daisy pe mama.

— A durut-o?

— Mama n-are nimic, Auggie. E bine.

Mama şi tata s-au întors peste două ore. În clipa în care au deschis uşa şi am văzut că Daisy nu era cu ei am înţeles că Daisy murise. Am stat cu toţii în living, în jurul mormanului de jucării ale câinelui. Tata ne-a povestit tot ce s-a petrecut la spitalul veterinar, că doctorul i-a făcut lui Daisy radiografii şi analize de sânge şi că pe urmă s-a întors să le spună că avea o tumoare uriaşă în abdomen. Respira cu mare dificultate. Mama şi tata n-au vrut ca Daisy să sufere, aşa că tata a luat-o în braţe cu picioarele în sus, ca de obicei, şi pe urmă el şi cu mama au sărutat-o de rămas-bun de nenumărate ori şi i-au vorbit la ureche în timp ce doctorul i-a înfipt un ac în picior. După un minut, a murit la tata în braţe. Era tare liniştită, a zis tata. Nu o mai durea nimic. A fost ca şi cum ar fi adormit. În timp ce vorbea, tatei i-a tremurat vocea de câteva ori şi a trebuit să şi-o dreagă.

Nu l-am mai văzut niciodată pe tata plângând, dar în seara aceea a plâns. Mă dusesem în dormitorul lor ca s-o rog pe mama să mă culce şi l-am văzut pe tata stând pe marginea patului şi scoţându-şi ciorapii. Era cu spatele la uşă, n-a ştiut când am intrat. La început am crezut că râde, pentru că îi tremurau umerii, dar pe urmă şi-a pus palma la ochi şi mi-am dat seama că plângea. Era cel mai tăcut plânset pe care l-am auzit vreodată. Ca o şoaptă. Mă pregăteam să mă duc la el, dar pe urmă m-am gândit că poate plângea în şoaptă pentru că nu voia ca eu sau altcineva să-l audă. Aşa că am plecat şi m-am dus în cameră la Via şi am văzut-o pe mama pe marginea patului ei, şoptindu-i ceva la ureche. Şi Via plângea.

Până la urmă m-am întors în camera mea şi m-am îmbrăcat singur în pijama, am aprins lumina de veghe şi am stins-o pe cea mare şi m-am căţărat pe mormanul de animale de pluş pe care îl lăsasem mai devreme la mine în pat. Acum mi se părea că totul se petrecuse cu un milion de ani în urmă. Mi-am scos aparatul auditiv şi l-am pus pe noptieră, apoi mi-am tras păturile peste cap şi mi-am imaginat că Daisy se ghemuia lângă mine şi

că mă lingea pe toată faţa, de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult pe lume decât faţa mea. Aşa am adormit.

În rai

M-am trezit peste un timp şi era încă întuneric. Am coborât din pat şi m-am dus în dormitor la mama şi la tata.

— Mami? am şoptit.

Era întuneric beznă, aşa că n-am văzut-o când a deschis ochii.

— Te simţi bine, scumpule? m-a întrebat ea somnoroasă.

— Pot să dorm cu voi?

Mama s-a tras spre partea de pat a tatei, iar eu m-am strecurat lângă ea. M-a sărutat pe cap.

— Te doare mâna? am întrebat-o. Via mi-a spus că Daisy te-a muşcat.

— Doar m-a apucat puţin cu dinţii, mi-a şoptit ea la ureche.

— Mami, am început eu să plâng. Îmi pare rău pentru ce am spus.

— Sssst… N-are de ce să-ţi pară rău, a zis ea, atât de încet că abia am putut s-o aud.

Îşi freca obrazul de obrazul meu.

— Viei îi este ruşine cu mine? am zis eu.

— Nu, scumpule, nu. Ştii bine că nu-i este ruşine. Dar se acomodează şi ea cu o şcoală nouă. Nu-i uşor.

— Ştiu.

— Ştiu că ştii.

— Îmi pare rău că te-am făcut mincinoasă.

— Hai, dragule, dormi… Te iubesc foarte mult.

— Şi eu te iubesc, mami.

— Noapte bună, scumpule, mi-a şoptit ea.

— Mami, Daisy este cu Buni acum?

— Aşa cred.

— Sunt amândouă în rai?

— Da.

— Oamenii arată la fel ca înainte când ajung în rai?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Atunci, cum se recunosc unul pe altul?

— Nu ştiu, dragule.

Părea obosită.

— Cred că-şi dau seama, pur şi simplu. N-ai nevoie de ochi ca să iubeşti, nu-i aşa? Simţi dragostea înăuntrul tău. Aşa e-n rai. Acolo e numai dragoste şi nimeni nu-i uită pe cei pe care i-a iubit.

M-a sărutat din nou.

— Haide, dormi… E târziu. Şi sunt foarte obosită.

Dar eu n-am putut să adorm, nici măcar după ce am ştiut că ea a adormit. Îl auzeam şi pe tata dormind şi mi-am imaginat că o auzeam şi pe Via dormind, în camera ei din capătul holului. M-am întrebat dacă Daisy dormea şi ea în rai, în acel moment. Dacă dormea, oare mă visa pe mine? M-am întrebat cum ar fi fost să ajung într-o zi în rai şi faţa mea să nu mai conteze. Aşa cum nu contase niciodată pentru Daisy.

Dublură

La câteva zile după moartea lui Daisy, Via a venit acasă cu trei bilete pentru spectacolul de la şcoală. N-am mai pomenit niciodată cearta de la cină. În seara spectacolului, chiar înainte să plece mai devreme la şcoală împreună cu Justin, Via m-a îmbrăţişat îndelung, mi-a spus că mă iubeşte şi că e mândră să fie sora mea.

Mă duceam prima dată la şcoala cea nouă a Viei. Era mult mai mare decât cea veche şi de o mie de ori mai mare decât şcoala mea. Mai multe holuri. Mai mult loc pentru oameni. Singurul lucru cu adevărat neplăcut pe care mi-l provoca proteza auditivă bionică era că nu mai puteam purta şapcă de baseball. În astfel de situaţii, o şapcă de baseball poate fi de mare ajutor. Uneori mi-aş fi dorit să ies în lume purtând casca de astronaut de pe vremea când eram mic. Dacă vă vine să credeţi, oamenilor li se pare mult mai puţin ciudat să vadă un puşti cu cască de astronaut decât să-mi vadă mie faţa. În orice caz, am lăsat capul în jos şi am pornit în spatele mamei pe coridoarele lungi şi intens luminate.

Am mers împreună cu ceilalţi spre amfiteatru, unde nişte elevi plasaţi la intrare ne-au înmânat programe. Ne-am găsit locurile în rândul al cincilea, aproape de mijloc. Imediat ce ne-am aşezat, mama a început să cotrobăiască în poşetă.

— Nu-mi vine să cred, mi-am uitat ochelarii! a zis ea.

Tata a clătinat din cap. Mama îşi uită mereu ochelarii, sau cheile, sau altceva. E neglijentă cu lucrurile astea.

— Vrei să ne mutăm mai în faţă? a întrebat-o tata.

Mama s-a uitat cruciş la scenă.

— Nu, văd destul de bine.

— Spune acum sau taci pe vecie, a zis tata.

— Mă descurc, a zis mama.

— Uite-l pe Justin! i-am zis tatei şi i-am arătat fotografia lui Justin din program.

— E o poză frumoasă, a zis tata.

— Dar cum de nu are nicio fotografie cu Via? am întrebat.

— Ea e dublură, a zis mama. Dar uite-i numele!

— De ce i se spune dublură? am întrebat.

— Uau, ia uită-te la poza Mirandei! i-a spus tata mamei. Nu cred că aş fi recunoscut-o.

— De ce i se spune dublură? am întrebat din nou.

— Aşa se numeşte persoana care înlocuieşte un actor, dacă acela nu poate juca, mi-a răspuns mama.

— Ai auzit că Martin s-a recăsătorit? a întrebat-o tata pe mama.

— Glumeşti! a răspuns mama, părând surprinsă.

— Cine-i Martin? am întrebat eu.

— Tatăl Mirandei, a răspuns mama, apoi s-a adresat din nou tatei: Cine ţi-a spus?

— M-am întâlnit cu mama Mirandei în metrou. Nu-i bucuroasă deloc. El urmează să aibă încă un copil şi lucruri dintr-astea.

— Oho! a exclamat mama, clătinând din cap.

— Despre ce vorbiţi? i-am întrebat eu.

— Nu contează, a zis tata.

— Dar de ce se numeşte dublură? am zis.

— Nu ştiu, Auggie Doggie, a zis tata. Poate pentru că trebuie să facă tot ce face actorul principal. Zău că nu ştiu.

— Tati, te rog, poţi să nu-mi mai spui Auggie Doggie? i-am şoptit eu la ureche.

Tata a zâmbit, a dat din cap aprobator şi a ridicat degetul mare în sus.

A început spectacolul. S-a ridicat cortina. Scena era complet goală, cu excepţia lui Justin, care stătea într-un fotoliu vechi şi şubred şi îşi acorda scripca. Purta un costum de modă veche şi o pălărie de pai.

— Piesa din seara asta se numeşte *Oraşul nostru,* s-a adresat el publicului. A fost scrisă de Thornton Wilder şi este produsă şi regizată de Philip Davenport… Oraşul se numeşte Grover’s Corners şi se află în New Hampshire, aproape de graniţa cu Massachusetts: 42°40’ latitudine, 70°37’ longitudine. Primul act prezintă o zi în oraşul nostru. Este ziua de 7 mai 1901. Suntem chiar la ivirea zorilor.

Am ştiut imediat că spectacolul urma să-mi placă. Nu semăna cu alte piese şcolare pe care le văzusem, ca *Vrăjitorul din Oz* sau *Stă să plouă cu chiftele.* Asta părea o piesă pentru oameni mari şi m-am simţit deştept stând acolo.

După o vreme, un personaj din spectacol numit doamna Webb a strigat-o pe fiica ei Emily. Ştiam din program că acesta era rolul interpretat de Miranda, aşa că m-am aplecat în faţă s-o văd mai bine.

— Asta-i Miranda, mi-a şoptit mama, îngustând ochii ca să o vadă pe Emily intrând pe scenă. Arată atât de diferit…

— Nu-i Miranda, am şoptit eu. E Via.

— Doamne! a exclamat mama, aplecându-se şi ea în faţă.

— Sssst! a zis tata.

— E Via, i-a şoptit mama.

— Ştiu, a şoptit tata zâmbind. Ssssst!

Finalul

Piesa a fost nemaipomenită. Nu vreau să vă dezvălui finalul, dar e genul de sfârşit care face publicul să lăcrimeze. Mama s-a pierdut de tot când a auzit-o pe Via pe post de Emily spunând:

— Rămas-bun, rămas-bun, lume! Rămas-bun, Grover's Corners… Mamă şi tată… Rămas-bun ceasurilor care ticăiesc şi florii-soarelui crescute de mama! Rămas-bun mâncării ei şi cafelei ei! Rochiilor proaspăt călcate şi băilor fierbinţi… somnului şi trezitului… Pământule, eşti mai minunat decât îşi poate da seama cineva!

Via plângea, rostind replicile. Adică plângea cu lacrimi adevărate. Le vedeam cum i se rostogolesc pe obraji. Era absolut fantastică!

După ce a căzut cortina, tot publicul a început să aplaude. Apoi actorii au venit la rampă unul câte unul. Via şi Justin au venit ultimii, iar când au apărut, tot publicul s-a ridicat în picioare.

— Bravo! l-am auzit pe tata strigând, cu mâinile făcute căuş la gură.

— De ce s-a ridicat toată lumea? am întrebat.

— Se numesc ovaţii în picioare, a zis mama, ridicându-se şi ea.

Aşa că m-am sculat şi eu în picioare şi am aplaudat şi am tot aplaudat. Mi-am imaginat o clipă cât de grozav trebuia să fi fost să te afli atunci în locul Viei şi al lui Justin, să vezi că toată lumea s-a ridicat şi te aplaudă. Cred că ar trebui să existe o regulă care să-i permită fiecărui om din lume să primească măcar o dată în viaţă ovaţii în picioare.

În cele din urmă, după mai multe minute, actorii de pe scenă s-au retras în spate şi în faţa lor a căzut cortina.

Mama, tata şi cu mine ne-am croit drum spre culise. O mulţime de oameni îi felicitau pe interpreţi, înconjurându-i şi bătându-i pe umeri. I-am văzut în mijloc pe Via şi pe Justin, zâmbindu-le tuturor, râzând, vorbind.

— Via! a strigat tata, făcându-i cu mâna în timp ce-şi croia drum prin mulţime.

Când ne-am apropiat, a îmbrăţişat-o şi a ridicat-o puţin în aer.

— Ai fost minunată, scumpo! a zis tata.

— Doamne, Via! a exclamat încântată mama. Doamne, o, Doamne!

A îmbrăţişat-o pe Via atât de tare, încât am crezut că o s-o sufoce, dar Via râdea.

— Ai fost splendidă! a zis tata.

— Splendidă! a repetat mama, încuviinţând şi clătinând capul de la stânga la dreapta în acelaşi timp.

— Şi tu, Justin, a zis tata, strângându-i mâna lui Justin şi îmbrăţişându-l imediat după aceea. Ai fost fantastic.

— Fantastic! a repetat mama.

Era atât de sincer emoţionată, încât abia putea vorbi.

— Ce şoc am avut când te-am văzut pe scenă, Via! a zis tata.

— Mama nici nu te-a recunoscut, la început! am adăugat eu.

— Nu te-am recunoscut! a zis mama, cu mâna la gură.

— Mirandei i s-a făcut rău chiar înainte să începem, a zis Via dintr-o suflare. Nici n-am avut timp să facem un anunţ.

Trebuie să recunosc că arăta destul de ciudat, pentru că era machiată şi n-o mai văzusem aşa niciodată.

— Şi ai preluat rolul în ultimul moment? a zis tata. Maaamă!

— A fost uimitoare, nu-i aşa? a zis Justin, cu un braţ după umerii Viei.

— N-a rămas nimeni cu ochii uscaţi, a zis tata.

— Miranda se simte bine? am întrebat eu, dar nu m-a auzit nimeni.

În acel moment a venit spre Justin şi Via un bărbat care cred că era profesorul lor. Aplauda.

— Bravo, bravo! Olivia şi Justin!

A sărutat-o pe Via pe amândoi obrajii.

— Am greşit vreo câteva replici, a zis Via, clătinând din cap.

— Dar ai trecut peste greşeli, a zis bărbatul, zâmbind cu toată faţa.

— Domnule Davenport, vi-i prezint pe părinţii mei, a zis Via.

— Cred că sunteţi foarte mândri de fiica dumneavoastră! a zis el, strângându-le mâinile.

— Suntem!

— Iar el este August, fratele meu mai mic, a zis Via.

Profesorul părea că vrea să spună ceva, dar m-a văzut şi a îngheţat.

— Domnule D., a zis Justin şi l-a apucat de braţ, veniţi s-o cunoaşteţi şi pe mama.

Via a vrut să-mi spună ceva, dar pe urmă a venit altcineva să stea de vorbă cu ea şi fără să-mi dau seama, m-am trezit singur

în mulţime. Adică ştiam unde sunt mama şi tata, dar în jurul nostru era foarte multă lume, iar oamenii se loveau de mine, se învârteau în jurul meu şi îmi aruncau câte o privire, ceea ce mă făcea să nu mă simt prea bine. Nu ştiu de ce, poate pentru că eram emoţionat, dar am început să ameţesc. Chipurile oamenilor mi se înceţoşau în minte. Le auzeam vocile atât de tare, încât mă dureau urechile. Am încercat să reduc volumul aparatului auditiv, dar m-am încurcat şi mai întâi l-am dat mai tare, iar asta m-a şocat de-a dreptul. Pe urmă am ridicat privirea şi nu i-am mai văzut nicăieri nici pe mama, nici pe tata, nici pe Via.

— Via! am strigat eu tare.

Am început să mă împing în ceilalţi ca s-o găsesc pe mama.

— Mami!

Nu vedeam în jur decât burţi şi cravate.

— Mami!

Cineva m-a apucat brusc din spate.

— Ia uite cine-i aici! a zis o voce cunoscută, şi m-am trezit îmbrăţişat strâns.

La început am crezut că era Via, dar când m-am întors, am rămas uluit.

— Salut, Maior Tom! a zis fata.

— Miranda! am zis eu, şi i-am răspuns cu cea mai puternică îmbrăţişare de care mă simţeam în stare.

Partea a şaptea

MIRANDA

Am uitat că pot vedea
atâtea lucruri minunate.
Am uitat că pot dori
să descopăr ce-mi aduce viaţa.

(Versuri din melodia *Beautiful Things* interpretată de trupa Andain)

Minciuni de tabără

Părinţii mei au divorţat în vara dinainte de a începe eu clasa a noua. Tata s-a cuplat imediat cu altcineva. De fapt, deşi mama nu mi-a spus niciodată, cred că exact din cauza asta au divorţat.

După divorţ, abia dacă l-am mai văzut pe tata. Iar mama a început să se poarte mai ciudat ca oricând. Nu că ar fi devenit instabilă sau ceva; era doar distantă. Îndepărtată. Mama este genul de persoană care le arată tuturor o faţă fericită, dar pentru mine nu-i mai rămâne mare lucru. N-a vorbit niciodată prea mult cu mine – nu vorbeşte niciodată despre sentimentele şi despre viaţa ei. Nu ştiu aproape deloc cum era la vârsta mea. Nu ştiu aproape deloc ce-i place şi ce nu-i place. În puţinele daţi când a pomenit despre părinţii ei, pe care eu nu i-am cunoscut niciodată, a vorbit mai ales despre cum şi-a dorit să plece cât mai departe de ei imediat ce a crescut. Nu mi-a spus niciodată de ce. Am întrebat-o de câteva ori, dar s-a făcut că nu m-a auzit.

Astă vară n-am vrut să mă duc în tabără. Am vrut să stau cu ea, s-o ajut să depăşească divorţul. Dar ea a insistat să plec. Mi-am imaginat că voia să fie singură, aşa că i-am făcut pe plac.

Tabăra a fost groaznică. Am urât-o. Am crezut că va fi mai bine, pentru că eram monitor adjunct, dar n-a fost. N-a venit nimeni dintre cei pe care îi cunoscusem anul trecut, aşa că nu cunoşteam pe nimeni. Nici măcar o singură persoană. Nu ştiu sigur de ce, dar am început să mă joc de-a prefăcătoria cu celelalte fete din tabără. Ele mă întrebau anumite lucruri despre mine, iar eu inventam. Le-am spus că părinţii mei erau în Europa. Că locuiam într-o casă uriaşă de pe cea mai frumoasă stradă din North River Heights. Şi că aveam o căţea pe nume Daisy.

Pe urmă, într-o zi le-am trântit că am un frăţior diform. N-am nici cea mai mică idee de ce am spus asta. Evident, fetele din dormitor au reacţionat dramatic. Serios! Ce rău ne pare! Trebuie să-ţi fie foarte greu… Et caetera, et caetera. Mi-a părut rău că am spus minciuna imediat ce mi-a ieşit pe gură, desigur. M-am simţit tare falsă. Dacă Via ar afla vreodată, m-am gândit, m-ar considera ciudată rău. M-am şi simţit ciudată. Dar trebuie să recunosc că o parte din mine se simţea îndreptăţită să spună această minciună. Îl cunosc pe Auggie de când aveam şase ani. L-am văzut crescând. M-am jucat cu el. Am văzut de dragul lui toate cele şase episoade din *Războiul stelelor,* ca să putem vorbi

împreună despre extratereştri şi despre vânătorii de recompense. Eu sunt cea care i-a dat o cască de astronaut pe care nu şi-a scos-o doi ani. Vreau să zic că într-un fel mi-am câştigat dreptul să-l consider fratele meu.

Cel mai ciudat este că toate aceste minciuni, toate aceste invenţii au făcut minuni pentru popularitatea mea. Ceilalţi monitori începători au aflat totul de la copiii din tabără şi au crezut. N-am fost niciodată în viaţa mea considerată o fată „populară”, dar în tabăra de astă-vară, din cine ştie ce motiv, am devenit fata cu care voia să fie prietenă toată lumea. Chiar şi fetele din bungaloul 32 mă admirau. Astea erau fetele din vârful lanţului trofic. Mi-au spus că le place coafura mea (deşi au schimbat-o). Mi-au spus că le place felul cum mă machiez (deşi au schimbat şi asta). M-au învăţat să-mi transform tricourile în maiouaşe. Am fumat. Ne-am strecurat noaptea afară din tabără şi am mers prin pădure în tabăra băieţilor. Am pierdut vremea cu băieţii.

Când m-am întors din tabără, am sunat-o imediat pe Ella ca să ne facem planuri împreună. Nu ştiu de ce n-am sunat-o şi pe Via. Cred că pur şi simplu n-am simţit nevoia să vorbesc cu ea. M-ar fi întrebat despre părinţii mei, despre tabără… Ella nu m-a întrebat niciodată ceva cu adevărat. E o prietenă mai comodă. Nu-i la fel de serioasă ca Via. E veselă. I s-a părut fantastic să-mi vopsesc părul roz. A vrut să afle totul despre expediţiile nocturne prin pădure.

Şcoala

Anul ăsta abia dacă m-am întâlnit cu Via la şcoală, iar când ne-am întâlnit a fost jenant. M-am simţit de parcă m-ar judeca tot timpul. Am ştiut că nu-i plăcea noua mea înfăţişare. Am ştiut că nu-i plăcea noul meu grup de prieteni. Nici mie nu-mi plăceau prea tare prietenii ei. Nu ne-am certat efectiv. Doar ne-am îndepărtat. Ella şi cu mine am bârfit-o: e o mironosiţă, e aşa şi pe dincolo… Ştiam că începeam să fim rele, dar era mai uşor s-o excludem prefăcându-ne că ne făcuse ceva. Adevărul este că ea nu se schimbase deloc, în timp ce noi ne schimbaserăm. Deveniserăm alte persoane, iar ea rămăsese aceeaşi ca întotdeauna. Asta m-a supărat foarte tare, deşi nu ştiu de ce.

Uneori mă uitam să văd unde stă la cantină sau să văd la ce curs opţional s-a înscris. Dar în afară de nişte salutări ocazionale când ne întâlneam pe culoarul şcolii, n-am stat de vorbă niciodată.

L-am remarcat pe Justin cam pe la jumătatea anului şcolar. Nu-l observasem înainte, îl ştiam doar ca pe un băiat drăguţ, slab şi cu plete, cu ochelari groşi, care purta cu el peste tot o vioară. Apoi l-am văzut în faţa şcolii ţinând-o pe Via pe după umeri. „Ia te uită, Via are un iubit!” i-am spus Ellei cam în bătaie de joc. Nu ştiu de ce m-a surprins că avea un prieten. Dintre noi trei, ea e categoric cea mai drăguţă. Are ochi albaştri-albaştri şi păr lung şi negru, unduios. Dar nu s-a purtat niciodată ca şi cum ar fi interesat-o băieţii. S-a purtat ca şi cum ar fi fost prea deşteaptă pentru asemenea prostii.

Şi eu am un iubit; îl cheamă Zack. Când i-am spus că am optat pentru cursul de teatru, el a dat din cap dezaprobator şi mi-a spus: „Ai grijă să nu te transformi într-o tocilară dramatică”. Nu-i cel mai empatic tip din lume, dar arată foarte bine. E foarte admirat de ceilalţi. O adevărată vedetă a şcolii.

La început nici nu m-am gândit să aleg teatrul. Pe urmă am văzut numele Viei pe listă şi m-am înscris şi eu. Nici măcar nu ştiu de ce. Am reuşit să ne evităm una pe alta cam tot semestrul, ca şi cum nici nu ne cunoşteam. Pe urmă am ajuns într-o zi mai devreme la cursul de teatru şi Davenport m-a rugat să mai fac nişte copii piesei pe care intenţiona s-o monteze pentru spectacolul din primăvară. *Omul elefant.* Auzisem de piesă, dar nu ştiam bine despre ce era vorba, aşa că am început s-o răsfoiesc în timp ce aşteptam lângă copiator. Era vorba

despre un anume John Merrick, un bărbat care trăise cu mai mult de un secol înainte şi care fusese teribil de diform.

— Nu putem face piesa asta, domnule D., i-am spus când m-am întors în clasă şi i-am explicat motivul: fratele meu suferă de un defect din naştere şi are faţa diformă, aşa că piesa m-ar afecta.

A părut nemulţumit şi destul de puţin înţelegător, dar i-am spus că părinţii mei probabil că s-ar plânge la şcoală, dacă ar alege piesa aceea. Aşa că până la urmă a înlocuit-o cu *Oraşul nostru.*

M-am înscris pentru rolul Emily Gibbs pentru că ştiam că asta va alege şi Via. Nu m-am gândit niciodată că aş putea să câştig în faţa ei.

Ce-mi lipseşte cel mai mult

Unul dintre lucrurile de care mi-e cel mai dor din prietenia mea cu Via este familia ei. I-am iubit pe mama şi pe tatăl ei. Au fost mereu bucuroşi să mă vadă şi foarte binevoitori cu mine. Ştiam că îşi iubesc copiii mai mult decât orice pe lume. M-am simţit mereu în siguranţă lângă ei; mai în siguranţă decât oriunde în lume. Nu-i jalnic că mă simţeam mai în siguranţă în casa altora decât într-a mea? Şi, desigur, l-am iubit pe Auggie. Nu m-a speriat niciodată, nici măcar când eram mică. Am avut prieteni cărora nu le venea să creadă că mă duc acasă la Via. „Fratele ai are o faţă de mă bagă în sperieţi”, ziceau ei. Iar eu le răspundeam că sunt proşti. Auggie n-arată chiar aşa de rău, după ce te obişnuieşti.

Am sunat odată la Via acasă doar ca să-l salut pe Auggie. Probabil că o parte din mine spera să răspundă Via. Nu ştiu…

— Salut, Maior Tom! i-am zis, folosind porecla pe care i-o dădusem eu.

— Miranda!

A părut atât de fericit să-mi audă vocea, încât m-a luat prin surprindere.

— Mă duc la o scoală obişnuită! m-a anunţat el încântat.

— Serios! Uau! am zis eu absolut şocată.

Nu m-am gândit niciodată că va merge la o şcoală obişnuită. Părinţii lui îl protejaseră întotdeauna enorm! Cred că m-am gândit că va rămâne mereu copilaşul care purta casca de astronaut pe care i-o dădusem eu. Cât am vorbit cu el mi-am dat seama că habar n-avea că Via şi cu mine nu mai eram apropiate.

— La liceu e altfel, i-am explicat. Începi să-ţi petreci timpul cu o mulţime de oameni diferiţi.

— Mi-am făcut şi eu prieteni la şcoala cea nouă, mi-a zis el. Un băiat pe care îl cheamă Jack şi o fată pe care o cheamă Summer.

— Nemaipomenit, Auggie! am zis. Să ştii că te-am sunat ca să-ţi spun că mi-e dor de tine şi că sper să ai un an bun. Poţi să mă suni şi tu când vrei, Auggie. Ştii că te voi iubi mereu.

— Şi eu te iubesc, Miranda!

— Salut-o pe Via din partea mea! Spune-i că mi-e dor de ea!

— Bine. Pa.

— Pa.

Lucruri extraordinare,
dar nevăzute de nimeni

Nici mama, nici tata nu puteau veni să vadă piesa în seara premierei. Mama avea o problemă la serviciu, iar tata avea o soţie nouă care stătea să nască din clipă în clipă, aşa că trebuia să fie disponibil la orice chemare.

Nici Zack nu putea veni. Avea meci de volei împotriva echipei studenţilor şi nu putea lipsi sub nicio formă. Ba chiar a vrut să lipsesc eu de la premieră ca să mă duc să-i fac galerie. „Prietenele" mele se duceau toate la meci, evident, pentru că toţi iubiţii lor erau sportivi. Nici măcar Ella n-a venit. Când a avut de ales, a ales mulţimea.

Aşa că în seara premierei nimeni cât de cât apropiat mie nu era acolo. Iar chestia importantă este că eu am înţeles încă de la a treia sau a patra repetiţie că mă pricep la actorie. Simţeam rolul. Înţelegeam vorbele pe care le rosteam. Rosteam replicile ca şi cum ar fi venit din mintea şi din inima mea. Şi am ştiut că la premieră urma să fiu mai mult decât bună. Urma să fiu grozavă. Urma să fiu extraordinară, dar nu era acolo nimeni care să mă vadă.

Eram cu toţii în culise şi ne repetam emoţionaţi replicile în minte. Am tras cu ochiul prin cortină la mulţimea care îşi ocupa locurile în amfiteatru. Şi atunci l-am văzut pe Auggie coborând pe culoarul dintre scaune împreună cu Isabel şi Nate. S-au aşezat pe rândul cinci, aproape de centru. Auggie purta papion şi se uita cu mare interes în jur. Mai crescuse puţin de când îl văzusem ultima dată, cam cu un an în urmă. Avea părul mai scurt şi purta acum un fel de aparat auditiv. Faţa nu i se schimbase deloc.

Davenport făcea câteva modificări de ultim moment în decor, împreună cu scenograful. L-am văzut pe Justin plimbându-se prin stânga scenei şi murmurându-şi emoţionat replicile.

— Domnule Davenport, am zis, surprinsă chiar şi eu să mă aud vorbind. Îmi pare rău, dar nu pot juca astă-seară.

Davenport s-a întors încet.

— Poftim? a zis el.

— Îmi pare rău.

— Glumeşti?

— Eu… am murmurat, uitându-mă în jos. Nu mă simt bine. Îmi pare rău. Simt că-mi vine să vomit.

Minţeam.
— Sunt doar emoţiile de dinaintea…
— Nu! Nu pot! Vă spun sigur!
Davenport părea furios.
— Miranda, asta-i inadmisibil!
— Îmi pare rău!
Davenport a respirat adânc, ca şi cum încerca să se abţină. Sinceră să fiu, arăta ca şi cum ar fi stat să explodeze. Fruntea i s-a făcut roz aprins.
— Miranda, este absolut inacceptabil! Trage adânc aer în piept şi…
— *Nu ies* pe scenă! am zis eu tare, şi lacrimile mi-au ţâşnit din ochi cu uşurinţă.
— Bine! a strigat profesorul fără să mă privească.
Pe urmă s-a întors spre David, un băiat care îl ajuta cu decorul.
— Du-te şi caut-o pe Olivia în cabina de lumini! Spune-i că astă-seară o va înlocui pe Miranda!
— Poftim? a răspuns David, care nu se prindea prea repede.
— Du-te! i-a strigat Davenport în faţă. În clipa asta!
Ceilalţi copii s-au prins ce se petrece şi au început să se adune.
— Ce s-a întâmplat? a întrebat Justin.
— O schimbare de ultim moment, a zis Davenport. Miranda nu se simte bine.
— Mi-e rău, am zis, încercând să par bolnavă.
— De ce mai stai aici? m-a întrebat furios Davenport. Nu mai vorbi, schimbă-te şi dă-i costumul Oliviei, bine? Gata! Toată lumea la treabă! Hai!
Am fugit cât am putut de repede în culise, spre cabina de machiaj şi am început să-mi scot costumul. Peste două secunde s-a auzit o bătaie în uşă şi Via a băgat capul înăuntru.
— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.
— Grăbeşte-te, îmbracă-te cu asta! i-am răspuns, întinzându-i rochia.
— Ţi-e rău?
— Da! Grăbeşte-te!
Uluită, Via şi-a scos tricoul şi blugii şi şi-a tras peste cap rochia cea lungă. Am netezit-o pe corpul ei şi i-am închis fermoarul la spate. Din fericire, Emily Webb nu apare în scenă

decât după vreo zece minute de la începutul piesei, aşa că fata care se ocupa de coafură şi de machiaj a apucat să-i aranjeze Viei părul şi s-o machieze rapid. N-am văzut-o niciodată pe Via cu adevărat machiată. Arăta ca un top model.

— Nici nu sunt sigură că-mi amintesc replicile, a zis Via, privindu-se în oglindă. Replicile *tale.*

— Te vei descurca de minune, am zis.

M-a privit prin oglindă.

— De ce faci asta, Miranda?

— Olivia! a strigat prin uşă domnul Davenport. Intri în două minute. Ai grijă, e acum ori niciodată!

Via a ieşit şi l-a urmat, aşa că n-am avut ocazia să-i răspund la întrebare. Oricum, nici n-aş fi ştiut ce să spun.

Nu eram sigură de răspuns.

Reprezentaţia

Am urmărit restul piesei stând în culise, alături de Davenport. Justin a fost uimitor, iar Via, în scena finală care îţi rupe sufletul, a fost fantastică. A cam ezitat la o replică, dar a acoperit-o Justin şi nimeni din public nu şi-a dat seama. L-am auzit pe Davenport şoptind: „Bine, bine, bine.” Avea mai multe emoţii decât toţi elevii adunaţi laolaltă: cei care manipulau decorurile, echipa de la lumini, băiatul care trăgea cortina. Sinceră să fiu, Davenport era praştie.

Singurul moment când parcă am avut un mic regret, dacă pot măcar să-l numesc aşa, a fost la sfârşit, când toată lumea a ieşit la rampă, pentru aplauze. Via şi Justin au fost ultimii actori care au păşit pe scenă şi când s-au înclinat, publicul s-a ridicat în picioare. Atunci, recunosc, am simţit puţină amărăciune. Dar peste câteva minute i-am văzut pe Nate, pe Isabel şi pe Auggie croindu-şi drum în culise şi păreau cu toţii foarte fericiţi. Toată lumea îi felicita pe actori şi îi bătea pe umeri. Era momentul acela de vânzoleală nebună din culisele unui teatru, când actorii sunt euforici şi lumea vine să-i venereze pentru câteva clipe. L-am văzut în înghesuială pe Auggie. Părea pierdut.

Mi-am croit drum prin mulţime cât am putut de repede şi am ajuns în spatele lui.

— Salut, Maior Tom! am zis.

După spectacol

N-aş putea spune de ce m-am bucurat aşa de tare să-l văd pe August după atât de multă vreme, nici de ce m-am simţit atât de bine când m-a îmbrăţişat.

— Nu-mi vine să cred ce mare te-ai făcut! i-am zis.

— Eu ştiam că tu joci în piesă, a zis el.

— N-am fost în formă, i-am răspuns. Dar Via a fost nemaipomenită, nu crezi?

El a încuviinţat. Peste două secunde ne-a găsit Isabel.

— Miranda! a exclamat ea bucuroasă şi m-a sărutat pe obraz.

Pe urmă s-a întors spre August.

— Să nu mai dispari aşa niciodată, i-a zis.

— Tu eşti cea care a dispărut, a răspuns el.

— Cum te simţi? m-a întrebat Isabel. Via ne-a spus că ţi-a fost rău…

— Mult mai bine, am răspuns.

— Mama ta e aici? a zis Isabel.

— Nu, a avut treabă la serviciu, aşa că n-a fost cine ştie ce pierdere pentru mine, am răspuns eu sincer. Oricum, vom mai avea încă două reprezentaţii, dar nu cred că o să fiu la fel de bună cum a fost Via astă-seară.

Nate a venit şi el şi am avut exact aceeaşi conversaţie. Pe urmă, Isabel a zis:

— Uite, noi mergem undeva să sărbătorim spectacolul. Nu vrei să vii şi tu? Ne-ar plăcea să te avem printre noi!

— O, nu… am răspuns eu.

— Te rooooog, a zis Auggie.

— Ar trebui să mă duc acasă, am zis.

— Insistăm, a zis Nate.

Între timp, veniseră Via şi Justin, împreună cu mama lui Justin, iar Via şi-a pus braţul pe după umerii mei.

— Vii, fără discuţie! a zis ea şi mi-a zâmbit cu zâmbetul de odinioară.

Au început să mă conducă prin mulţime şi, trebuie să recunosc, pentru prima oară după foarte, foarte multă vreme, m-am simţit absolut fericită.

Partea a opta

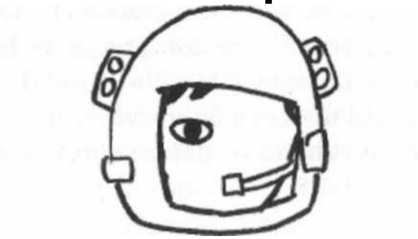

AUGUST

Vei ajunge la stele.
Zboară, copil frumos!

(Versuri din piesa *Beautiful Child,*
interpretată de trupa Eurythmics)

Excursia din clasa a cincea

În fiecare primăvară, elevii din clasa a cincea de la Şcoala Beecher se duc trei zile şi două nopţi în Pennsylvania, într-un loc numit Rezervaţia Naturală Broarwood, la patru ore distanţă de mers cu autobuzul.

Copiii dorm în cabane cu paturi suprapuse. Se organizează focuri de tabără, se mănâncă bezele topite cu biscuiţi şi se fac lungi plimbări prin pădure. Profesorii ne-au pregătit tot anul pentru excursia asta, aşa că toţi copiii din clasă sunt super-încântaţi. Cu excepţia mea. Şi nu că n-aş fi deloc încântat, pentru că într-un fel sunt, dar n-am dormit niciodată în altă parte decât acasă şi mi-e cam frică.

Majoritatea copiilor de vârsta mea au mai dormit în altă parte. Mulţi au fost în tabere, au stat la bunici sau mai ştiu eu unde. Eu, nu. Doar dacă ar conta şederile la spital, dar acolo a rămas mereu peste noapte cu mine fie mama, fie tata. N-am fost niciodată să dorm acasă la Tata şi la Poppa sau acasă la mătuşa Kate şi la unchiul Po. Când eram foarte mic, asta nu s-a putut pentru că aveam prea multe probleme medicale. Tubul traheal trebuia curăţat la fiecare oră, iar tubul de alimentare trebuia fixat din nou, dacă se desprindea. Dar după ce m-am făcut mai mare, n-am simţit dorinţa de a rămâne peste noapte în altă parte decât acasă. Odată aproape că am dormit la Christopher. Aveam vreo opt ani şi încă eram cei mai buni prieteni. Familia noastră s-a dus în vizită la el acasă, iar eu şi Christopher ne simţeam minunat jucându-ne de-a *Războiul stelelor,* aşa că n-am vrut deloc să plec atunci când a venit timpul. Am început să ne implorăm părinţii: „Vă rugăm, vă rugăm, nu putem rămâne să dormim împreună?” Au fost de acord, iar mama, tata şi Via au plecat acasă cu maşina. Christopher şi cu mine am rămas treji şi ne-am jucat până pe la miezul nopţii, când Lisa, mama lui, a venit şi ne-a spus: „Gata, băieţi, la culcare!” Ei bine, atunci m-am panicat. Lisa a încercat să mă culce, dar eu am început să plâng că vreau acasă. Aşa că la ora unu noaptea, Lisa i-a sunat pe ai mei, iar tata a bătut din nou tot drumul până la Bridgeport ca să vină să mă ia. Am ajuns acasă abia pe la trei. Prima şi singura mea încercare de până acum să dorm în altă parte a fost, aşadar, un dezastru, de asta sunt puţin agitat în legătură cu excursia.

Dar pe de altă parte, sunt foarte încântat.

Cunoscut pentru..

Am rugat-o pe mama să-mi cumpere o geantă cu rotile nouă, pentru că cea veche are pe ea imagini din *Războiul stelelor* şi în niciun caz n-aş putea-o lua în excursie acum că sunt în clasa a cincea. Oricât de mult mi-ar plăcea *Războiul stelelor,* nu vreau să ajung să fiu cunoscut pentru asta. În gimnaziu, fiecare este cunoscut pentru ceva. Reid e cunoscut ca pasionat de viaţa marină, de oceane şi de chestii dintr-astea. Amos e cunoscut ca fiind un foarte bun jucător de baseball. Iar Charlotte e cunoscută pentru că a jucat într-o reclamă la televizor când avea şase ani. Şi Ximena e cunoscută ca foarte deşteaptă.

Vreau să spun, de fapt, că în gimnaziu eşti cunoscut după interesele pe care le ai şi trebuie să fii foarte atent cu lucrurile astea. Max G. şi Max W., de exemplu, nu vor renunţa niciodată la obsesia lor cu *Dungeons & Dragons.*

Aşa că eu încerc s-o las mai moale cu *Războiul stelelor.* Adică, întotdeauna va fi ceva special pentru mine, la fel cum este şi pentru doctorul care mi-a pus aparatul auditiv. Dar nu pentru asta vreau să fiu eu cunoscut în şcoală. Nu ştiu pentru ce vreau să fiu cunoscut, dar nu pentru asta.

N-am spus chiar adevărul-adevărat. Ştiu pentru ce anume sunt cunoscut. Dar nu pot face nimic în legătură cu asta. În schimb, în privinţa genţii cu *Războiul stelelor* pot face ceva.

Bagajele

Mama m-a ajutat să-mi fac bagajele în seara dinaintea plecării. Mi-am pus pe pat toate hainele pe care urma să le iau, iar ea a început să le împăturească frumos şi să le aranjeze în geantă, în timp ce eu o urmăream. O geantă simplă, albastră, fără embleme şi imagini.

— Şi dacă n-o să pot dormi noaptea? am întrebat-o pe mama.

— Ia-ţi o carte cu tine! Dacă nu poţi dormi, aprinzi lanterna şi citeşti până ţi se face somn, mi-a răspuns ea.

Am aprobat-o.

— Şi dacă am un coşmar?

— Profesorii tăi vor fi şi ei acolo, scumpule, a zis ea. Va fi şi Jack. Şi ceilalţi prieteni ai tăi.

— Aş putea să-l iau cu mine pe Baboo, am zis.

Baboo era animalul meu de pluş preferat de când eram mic. Un urs negru mărunţel, cu nas moale.

— Parcă nu mai dormi cu el, nu? a zis mama.

— Nu, dar pot să-l ţin în dulap, în caz că mă trezesc în mijlocul nopţii şi nu mai adorm, am zis. Pot să-l ascund în geantă. N-ar şti nimeni.

— Atunci, să-l punem, a fost de acord mama, luându-l pe Baboo de la mine din dulap.

— Aş vrea să ne fi dat voie cu telefoane mobile, am zis.

— Ştiu, şi eu aş fi vrut! a zis ea. Dar sunt sigură că te vei simţi foarte bine, Auggie. Eşti sigur că vrei să ţi-l pun pe Baboo în bagaj?

— Da, dar undeva la fund, să nu-l vadă nimeni.

L-a vârât pe Baboo adânc în geantă şi l-a acoperit cu ultimul tricou.

— Atâtea haine pentru numai două zile! a zis ea.

— Trei zile şi două nopţi, am corectat-o eu.

— Mda, a încuviinţat ea zâmbind. Trei zile şi două nopţi.

A tras fermoarul genţii şi a ridicat-o.

— Nu-i aşa de grea. Încearcă şi tu.

Am apucat geanta.

— E bine, am zis eu, ridicând din umeri.

Mama s-a aşezat pe pat.

— Hei, ce s-a întâmplat cu afişul tău cu *Imperiul contraatacă!*

— Oho, l-am dat jos acum o sută de ani, am zis eu.

Ea a clătinat din cap.

— Eu n-am remarcat până acum.
— Ştii, încerc să-mi schimb puţin imaginea, i-am explicat.
— Bine.
A zâmbit şi a dat din cap în semn că a înţeles.
— Scumpule, trebuie să-mi promiţi că n-o să uiţi să te dai cu spray împotriva insectelor, da? Pe picioare, mai ales când faceţi drumeţii prin pădure. L-am pus în buzunarul din faţă al genţii.
— Îhî.
— Şi nu uita crema de protecţie solară, a zis. Altfel ai să te arzi. Şi nu uita, repet, *nu uita* să-ţi scoţi aparatul auditiv dacă te duci să înoţi!
— Mă pot electrocuta?
— Nu, dar o să te „ardă” tata, pentru că a costat o avere! a râs ea. Ţi-am pus pelerina de ploaie tot în compartimentul din faţă. La fel faci cu aparatul şi dacă plouă, da, Auggie? Ai grijă să-l acoperi cu gluga.
— Da, să trăiţi! am zis eu salutând.
— Nu-mi vine să cred cât de mult ai crescut anul ăsta, Auggie, a zis ea blând, luându-mi obrajii în palme.
— Par mai înalt?
— Categoric, a încuviinţat ea.
— Dar tot sunt cel mai scund de la mine din clasă.
— Nu mă refeream chiar la înălţime, a zis ea.
— Şi dacă n-o să-mi placă acolo?
— O să te simţi minunat, Auggie.
Am dat din cap aprobator. Ea s-a ridicat şi m-a sărutat scurt pe frunte.
— Gata, acum ne culcăm.
— E abia ora nouă, mamă!
— Autobuzul vostru pleacă mâine dimineaţă la ora şase. Doar nu vrei să întârzii. Hai, fuguţa! Te-ai spălat pe dinţi?
Am dat din cap că da şi m-am urcat în pat. Ea a dat să se întindă lângă mine.
— Nu-i nevoie să mă adormi în seara asta, mamă, am zis. O să citesc până când mi se face somn.
— Serios?
A dat din cap impresionată. Mi-a strâns mâna şi m-a sărutat.
— Bine, atunci, noapte bună, scumpule. Vise plăcute!
— Şi ţie.
Mama a aprins veioza mică de lângă pat.

— O să vă scriu, i-am spus în timp ce pleca. Deşi probabil că voi ajunge acasă înainte să primiţi voi scrisorile.

— Atunci, le vom citi împreună, a zis mama şi mi-a trimis o bezea.

Ea a plecat şi eu am luat de pe noptieră *Leul, vrăjitoarea şi dulapul*[50] şi am început să citesc ca să mi se facă somn.

...deşi vrăjitoarea cunoştea Vraja cea tainică, exista o vrajă şi mai tainică pe care nu o ştia. Cunoştinţele ei se întindeau numai până în zorii timpului. Dacă ar fi putut vedea mai departe, în liniştea şi în întunericul dinaintea acestor zori, ar fi descoperit un descântec diferit.

---

[50] Prima carte din seria *Cronicile din Narnia,* scrisă de autorul britanic C.S. Lewis.

În zori

A doua zi m-am trezit foarte devreme. La mine în cameră era încă întuneric, iar afară era şi mai întuneric, dar ştiam că urma să se facă în curând dimineaţă. M-am întors pe o parte, dar nu-mi mai era somn deloc. Şi atunci am văzut-o pe Daisy stând lângă patul meu. Adică, ştiam că nu e Daisy dar pentru o clipă am văzut o umbră care semăna leit cu ea. Atunci nu m-am gândit că visam, dar acum, dacă mă gândesc, cred că asta s-a petrecut. Nu mă întrista deloc să o văd, dimpotrivă, mă simţeam inundat de sentimente plăcute. După o secundă a dispărut şi n-am mai reuşit s-o văd.

Camera a început încet să se lumineze. M-am întins după aparatul auditiv, mi l-am pus şi lumea s-a trezit de-adevăratelea. Auzeam camioanele de gunoi huruind pe stradă şi păsările în curtea din spate. Am auzit sunând ceasul deşteptător al mamei. Fantoma lui Daisy mă făcea să mă simt super-puternic, pentru că ştiam că ea va fi alături de mine oriunde m-aş duce.

M-am ridicat din pat, m-am aşezat la birou şi i-am scris mamei un bileţel. Pe urmă m-am dus în sufragerie, unde bagajul meu aştepta la uşă. L-am deschis şi am cotrobăit în el până am găsit ce căutam.

L-am dus pe Baboo înapoi la mine în cameră, l-am întins pe pat şi i-am lipit biletul pe piept. Pe urmă l-am acoperit cu pătura, pentru ca mama să-l găsească abia mai târziu.

Pe bilet scria:

Dragă mamă, eu n-o să am nevoie de Baboo, dar dacă ţie îţi va fi dor de mine, poţi să-l strângi tu la piept. xo Auggie.

Ziua întâi

Călătoria cu autobuzul a fost foarte rapidă. Am stat la fereastră, iar Jack a stat lângă mine pe locul de lângă culoar. În faţa noastră s-au aşezat Summer şi Maya. Toată lumea părea veselă. Am vorbit tare, am râs o grămadă. Am remarcat imediat că Julian nu se afla în autobuz, deşi Henry şi Miles erau. Mi-am imaginat că o fi fost în celălalt autobuz, dar pe urmă l-am auzit pe Miles spunându-i lui Amos că Julian se scutise de excursie deoarece considera întreaga ieşire în natură, citez, „o tâmpenie”. M-am simţit de-a dreptul uşurat, pentru că să am de-a face cu Julian trei zile la rând – şi două nopţi – însemna un motiv foarte serios să-mi fie frică de plecarea în excursie. Fără el acolo, mă putem relaxa şi nu-mi mai făceam griji pentru nimic.

Am ajuns la rezervaţia naturală în jurul prânzului. Primul lucru a fost să ne ducem lucrurile în cabane. Erau câte trei paturi suprapuse în fiecare. Jack şi cu mine am jucat „piatră-hârtie-forfece” pentru patul de sus şi eu am câştigat. Iu-hu! Ceilalţi băieţi din cabana noastră erau Reid cu Tristan, Pablo şi Nino.

După ce am stat la masă în cabana principală, am plecat cu toţii într-o drumeţie cu ghid prin pădure. Nu era o pădure ca aceea din Central Park[51], era o pădure adevărată. Copacii uriaşi aproape că blocau complet lumina soarelui. Era o încâlceală de frunze şi trunchiuri căzute la pământ. Ciripit, ţipete şi chemări gălăgioase de păsări. Şi ne înconjura un fel de ceaţă subţire, ca un abur albastru. Super! Ghidul ne-a arătat absolut tot: diferitele specii de copaci pe lângă care am trecut, insectele care fojgăiau în trunchiurile moarte de pe potecă, urmele lăsate în pădure de cerbi şi de urşi, ce fel de păsări fluierau şi unde să ne uităm după ele. Mi-am dat seama că aparatul meu auditiv de Lobot mă făcea să aud mai bine decât majoritatea celorlalţi, pentru că eram de obicei primul care auzea strigătele păsărilor.

Pe drumul de întoarcere, a început să plouă. Mi-am scos pelerina de ploaie şi mi-am tras gluga, ca să nu se ude aparatul auditiv, însă blugii şi pantofii musteau de apă când am ajuns la cabană. Toată lumea era leoarcă. Dar a fost nostim. Ne-am bătut cu ciorapii uzi.

---

[51] Parc foarte mare situat în mijlocul Manhattanului, zona principală a oraşului New York.

În restul zilei a plouat, aşa că ne-am petrecut toată după-amiaza în club. Aveau acolo o masă de ping-pong şi câteva aparate vechi de jocuri mecanice, cu fisă, de genul *Pac-Man* şi *Missile Command,* la care ne-am jucat până la ora cinei. Din fericire, ploaia s-a oprit până atunci, aşa că am avut o adevărată masă lângă foc. Băncile lungi din jurul focului de tabără erau încă umede, dar ne-am întins gecile pe ele şi am stat în jurul focului, topind bezele ca să le punem între biscuiţi şi mâncând cei mai buni hot-dogi cu pâine prăjită pe care i-am gustat vreodată. Mama avusese dreptate în legătură cu ţânţarii: erau tone! Din fericire, folosisem spray-ul înainte să ies din cabană, aşa că nu m-au mâncat de viu, ca pe alţi copii.

Mi-a plăcut că am rămas lângă foc şi după ce s-a întunecat. Mi-a plăcut cum săreau scânteile, cum pluteau în aer şi dispăreau în noapte. Şi cum lumina focul feţele oamenilor. Mi-a plăcut şi zgomotul focului. Şi cum în pădure întunericul era atât de negru, încât nu puteai vedea nimic în jur, dar dacă te uitai în sus, vedeai un miliard de stele. Stelele nu semănau cu cele din North River Heights. Dar cred că semănau cu cele din Montauk: arătau ca sarea împrăştiată pe o masă neagră, lucioasă.

Am ajuns la cabană atât de obosit, încât n-a fost nevoie să scot cartea şi să citesc. Am adormit imediat ce am pus capul pe pernă. Şi probabil că am visat stele, nu mai ştiu.

Pe pajişte

A doua zi a fost la fel de grozavă ca prima. De dimineaţă ne-am dus să călărim, iar după amiază ne-am căţărat cu frânghii în nişte copaci gigantici, cu ajutorul ghizilor. Când ne-am întors la cabană pentru masa de seară, iar eram toţi rupţi de oboseală. Dar după masă ne-au spus că avem o oră să ne odihnim şi că pe urmă vom merge un sfert de oră cu autobuzul până pe o pajişte unde exista un cinematograf în aer liber, ca să vedem un film.

Încă nu avusesem ocazia să le scriu mamei, tatei şi Viei, aşa că le-am scris acum şi le-am povestit tot ce făcusem azi şi cu o zi înainte. M-am imaginat citind chiar eu scrisoarea, cu voce tare, atunci când mă întorceam acasă, pentru că era practic imposibil să ajungă poşta înaintea mea.

Am ajuns pe pajiştea unde era instalat cinematograful cam când începuse să apună soarele. Era ora şapte şi jumătate. Se vedeau umbre lungi pe iarbă, iar norii erau roz şi portocalii. Parcă ar fi luat cineva cretă colorată şi ar fi mânjit cerul cu degetele. Nu că n-aş mai fi văzut apusuri frumoase şi în oraş, pentru că am văzut fâşii de apusuri printre blocuri, dar nu eram obişnuit să văd atâta cer în toate direcţiile. Acolo, în câmp deschis, puteam înţelege de ce oamenii din vechime credeau că Pământul este plat şi că cerul îl acoperă ca o cupolă. Aşa arată lumea, când o vezi din mijlocul unui uriaş câmp deschis.

Am fost prima şcoală care a ajuns acolo, aşa că am avut voie să alergăm în jurul pajiştii cât am dorit, până când profesorii ne-au pus să întindem sacii de dormit şi să ne alegem locurile cele mai bune pentru a ne uita la film. Ne-am desfăcut sacii şi i-am întins ca pe nişte pături de picnic, pe iarba din faţa ecranului gigantic din mijlocul câmpului. Pe urmă ne-am aşezat la coadă la rulotele cu mâncare parcate pe marginea pajiştii şi ne-am cumpărat ceva de ronţăit şi sucuri. Erau şi tarabe mobile pe margine, ca la o piaţă volantă, unde se vindeau alune prăjite şi vată de zahăr. Iar ceva mai departe era un rând de tarabe ca la bâlci, genul la care poţi câştiga un animal de pluş dacă nimereşti cu mingea într-un coş. Jack şi cu mine am încercat amândoi; n-am câştigat nimic, dar am auzit că Amos a câştigat un hipopotam galben pe care i l-a dat Ximenei. Asta a fost cea mai tare bârfă care a circulat printre noi: musculosul şi geniala.

De la barăcile cu mâncare se puteau vedea lanurile de porumb din spatele ecranului. Acopereau cam o treime din tot

câmpul. Restul era înconjurat complet de pădure. Soarele coborâse tot mai jos şi copacii înalţi de la liziera pădurii păreau bleumarin.

Când au intrat în parcare şi autobuzele celorlalte şcoli, noi stăteam deja pe locurile noastre, aranjaţi frumos chiar în faţa ecranului: cele mai bune locuri de pe toată pajiştea. Schimbam ronţăieli între noi şi ne distram de minune. Eu, Jack, Summer, Reid şi Maya jucam *Pictionary*[52]. Soseau celelalte şcoli: auzeam râsetele şi vocile copiilor care se apropiau de noi din amândouă părţile, însă nu-i puteam vedea. Pe cer încă mai era lumină, dar soarele dispăruse complet şi pe pământ totul devenise indigo. Norii îşi aruncau umbrele peste noi. Cu greu mai vedeam cartonaşele de *Pictionary.*

Pe urmă, dintr-odată, fără vreun avertisment, s-au aprins toate luminile de la capătul pajiştii. Semănau cu instalaţiile de nocturnă de pe un stadion. M-am gândit la secvenţa din *Întâlnire de gradul trei*[53], atunci când nava extraterestră aterizează şi se aude muzica aceea: *du-da-doo-da-dunn.* Toţi cei de pe pajişte am început să aplaudăm şi să strigăm, de parcă s-ar fi întâmplat ceva nemaipomenit.

---

[52] Joc în care trebuie să ghiceşti, pornind de la o literă sau de la un desen, un cuvânt sau o definiţie pe care o are adversarul pe un cartonaş care i-a revenit din joc.

[53] Film SF american din 1977, despre întâlnirea dintre pământeni şi extratereştri.

Fii bun cu natura

Din boxele uriaşe de lângă luminile ca de stadion s-a auzit un anunţ:

— Bun venit tuturor! Bine aţi venit la a douăzeci şi treia noapte cinematografică organizată de Rezervaţia Naturală Broarwood. Bun venit profesorilor şi elevilor de la Şcoala William Heath…

S-au auzit urale puternice din partea stângă a pajiştii.

— Bun venit profesorilor şi elevilor de la Şcoala Glover…

Din nou s-au auzit urale, de data asta din partea dreaptă a pajiştii.

— Şi bun venit profesorilor şi elevilor de la Şcoala Beecher!

Toţi din grupul nostru am strigat cât am putut de tare.

— Ne bucurăm că sunteţi oaspeţii noştri în această seară şi suntem încântaţi că ne ajută şi vremea. De fapt, vă vine să credeţi ce frumoasă este seara de care avem parte?

Din nou, toată lumea a strigat şi a chiuit.

— În timp ce ne pregătim de film, vă rugăm să ascultaţi un anunţ important. Rezervaţia Naturală Broarwood, aşa cum ştiţi, are ca obiectiv conservarea resurselor naturale şi a mediului. Vă rugăm să nu lăsaţi gunoi în urma voastră. Faceţi curat după voi! Fiţi buni cu natura, iar natura va fi bună cu voi! Ţineţi minte asta atunci când vă plimbaţi pe pajişte! Nu treceţi dincolo de conurile galbene care marchează limitele pajiştii! Nu vă aventuraţi în lanurile de porumb sau în pădure! Vă rugăm să faceţi cât mai puţin zgomot. Chiar dacă nu vă place filmul, s-ar putea ca alţi elevi să-şi dorească să-l urmărească, aşa că fiţi politicoşi faţă de ei: nu-i orbiţi pe alţii cu lanternele, nu puneţi muzică, nu vă foiţi de colo-colo. Toaletele se află în spatele tarabelor cu alimente. La sfârşitul filmului va fi foarte întuneric, aşa că vă rugăm să rămâneţi alături de şcoala voastră în timp ce vă întoarceţi la autobuze. Stimaţi profesori, de obicei în noaptea cinematografică de la Rezervaţia Broarwood se pierde cel puţin un copil. Aveţi grijă să nu vi se întâmple asta tocmai dumneavoastră! Filmul din această seară va fi… *Sunetul muzicii*[54].

Am început imediat să aplaud, chiar dacă-l mai văzusem de câteva ori, deoarece este filmul preferat al Viei. Dar am remarcat cu surprindere că o mulţime de copii (nu de la Şcoala

---

[54] Film american muzical clasic, în regia lui Robert Wise.

Beecher) au huiduit, au fluierat şi au râs. Cineva din partea dreaptă a pajiştii chiar a aruncat spre ecran o cutie de suc, ceea ce a părut să-l surprindă pe dl Tushman. L-am văzut ridicându-se şi uitându-se în direcţia de unde se aruncase cutia, deşi ştiam că n-ar fi putut vedea nimic în întuneric.

Filmul a început imediat. Luminile ca de stadion s-au stins încet. Maria[55], călugăriţă, se învârtea şi se învârtea în vârful muntelui. Am simţit imediat că mă cuprind fiorii, aşa că mi-am tras pe cap gluga galbenă a tricoului, am potrivit volumul aparatului auditiv, m-am lăsat pe spate, cu capul sprijinit pe rucsac, şi m-am uitat la film.

Dealurile sunt vii...

---

[55] Personajul principal din *Sunetul muzicii,* interpretat de Julie Andrews. Este o fostă călugăriţă aspirantă care devine guvernanta copiilor unui foarte sever căpitan de marină.

Pădurile sunt vii

Cam pe la partea plicticoasă când tipul pe care îl cheamă Rolf şi fata cea mare a căpitanului cântă *Ai şaisprezece ani, mergi pe şaptesprezece,* m-a înghiontit Jack.

— Frate, trebuie să merg la toaletă, a zis el.

Ne-am ridicat amândoi şi am început să ne strecurăm şi să sărim peste copiii care stăteau turceşte sau lungiţi pe sacii de dormit. Summer mi-a făcut cu mâna când am trecut pe lângă ea, iar eu i-am răspuns.

O mulţime de copii de la alte şcoli se plimbau pe la tarabele cu mâncare, se jucau la cele de bâlci sau pur şi simplu pierdeau vremea acolo.

Desigur, în faţa toaletelor era ditamai coada.

— Nu stau aici, a zis Jack, o să găsesc un copac.

— Nu-i frumos, Jack. Hai să aşteptăm, am zis eu.

Dar el a luat-o spre şirul de copaci de la marginea pajiştii care erau dincolo de conurile portocalii peste care ni se spusese răspicat că nu avem voie să trecem. Eu l-am urmat, desigur. Evident, nu aveam lanternele la noi, pentru că uitaserăm să le luăm. Era de-acum atât de întuneric, încât nu puteam vedea la zece paşi în faţa noastră, în pădure. Din fericire, filmul lumina cât de cât, aşa că atunci când am văzut îndreptându-se spre noi dintre copaci o lanternă, i-am recunoscut imediat pe Henry, pe Miles şi pe Amos. Bănuiesc că nici ei nu avuseseră chef să stea la coada de la toaletă.

Miles şi Henry continuau să nu vorbească cu Jack, dar Amos renunţase de ceva vreme la război. Ne-a salutat cu un gest al capului când a trecut pe lângă noi şi s-au dus mai departe.

— Aveţi grijă la urşi! a strigat Henry, iar el şi Miles au izbucnit în râs, îndepărtându-se.

Amos a clătinat din cap spre noi în sensul că să nu-i băgăm în seamă.

Jack şi cu mine am mai înaintat puţin, până am intrat cu adevărat în pădure. Pe urmă Jack a căutat copacul perfect şi şi-a făcut treaba. Mie mi s-a părut că a durat o veşnicie.

Pădurea era plină de zgomote ciudate, de ciripeli, de trosnituri, ca şi cum dintre copaci ar fi venit un val de gălăgie. Pe urmă am început să auzim pocnete puternice nu departe de noi. Semănau cu cele scoase de pistoalele cu capse şi categoric

nu erau zgomote de insecte. Departe, ca de pe altă lume, se auzea *Stropi de ploaie pe trandafiri şi mustăţi mari de pisicuţe.*[56]

— Ah, acum e mult mai bine, a zis Jack, trăgându-şi fermoarul la pantaloni.

— Acum îmi vine mie să fac, am zis, şi m-am dus la copacul cel mai apropiat. Nici prin cap nu-mi trecea să merg mai departe, cum făcuse Jack.

— Simţi mirosul? Parcă ar fi de la pocnitori, a zis Jack, apropiindu-se de mine.

— Exact la fel mi se pare şi mie, am răspuns, trăgându-mi fermoarul. Ciudat.

— Hai să mergem.

---

[56] În engleză în original: *Raindrops on roses and whiskers on kittens* – versuri dintr-un cântec faimos din filmul *Sunetul muzicii.*

Extraterestru

Am luat-o pe unde venisem, înapoi spre ecranul gigantic. Şi am nimerit direct într-un grup de copii pe care nu îi cunoşteam. Tocmai ieşeau din pădure, unde făcuseră nişte lucruri despre care, sunt sigur, n-ar fi vrut să afle şi profesorii lor. Simţeam acum fumul, fum şi de pocnitori, şi de ţigări. Ne-au luminat cu lanterna. Erau şase: patru băieţi şi două fete. Păreau cam în clasa a şaptea.

— De la ce scoală sunteţi? a întrebat un băiat.

— De la Beecher, a dat să răspundă Jack, dar imediat una dintre fete a început să ţipe.

— Doamne! a strigat ea şi şi-a acoperit ochii cu mâna, de parcă ar fi izbucnit în plâns.

M-am gândit că cine ştie ce insectă uriaşă o lovise în faţă.

— Nu se poate! a strigat alt băiat şi a început să scuture o mână prin aer, de parcă atinsese ceva fierbinte. Nu se poate, fir-aş al naibii! Imposibil!

Toţi începuseră deja să-şi dea coate şi să înjure în gura mare, râzând şi acoperindu-şi în acelaşi timp ochii.

— Ce e *chestia* asta? a zis băiatul care îndreptase lanterna spre noi.

Abia atunci mi-am dat seama că raza de lumină bătea chiar pe faţa mea. Iar cel despre care vorbeau, cel care îi făcea să ţipe eram eu.

— Hai să plecăm de aici, mi-a zis Jack încet şi m-a tras de mâneca tricoului, ca să ne îndepărtăm de ei.

— Staţi, staţi, staţi aşa! a strigat tipul cu lanterna, tăindu-ne calea.

Mi-a pus din nou raza de lumină pe faţă, iar acum stătea la doar la un metru şi jumătate distanţă.

— Maică, măiculiţă! Dumnezeule!! a exclamat el, clătinând din cap, cu gura căscată. Ce-ai păţit la faţă?

— Încetează, Eddie, a zis una dintre fete.

— N-am ştiut că azi vedem *Stăpânul inelelor!* a zis băiatul numit Eddie. Ia uitaţi-vă, el e Gollum!

Asta i-a făcut pe prietenii lui să moară de râs.

Am încercat din nou să ne îndepărtăm şi din nou Eddie ne-a tăiat calea. Avea cu cel puţin un cap mai mult decât Jack, care era cam cu un cap mai înalt decât mine, aşa că mie mi s-a părut uriaş.

— Nu, frate, e monstrul extraterestru din *Alien.*

— Nu, nu, nu, frate. E un orc! a râs Eddie, luminându-mi iarăşi chipul cu lanterna.

De data asta se afla chiar în faţa noastră.

— Lasă-l în pace, bine? a zis Jack, împingându-i deoparte mâna în care ţinea lanterna.

— Ia fă-mă tu! a răspuns Eddie, punând de data asta lanterna pe faţa lui Jack.

— Care-i problema ta, frate? a zis Jack.

— Problema mea e iubitul tău, a strigat Eddie, luminându-mă din nou pe mine.

Pe urmă unul dintre ceilalţi băieţi a aruncat la picioarele noastre o pocnitoare.

Jack a încercat să-l împingă pe Eddie, dar Eddie l-a apucat de umeri şi l-a îmbrâncit tare, iar Jack a căzut pe spate.

— Eddie! a ţipat una dintre fete.

— Uite, am zis eu, păşind în faţa lui Jack cu braţele în sus, ca un poliţist de la circulaţie. Suntem copii mai mici ca voi…

— Cu mine vorbeşti, Freddie Krueger[57]? Nu cred că vrei să ai de-a face cu mine, monstrule, a zis Eddie.

În acel moment am ştiut că ar fi trebuit s-o iau la fugă cât puteam de repede, dar Jack era încă la pământ şi nu puteam să-l abandonez.

— Frate, ia zi! s-a auzit o altă voce în spatele nostru. Care-i treaba aici?

Eddie s-a răsucit şi a îndreptat lanterna spre locul de unde venea vocea. Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred a cui era.

— Lasă-i în pace, frate, a zis Amos, avându-i pe Miles şi Henry chiar în spatele lui.

— Cine zice asta? a întrebat unul dintre băieţii din grupul lui Eddie.

— Doar lăsaţi-i în pace, a repetat Amos calm.

— Eşti şi tu vreun ciudat? a zis Eddie.

— Sunt toţi o gaşcă de ciudaţi! a zis unul dintre prietenii lui.

Amos nu i-a răspuns, dar s-a uitat la noi.

— Hai să mergem, băieţi. Ne aşteaptă domnul Tushman.

Ştiam că minţea, dar l-am ajutat pe Jack să se ridice şi ne-am îndreptat spre Amos. Ca din senin însă, tipul pe care îl chema

---

[57] Personaj hidos din filmul de groază *Coşmar pe Strada Ulmilor,* care a inspirat ulterior mai multe filme şi jocuri video.

Eddie m-a apucat de glugă şi a tras de ea cu forţă, făcându-mă să cad pe spate. Am căzut rău şi m-am lovit tare cu cotul de o piatră. N-am putut să văd prea bine ce s-a întâmplat mai departe, doar că Amos s-a năpustit asupra lui Eddie ca un camion de mare tonaj şi amândoi au căzut pe jos, lângă mine.

Pe urmă, totul a luat-o razna. Cineva m-a tras de mânecă şi mi-a strigat: „Fugi!”, în timp ce altcineva striga în acelaşi timp: „Pune mâna pe el!”. Timp de câteva secunde, două persoane m-au tras fiecare de câte o mânecă a tricoului, fiecare în altă direcţie. I-am auzit pe amândoi înjurând, până când o mânecă a tricoului meu s-a rupt şi primul tip m-a înşfăcat de braţ şi a început să mă tragă după el în timp ce alergam, iar eu încercam să fug cât mă ţineau picioarele.

Auzeau paşi chiar în spatele nostru, ne urmăreau, auzeam strigăte şi fete ţipând, dar era atât de întuneric, încât nu ştiam ale cui erau vocile, doar că totul mi se părea ca şi cum s-ar fi petrecut sub apă. Fugeam ca nebunii şi era întuneric beznă, iar de fiecare dată când încetineam, tipul care mă ţinea de braţ striga: „Nu te opri!”

Voci în întuneric

În cele din urmă, după o alergătură care mi s-a părut c-a durat o veşnicie, cineva a strigat:

— Cred că am scăpat de ei.

— Amos?

— Sunt aici, s-a auzit vocea lui Amos la doi paşi în urma noastră.

— Nu ne putem opri! a strigat Miles mai din spate.

— Jack! am strigat eu.

— Uaa! a zis Jack. Sunt aici!

— Nu văd absolut nimic.

— Sunteţi siguri că am scăpat de ei? a întrebat Henry, dându-mi drumul la braţ.

Abia atunci mi-am dat seama cine mă trăsese după el în toată alergătura.

— Da.

— Sssst! Să ascultăm!

Am tăcut mormânt cu toţii, încercând să auzim paşi în întuneric. Dar nu se auzeau decât greieri, broaşte şi gâfâitul nostru nebunesc. Nu mai aveam suflu deloc şi ne durea stomacul, stăteam cu toţii îndoiţi de mijloc, cu capul în jos.

— Am scăpat de ei, a zis Henry.

— Uaa! Asta a fost zdravănă!

— Ce s-a-ntâmplat cu lanterna?

— Am pierdut-o!

— Cum aţi ştiut că trebuie să veniţi? a întrebat Jack.

— I-am văzut mai devreme.

— Se vedea că vor scandal.

— Te-ai năpustit în el ca berbecul! i-am zis lui Amos.

— Tare, nu? a râs Amos.

— Ăla nici nu şi-a dat seama ce-l aşteaptă! a zis Miles.

— El te-a întrebat dacă eşti şi tu un ciudat, iar tu, *bum!* a zis Jack.

— Bum! a repetat Amos, lovind aerul cu pumnul. Dar după ce l-am pus jos mi-am zis: „Amos, prăpăditule, şterge-o de-aici, că-i de zece ori cât tine!” Aşa că m-am ridicat şi am luat-o la goană cât de iute am putut.

Toţi am început să râdem.

— Eu l-am apucat pe Auggie şi i-am strigat: „Fugi!”, a zis Henry.

— Eu nici măcar n-am ştiut că tu mă trăgeai! i-am răspuns.
— A fost crunt! a zis Amos, clătinând din cap.
— Crunt de-a binelea!
— Îţi curge sânge din buză, frate.
— Am încasat vreo doi pumni, a răspuns Amos, ştergându-şi buza.
— Cred că erau în clasa a şaptea.
— Erau enormi!
— Rataţilor! a strigat foarte tare Henry dar toţi i-am făcut semn să tacă.
Am stat o clipă cu urechile ciulite, ca să fim siguri că nu l-a auzit nimeni.
— Unde naiba suntem? a întrebat Amos. Nu văd nici măcar cerul.
— Cred că suntem într-un lan de porumb, i-a răspuns Henry.
— Da, suntem în lan, a zis Miles, împingând o tulpină spre Henry.
— Atunci ştiu precis unde ne aflăm, a zis Amos. Trebuie s-o luăm înapoi în direcţia asta. O să ajungem la marginea pajiştii.
— Fraţilor, sunteţi tari, a zis Jack, ridicând palma sus în aer. A fost grozav din partea voastră să veniţi după noi. Grozav de tot! Mulţumim.
— Nicio problemă, i-a răspuns Amos, şi a bătut palma sus cu Jack.
Pe urmă au bătut palma cu el şi Miles, şi Henry.
— Da, fraţilor, mulţumim, am zis şi eu, întinzând mâna la fel cum făcuse mai devreme Jack, deşi nu eram sigur că ceilalţi vor bate palma şi cu mine.
Amos s-a uitat la mine şi a dat din cap aprobator.
— A fost super cum te-ai apărat, frăţioare, a zis el şi a bătut palma cu mine.
— Da, Auggie, a zis Miles, bătând şi el palma. Le-ai spus: „Suntem mai mici decât voi...”
— N-am ştiut ce să spun altceva! am râs eu.
— Foarte tare! a zis Henry bătând şi el palma cu mine. Îmi pare rău că ţi-am rupt tricoul.
M-am uitat în jos. Tricoul meu era făcut praf. O mânecă era ruptă de tot, iar cealaltă se întinsese atât de tare, încât îmi atârna până la genunchi.
— Hei, îţi curge sânge din cot! a zis Jack.

— Da, am ridicat eu din umeri.

Începuse să mă doară rău.

— Te simţi bine? a zis Jack, uitându-se la faţa mea.

Am dat din cap că da. Simţeam brusc că îmi vine să plâng şi mă străduiam din răsputeri să n-o fac.

— Ia stai, nu mai ai aparatul auditiv! a zis Jack.

— Poftim? am strigat, atingându-mi urechile.

Aparatul auditiv dispăruse cu desăvârşire. De asta mi se părea că totul se petrece ca sub apă. „Nu!” am zis, şi pe urmă nu am mai putut rezista. Am simţit că mă izbeşte cu putere tot ce mi se întâmplase şi nu m-am mai putut abţine: am început să plâng. Un plâns din acela teribil, pe care mama îl numeşte „cascadă”. Îmi era foarte ruşine, aşa că mi-am ascuns faţa cu braţul, dar tot n-am putut opri lacrimile să curgă.

Dar băieţii au fost foarte de treabă cu mine. Au început să mă bată pe spate.

— Lasă, frate, nu-i nimic! au zis ei.

— Eşti un frăţior curajos, să ştii, a zis Amos şi m-a luat pe după umeri.

Eu am continuat să hohotesc, iar el m-a cuprins cu amândouă mâinile, aşa cum ar fi făcut tata, şi m-a lăsat să plâng.

Garda împăratului

Ne-am întors în pădure şi am scormonit iarba vreo zece minute în speranţa că vom găsi aparatul auditiv, dar era prea întuneric ca să vedem ceva. Trebuia chiar să ne ţinem unul de tricoul altuia şi să înaintăm în şir indian, ca să nu ne pierdem. Parcă peste tot în jur s-ar fi vărsat cerneală neagră.

— Căutăm degeaba, a zis Henry. Aparatul poate fi oriunde.

— Mai bine revenim cu o lanternă, a răspuns Amos.

— Nu, gata, e-n regulă, am zis eu. Hai să ne-ntoarcem. Mulţumesc mult.

Ne-am întors în lanul de porumb şi l-am traversat până am dat de spatele ecranului uriaş. Pentru că proiecţia era pe partea cealaltă, n-am beneficiat de niciun strop din lumina filmului până când n-am ajuns din nou la liziera pădurii. Abia atunci am început, în sfârşit, să zărim o geană de lumină.

Cei din clasa a şaptea nu se vedeau nicăieri.

— Unde credeţi că s-au dus? a întrebat Jack.

— Înapoi la rulotele cu mâncare, au zis ceilalţi băieţi. Probabil că se aşteaptă să ne ducem să-i pârâm.

— Şi ne ducem?

S-au uitat la mine. Eu am clătinat din cap că nu.

— Bun, a zis Amos. Dar, frăţioare, nu mai umbla pe aici de unul singur, da? Dacă ai nevoie să mergi undeva, spune-ne şi venim cu tine.

— Bine.

Pe măsură ce ajungeam mai aproape de ecran, puteam auzi *Sus pe munte stătea un păstor singuratic*[58] şi simţeam mirosul vatei de zahăr de la una dintre tarabele mobile de lângă rulotele cu mâncare. O grămadă de copii forfoteau pe acolo, aşa că mi-am tras peste cap ce mai rămăsese din gluga tricoului meu şi am înaintat prin mulţime cu faţa în jos şi cu mâinile în buzunare. Trecuse multă vreme de când nu mai mergeam nicăieri fără proteza auditivă şi acum mă simţeam la mulţi kilometri sub pământ. Mă simţeam ca în cântecul pe care obişnuia să mi-l cânte Miranda: „Centrul de control către Maiorul Tom, circuitele au murit, ceva nu-i conform…”[59]

Tot înaintând, am observat că Amos stătea chiar în dreapta mea, iar Jack nu se dezlipea de mine în partea stângă. Miles

---

[58] Alt cântec faimos din filmul *Sunetul muzicii.*

[59] Versuri din melodia lui David Bowie, *Space Oddity.*

mergea în faţă, în timp ce Henry îmi păzea spatele. M-au înconjurat astfel tot timpul cât am traversat mulţimea de copii. Ca şi cum aş fi avut propria mea gardă imperială.

Somnul

Pe urmă au ieşit din valea îngustă şi, dintr-odată, şi-a dat seama care era motivul. Acolo se aflau Peter, Edmund şi tot restul armatei lui Aslan şi luptau disperaţi împotriva mulţimii de creaturi oribile pe care le văzuse ea astă-noapte; numai că acum, în lumina zilei, păreau şi mai ciudate, şi mai rele, şi mai diforme.

M-am oprit după acest pasaj. Citeam de peste o oră şi tot nu-mi venise somnul. Era aproape ora două noaptea. Toţi ceilalţi dormeau. Eu stăteam cu lanterna aprinsă sub sacul de dormit şi poate că tocmai lumina nu mă lăsa să adorm, dar îmi era prea frică s-o sting. Mă temeam de întunericul care s-ar fi făcut în afara sacului de dormit.

Când am ajuns în sectorul nostru din faţa ecranului, nu ne remarcase nimeni lipsa. Domnul Tushman, doamna Rubin, Summer şi restul copiilor se uitau pur şi simplu la film. Habar nu aveau că fusese cât pe-aci ca Jack şi cu mine să păţim ceva rău. E ciudat cum se poate întâmpla aşa. Tu ai parte de cea mai urâtă seară din viaţa ta, iar pentru toţi ceilalţi este o seară obişnuită. În jurnalul meu de acasă, eu aş fi marcat ziua de azi ca pe cea mai oribilă din viaţa mea. Ziua de azi şi ziua în care murise Daisy. Dar pentru restul lumii, era o zi obişnuită. Sau poate că fusese chiar o zi bună. Poate că cineva câştigase azi la loterie.

Amos, Miles şi Henry ne-au condus pe mine şi pe Jack înapoi la locul unde stăteam înainte, lângă Summer, Maya şi Reid, apoi au plecat să se aşeze unde stăteau ei, cu Ximena, Savanna şi grupul lor. Într-un fel, totul redevenise ca înainte de a merge noi la toaletă. Cerul era la fel. Filmul era acelaşi. Chipurile tuturor erau aceleaşi. Şi faţa mea era la fel.

Dar ceva era diferit. Ceva se schimbase.

Am văzut că Amos, Miles şi Henry le povesteau celor din grupul lor ce se petrecuse. Ştiam despre ce vorbesc pentru că se tot uitau la mine în timp ce povesteau. Filmul continua, nu se terminase, dar copiii şuşoteau pe întuneric. Veşti ca asta se răspândesc repede.

Iar în autobuz, pe drumul spre cabane, toată lumea a vorbit numai despre întâmplarea noastră. Toate fetele, chiar şi cele pe care nu le prea cunoşteam, m-au întrebat dacă mă simt bine. Băieţii discutau despre cum să se răzbune pe grupul

nemernicilor dintr-a şaptea, încercând să-şi dea seama de la ce şcoală erau.

Nu intenţionasem să le spun profesorilor nimic din ce se întâmplase, dar au aflat oricum. Poate că din cauza tricoului rupt şi a cotului însângerat. Sau poate că pur şi simplu profesorii află întotdeauna totul.

Am ajuns înapoi în tabără şi domnul Tushman m-a dus la punctul de prim ajutor. În timp ce asistenta taberei îmi curăţa şi îmi bandaja cotul, domnul Tushman şi directorul taberei au stat de vorbă într-o încăpere alăturată cu Amos, cu Jack, cu Henry şi cu Miles, încercând să obţină o descriere a agresorilor. Când m-au întrebat mai târziu pe mine, am spus că nu-mi aminteam deloc feţele lor, ceea ce nu era adevărat.

Exact feţele lor îmi vin în minte de fiecare dată când închid ochii şi încerc să adorm. Cât de îngrozită a arătat fata aceea când m-a văzut prima dată. Felul în care Eddie, băiatul cu lanterna, vorbise cu mine şi mă privise, ca şi cum m-ar fi urât.

Ca mielul la abator. Mi-l aduc aminte pe tata spunând vorba asta cu ani în urmă, dar astă-seară cred că mi-am dat în sfârşit seama ce înseamnă.

Urmări

Când a sosit autobuzul, mama mă aştepta în faţa şcolii, alături de alţi părinţi. Domnul Tushman îmi spusese pe drum, în autobuz, că îi sunase pe părinţii mei şi le povestise că în seara precedentă avusese loc un „incident”, dar că toată lumea era bine. Mi-a spus şi că directorul taberei şi câţiva monitori se duseseră de dimineaţă să caute aparatul meu auditiv, în timp ce noi toţi eram plecaţi să facem baie în lac, dar că nu-l găsiseră nicăieri. Rezervaţia Broarwood urma să suporte toate cheltuielile pentru un aparat nou, a zis domnul Tushman. Le părea rău de cele întâmplate.

Mă întrebam dacă Eddie nu luase chiar el aparatul auditiv, ca suvenir. Ceva care să-i aducă aminte de „orc”.

Mama m-a îmbrăţişat strâns când am coborât din autobuz, dar nu a început să mă bombardeze cu întrebări, aşa cum mă aşteptam. Mi-a plăcut îmbrăţişarea ei şi nu m-am smuls repede din ea, cum au făcut alţi copii când i-au îmbrăţişat părinţii lor.

Şoferul de autobuz a început să ne descarce genţile şi m-am dus s-o caut pe a mea, în timp ce mama a rămas să stea de vorbă cu domnul Tushman şi cu doamna Rubin, care veniseră la ea. În timp ce-mi trăgeam geanta să mă întorc, o mulţime de copii care de obicei nu vorbeau cu mine mi-au făcut semne de la revedere sau m-au bătut pe spate când am trecut pe lângă ei.

— Eşti gata? m-a întrebat mama când m-a văzut.

Mi-a luat geanta, iar eu nici măcar n-am încercat să mă împotrivesc. Eram de acord s-o care ea. Dacă ar fi vrut să mă care şi pe mine pe umeri, n-aş fi avut nimic împotrivă nici în privinţa asta, ca să fiu sincer.

Când am dat să plecăm, domnul Tushman m-a îmbrăţişat scurt şi ferm, dar n-a spus nimic.

Acasă

În drum spre casă, mama şi cu mine n-am prea vorbit şi când am ajuns la scările principale, am privit imediat spre fereastră. Uitasem pentru o secundă că Daisy n-avea să fie acolo ca de obicei, căţărată cu labele din faţă pe canapea şi cu nasul lipit de geam, aşteptându-ne să intrăm. De aceea, întoarcerea acasă m-a cam întristat. Înăuntru, mama a lăsat repede geanta, şi-a încolăcit braţele în jurul meu şi a început să mă sărute pe cap şi pe faţă de parcă ar fi vrut să mă înghită cu totul.

— Sunt bine, mamă, n-am nimic, am zis eu zâmbind.

Ea a dat din cap şi mi-a luat faţa în palme. Avea ochii umezi.

— Ştiu că eşti bine, a zis. Dar mi-a fost foarte dor de tine, Auggie.

— Şi mie mi-a fost dor, am zis eu.

Mi-am dat seama că voia să spună multe lucruri, dar se stăpânea.

— Ţi-e foame? m-a întrebat.

— Sunt lihnit. Îmi faci un sendviş cu brânză la grătar?

— Sigur că da, a răspuns ea şi a început imediat să pregătească sendvişul. Eu mi-am scos haina şi m-am aşezat la masa din bucătărie.

— Unde-i Via? am întrebat.

— Azi se întoarce acasă cu tata. Doamne, ce dor i-a fost şi ei de tine, Auggie!

— Da? I-ar fi plăcut în rezervaţia naturală. Ştii ce film ne-au pus? *Sunetul muzicii.*

— Să-i spui neapărat!

— Tu ce vrei să auzi mai întâi? Partea rea sau partea bună? am întrebat-o după câteva minute, sprijinindu-mi capul în mână.

— Orice vrei tu să povesteşti, mi-a răspuns mama.

— Să ştii că, în afară de ieri seară, m-am simţit nemaipomenit. Adică a fost de-a dreptul fantastic. De asta sunt atât de dezumflat. Seara de ieri parcă mi-a distrus toată excursia.

— Scumpule, nu-i lăsa să-ţi facă una ca asta. Ai stat acolo peste patruzeci şi opt de ore, iar partea urâtă a durat o oră. Nu-i lăsa să-ţi ia partea bună.

— Ştiu, am fost eu de acord. Domnul Tushman ţi-a spus despre aparatul auditiv?

— Da, ne-a telefonat dimineaţă.

— Tata s-a supărat? Ştiu că e foarte scump…
— Doamne, Auggie, sigur că nu! A vrut să ştie doar dacă tu eşti bine. Asta-i tot ce contează pentru noi. Şi nu-i lăsa pe… huliganii ăia… să-ţi strice excursia.
Mi-a venit să râd când am auzit cuvântul „huligani”,
— Ce e? m-a întrebat.
— Huligani! am tachinat-o eu. Ce cuvânt de modă veche!
— Bine. Infecţi. Ticăloşi. Imbecili, a zis ea, întorcând sendvişul din tigaie. *Cretinos,* cum ar fi spus mama. N-ai decât să le spui cum vrei, dar dacă i-aş vedea pe stradă, le-aş…
A clătinat din cap.
— Erau mari de tot, mamă, am zâmbit eu. În clasa a şaptea, cred.
Ea a clătinat iar din cap.
— Elevi în clasa a şaptea? Domnul Tushman nu ne-a spus asta. Of, Doamne!
— Ţi-a spus că Jack a sărit în apărarea mea? am zis. Şi că Amos l-a izbit ca un berbec pe şeful lor? Au căzut amândoi pe jos, ca într-o luptă adevărată! A fost nemaipomenit! Lui Amos i-a curs sânge din buză.
— Ne-a spus că a fost o bătaie, dar… a zis ea, privindu-mă cu sprâncenele ridicate. Sunt… pfiu… sunt *foarte* mulţumită că tu, Amos şi Jack n-aţi păţit nimic. Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla…
S-a oprit şi a întors din nou sendvişul.
— Tricoul meu cu glugă s-a făcut bucăţi.
— El poate fi înlocuit, a răspuns mama.
A aranjat sendvişul pe o farfurie şi mi-a pus farfuria în faţă.
— Lapte sau suc de struguri?
— Lapte cu cacao, te rog.
Am început să devorez sendvişul.
— Poţi să-l faci aşa cum ştii tu, cu spumă? am rugat-o.
— Dar cum aţi ajuns tu şi cu Jack la marginea pădurii? m-a întrebat mama, turnând laptele într-un pahar înalt.
— Jack a avut nevoie la baie, am răspuns eu cu gura plină.
În timp ce vorbeam, ea a adăugat pudra de cacao şi a început să bată totul foarte repede cu un tel.
— Dar la toaletă era coadă mare şi el n-a vrut să aştepte, am continuat eu. Aşa că ne-am dus să facem pipi între copaci.

Mama bătea laptele şi mă privea. Ştiam că se gândea că nu trebuia să facem asta. Laptele cu cacao din pahar avea acum spumă de două degete.

— Arată bine mamă. Mulţumesc.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea, punându-mi laptele în faţă.

Am băut din lapte îndelung.

— Te deranjează dacă nu vorbim acum despre asta? am zis.

— Nu. Bine.

— Promit să vă povestesc totul mai târziu, când ajung acasă tata şi Via. O să vă spun toate amănuntele. Dar n-aş vrea să fiu nevoit să reiau povestea asta de mai multe ori.

— Sigur că da.

Am terminat sendvişul din încă două înghiţituri şi am băut laptele pe nerăsuflate.

— Uau, practic nici n-ai mestecat sendvişul ăla. Mai vrei unul? a zis ea.

Am clătinat din cap că nu şi m-am şters la gură cu dosul palmei.

— Mamă, o să am mereu de-a face cu asemenea ticăloşi? am întrebat-o. Când o să cresc mai mare, mereu se va întâmpla aşa?

Nu mi-a răspuns imediat. A luat farfuria şi paharul, le-a pus în chiuvetă şi le-a clătit.

— Vor exista întotdeauna ticăloşi pe lume, Auggie, a zis mama. Dar eu cred cu adevărat, şi tata crede şi el cu adevărat, că există pe lumea asta mai mulţi oameni buni decât oameni răi, iar oamenii buni au grijă unii de alţii. Aşa cum Jack te-a apărat pe tine. Şi Amos. Şi ceilalţi copii.

— Da, Miles şi Henry, am răspuns. Au fost fantastici. Şi e ciudat, pentru că Miles şi Henry n-au fost prea de treabă cu mine în timpul anului.

— Uneori, oamenii ne surprind, a zis, mângâindu-mă pe creştet.

— Aşa cred.

— Mai vrei un pahar de lapte cu cacao?

— Nu, m-am săturat, am zis. Mulţumesc, mamă. De fapt, sunt cam obosit. Astă-noapte n-am dormit prea bine.

— Du-te să tragi un pui de somn. Apropo, îţi mulţumesc că mi l-ai lăsat pe Baboo.

— Ai găsit biletul?

A zâmbit.

— Am dormit cu el în amândouă nopţile.

Voia să mai spună ceva, dar a sunat telefonul mobil şi a răspuns. A început să se lumineze la faţă, în timp ce asculta.

— Doamne, serios? De care? a zis ea încântată. Da, e chiar aici. Voia să tragă un pui de somn. Vreţi să-l salutaţi înainte? Bine, ne vedem în două minute.

A închis telefonul.

— Era tati, a zis ea încântată. El şi Via sunt în capătul străzii.

— Tata nu-i la serviciu?

— A plecat mai repede pentru că era nerăbdător să te vadă, a zis. Aşa că nu te culca încă.

Peste cinci secunde, tata şi cu Via erau deja la uşă. Am dat fuga în braţe la tata, iar el m-a ridicat, m-a învârtit şi m-a sărutat. Nu mi-a dat drumul cam un minut, până când i-am spus:

— Ajunge, tată, gata…

Pe urmă a fost rândul Viei, iar ea m-a sărutat peste tot, cum făcea când eram mic.

Abia după ce s-a oprit am observat cutia de carton mare şi albă pe care o aduseseră cu ei.

— Ce-i acolo? am întrebat.

— Deschide-o, a zis tata zâmbind, iar el şi mama s-au privit ca şi cum ar fi ştiut un secret.

— Haide, Auggie! a zis Via.

Am deschis cutia. Înăuntru era cel mai drăgălaş căţeluş pe care l-am văzut vreodată. Era negru şi blănos, cu un botic ascuţit, ochişori negri strălucitori şi urechiuşe care atârnau.

Ursu

L-am botezat pe căţel Ursu, pentru că mama, când l-a văzut prima dată, a zis că seamănă cu un pui de urs.

— Ursu, aşa trebuie să-i spunem! am zis eu, şi toată lumea a fost de acord că numele era perfect.

A doua zi nu m-am dus la şcoală – nu pentru că mă durea cotul, deşi era adevărat, ci ca să mă joc cu Ursu toată ziua. Mama a lăsat-o şi pe Via să lipsească de la şcoală, aşa că ne-am întrecut pe rând să-l mângâiem, să-l smotocim şi să ne luptăm cu Ursu. Păstraserăm toate jucăriile lui Daisy şi i le-am adus lui, să vedem care-i plăcea mai tare.

A fost plăcut să-mi petrec toată ziua cu Via, doar noi doi. A fost ca pe vremuri, înainte să încep eu să mă duc la şcoală. Pe atunci abia aşteptam să se întoarcă ea de la şcoală, ca să se joace cu mine înainte să se apuce de teme. Dar acum, că suntem amândoi mai mari, iar eu mă duc la şcoală şi am propriii mei prieteni cu care îmi petrec timpul, nu ne mai jucăm niciodată împreună.

Aşa că mi-a plăcut să stau cu ea, să râdem şi să ne jucăm. Cred că şi ei i-a plăcut.

Schimbarea

A doua zi m-am dus la şcoală şi am observat imediat o mare schimbare în mersul lucrurilor. O schimbare monumentală. O schimbare seismică. Poate chiar o schimbare cosmică. Spuneţi-i cum vreţi, era o schimbare uriaşă! Toată lumea – nu numai copiii de la noi din clasă, ci din toate clasele – auziseră de întâmplarea noastră cu cei din clasa a şaptea şi dintr-odată nu mai eram cunoscut pentru ce fusesem cunoscut întotdeauna, ci pentru ce se petrecuse acum. Iar povestea întâmplării creştea mereu, de fiecare dată când era repovestită. Acum, după două zile, se vorbea despre cum se bătuse Amos cu pumnii cu celălalt băiat, în timp ce Miles, Henry şi Jack împărţiseră şi ei nişte pumni celorlalţi din grup. Iar fuga noastră în lanul de porumb devenise o lungă aventură prin pădurea întunecată şi prin lanuri. Versiunea lui Jack mi se părea cea mai frumoasă, pentru că el avea cel mai mult umor, dar în orice variantă şi oricine ar fi spus povestea, două lucruri rămâneau la fel: ceilalţi s-au luat de mine pentru faţa mea şi Jack mi-a luat partea, iar restul băieţilor – Amos, Henry şi Miles – au sărit în apărarea mea. Iar acum, pentru că mă apăraseră, eram altfel pentru ei. Parcă aş fi devenit unul de-al lor. Toţi îmi spuneau acum „frăţioare” – chiar şi sportivii. Nişte malaci pe care abia îi cunoşteam băteau acum pumnul cu mine pe holuri.

Alt lucru care s-a întâmplat este că Amos a devenit super-popular, iar Julian, pentru că lipsise de la toată chestia, nu mai era băgat în seamă mai deloc. Miles şi Henry îşi petreceau acum toată vremea cu Amos, ca şi cum şi-ar fi schimbat prietenul cel mai bun. Mi-ar plăcea să pot spune că şi Julian a început să se poarte mai frumos cu mine, dar n-ar fi adevărat. Îmi aruncă în continuare priviri veninoase din cealaltă parte a clasei. Şi în continuare nu vorbeşte deloc nici cu mine, nici cu Jack. Dar acum a rămas singurul cu această atitudine. Iar mie şi lui Jack nu ne pasă nici cât negru sub unghie.

Raţe

În penultima zi de şcoală, domnul Tushman m-a chemat la el în birou şi mi-a spus că aflaseră numele celor dintr-a şaptea cu care avusesem conflictul din timpul excursiei. A citit o listă de nume care nu-mi spuneau nimic, apoi a rostit ultimul nume: Edward Johnson.

— Recunoşti acest nume? m-a întrebat Tushman.

— Îi spuneau Eddie.

— Bun. Uite ce au găsit la el în dulap!

Mi-a înmânat ce mai rămăsese din aparatul meu auditiv. Casca dreaptă lipsea complet, iar cea din stânga era zdrobită. Banda care le unea pe amândouă, adică partea de Lobot, era îndoită la mijloc.

— Şcoala lui întreabă dacă vrei să faci plângere, a zis domnul Tushman.

M-am uitat la aparatul auditiv.

— Nu, nu cred, am zis eu, ridicând din umeri. Mi s-au făcut măsurători pentru un aparat nou.

— Hmm. De ce nu stai de vorbă diseară cu părinţii tăi? O s-o sun mâine pe mama ta, să vorbesc şi cu ea.

— Băiatul ar intra la închisoare? am întrebat.

— Nu, nu la închisoare. Dar s-ar putea să-l judece un tribunal pentru minori. Şi poate că aşa ar primi o lecţie.

— Băiatul ăsta, Eddie, nu învaţă nicio lecţie, credeţi-mă pe mine! am glumit eu.

Directorul s-a aşezat la birou.

— Auggie, ce-ar fi să stai jos o clipă? a zis el.

M-am aşezat. Pe biroul lui erau aceleaşi lucruri pe care le văzusem la prima mea vizită de vara trecută: acelaşi cub din oglinzi, acelaşi glob care plutea în aer. Mi se părea că trecuseră secole de atunci.

— Greu de crezut că se termină anul, nu? a zis domnul Tushman, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Da.

— A fost un an bun pentru tine, Auggie? Te-ai simţit bine?

— Da, a fost un an bun, am încuviinţat.

— Ştiu că din punct de vedere şcolar a fost un an grozav. Eşti unul dintre elevii noştri de vârf. Felicitări pentru Diploma de Merit[60].

— Mulţumesc. Da, e grozav s-o primesc.

— Dar ştiu că a fost un an cu suişuri şi coborâşuri, a zis el, ridicând sprâncenele. Cu siguranţă, seara aceea din rezervaţia naturală a fost unul dintre momentele nefericite.

— Da, am încuviinţat eu. Dar a avut şi părţile lui bune.

— În ce fel?

— Păi, ştiţi, copiii m-au apărat şi aşa mai departe.

— Asta a fost minunat, a zis el zâmbind.

— Da.

— Ştiu că lucrurile au fost uneori mai neplăcute cu Julian.

Trebuie să recunosc că m-a surprins.

— Ştiţi despre asta?

— Directorii de gimnaziu au metodele lor de a afla anumite lucruri.

— Aveţi videocamere ascunse pe holuri? am glumit eu.

— Şi microfoane peste tot, a râs el.

— Serios?

A râs din nou.

— Nu, nu vorbesc serios.

— Aha.

— Dar profesorii ştiu mai multe decât cred elevii, Auggie. Aş fi vrut ca tu şi cu Jack să veniţi să-mi spuneţi despre biletele răutăcioase lăsate la voi în dulapuri.

— De unde ştiţi de ele?

— Aşa cum ţi-am spus, directorii de gimnaziu ştiu *totul.*

— N-a fost cine ştie ce chestie, i-am răspuns. Am scris şi noi bilete.

A zâmbit.

— Nu ştiu dacă este deja o informaţie publică, a zis el, dar va deveni curând. Julian Albans nu se va întoarce la anul la Şcoala Beecher.

— Poftim?! am zis.

Sincer, nu-mi puteam ascunde surprinderea cu niciun chip.

---

[60] Diplomă care se acordă în Statele Unite elevilor cu media generală peste 3,5, într-un sistem de notare în care punctajul maxim este 4.

— Părinţii lui nu cred că Şcoala Beecher este cea mai bună alegere pentru el, a continuat domnul Tushman, ridicând din umeri.

— Uau, asta-i o veste mare! am zis.

— Da. M-am gândit că ar trebui să ştii.

Apoi am observat brusc că dispăruse tabloul cu dovleac agăţat pe vremuri pe peretele din spatele biroului şi că în locul lui atârna, înrămat, *Autoportretul meu ca animal* pe care îl desenasem pentru expoziţia de desen de la Anul Nou.

— Hei, ăsta-i al meu! am arătat eu spre tablou.

Domnul Tushman s-a întors, de parcă n-ar fi ştiut despre ce vorbeam.

— Da, ai dreptate, a zis el lovindu-se peste frunte. Am vrut să ţi-l arăt acum mai multe luni.

— Autoportretul meu ca raţă, am insistat eu.

— Îmi place tabloul ăsta, Auggie, a zis el. Când mi l-a arătat profesorul tău de desen, l-am întrebat dacă îl pot atârna la mine pe perete. Sper că şi tu eşti de acord.

— O, da! Sigur! Dar ce-aţi făcut cu tabloul cu dovleac?

— Este în spatele tău.

— Aha. Drăguţ.

— Am vrut să te întreb încă de când am pus desenul pe perete, a zis el, privind tabloul. De ce ai ales să te reprezinţi în chip de raţă?

— Cum adică? am întrebat eu. Asta a fost tema.

— Ştiu, dar de ce o raţă? a zis el. Oare greşesc dacă presupun că te-ai gândit la povestea... La povestea răţuştei urâte care se transformă în lebădă?

— Nu, am zis eu râzând. M-am desenat aşa din cauză că mi se pare că semăn cu o raţă.

— Aha, a zis domnul Tushman, făcând ochii mari. A început să râdă. Serios? Hmm. Eu căutam simboluri şi metafore şi când colo... uneori, o raţă este doar o raţă!

— Aşa cred, am zis, fără să înţeleg prea bine de ce i se părea atât de nostim. Iar el a râs singur vreo jumătate de minut.

— Auggie, îţi mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine, a spus domnul Tushman în cele din urmă. Am vrut doar să ştii că este o plăcere pentru noi să te avem aici, la Şcoala Beecher, şi că abia aştept să ne vedem la anul.

S-a întins peste masă şi mi-a strâns mâna.

— Ne vedem mâine, la festivitatea de absolvire.
— Pe mâine, domnule Tushman.

Ultimul principiu

Iată ce scria pe tablă la ultima oră de engleză cu domnul Browne:

PRINCIPIUL DIN IUNIE AL DOMNULUI BROWNE:
TRĂIEŞTE ZIUA ŞI RIDICĂ MÂINILE SPRE SOARE!

(The Polyphonic Spree)[61]

Clasa a V-a B, vă doresc o vacanţă minunată!

A fost un an fantastic şi voi aţi fost nişte elevi minunaţi!

Dacă nu uitaţi, vă rog să-mi trimiteţi o carte poştală din vacanţă cu principiul *vostru.* Poate fi ceva inventat de voi, ceva ce aţi citit, ceva ce are o semnificaţie pentru voi. (Dacă îi aparţine altcuiva, nu uitaţi să specificaţi autorul, vă rog!) Aştept cu nerăbdare cărţile voastre poştale.

Tom Browne
Sebastian Place nr. 563
Bronx, NY 10053

---

[61] Trupă coral-simfonică de gen pop-rock din Dallas, SUA, fondată în anul 2000 de Tim DeLaughter.

Despărţirea

Ceremonia de absolvire s-a ţinut în amfiteatrul Liceului Beecher. Clădirea se afla la doar 15 minute de mers pe jos de la noi de acasă, dar tata m-a dus cu maşina pentru că eram gătit, ferchezuit şi aveam pantofi negri noi şi lucioşi pe care nu-i mai încălţasem şi nu voiam să mă roadă. Elevilor li se ceruse să ajungă la amfiteatru cu o oră înainte de începerea serbării, dar noi am ajuns încă şi mai devreme şi am rămas să aşteptăm în maşină. Tata a pus un CD şi a început melodia noastră preferată. Am zâmbit amândoi şi ne-am pus pe dat din cap în ritmul muzicii.

Cânta şi tata: *Andy va traversa oraşul pe bicicletă, prin ploaie, să-ţi aducă bomboane...*[62]

— Ia zi-mi, îmi stă bine cravata? am întrebat.

Tata s-a uitat şi a mai îndreptat-o puţin, cântând în continuare:

Iar John o să-ţi cumpere rochia pentru bal...

— Părul îmi stă bine? am întrebat iar.

Tata a zâmbit şi a încuviinţat.

— Perfect! a zis. Arăţi grozav, Auggie.

— Via m-a dat cu gel de dimineaţă, am zis, trăgând parasolarul parbrizului ca să mă examinez în oglinda micuţă. Nu crezi că-i prea umflat?

— Nu, îţi stă foarte bine, Auggie. Cred că n-ai mai avut niciodată părul atât de scurt, nu-i aşa?

— Nu. M-am tuns ieri. Mi se pare că mă face mai matur, nu crezi?

— Categoric! mi-a răspuns zâmbind, privindu-mă şi dând din cap.

Dar eu sunt cel mai norocos băiat din Lower East Side, pen'că am maşină şi tu vrei la plimbare.

— Uită-te la tine, Auggie! a zis tata, zâmbind cu gura până la urechi. Uită-te la tine, eşti atât de matur şi de dichisit! Nu-mi vine să cred că termini clasa a cincea.

— Ştiu, e fantastic, aşa-i? i-am dat eu dreptate.

— Parcă abia ieri ai început şcoala.

— Aveam la ceafă codiţa din *Războiul stelelor,* mai ţii minte?

---

[62] Versuri din piesa *The Luckiest Guy on the Lower East Side,* interpretată de Magnetic Fields.

— O, Doamne, aşa-i, a zis el, lovindu-se cu palma peste frunte.

— Ai urât codiţa aceea, nu-i aşa, tată?

— „Urât” e un cuvânt cam tare, dar, recunosc, cu siguranţă n-am iubit-o.

— Ai urât-o, haide, recunoaşte! l-am tachinat eu.

— Nu, n-am urât-o. A zâmbit, clătinând din cap. Dar recunosc că am urât casca aia de astronaut pe care o purtai pe vremuri, mai ţii minte?

— Cea pe care mi-a dat-o Miranda? Sigur că o ţin minte! O purtam în permanenţă.

— Doamne sfinte, pe aceea chiar că am urât-o! a râs el, mai mult ca pentru sine.

— Am fost distrus când s-a pierdut, am zis.

— Nu s-a pierdut, a zis tata pe un ton oarecare. Am aruncat-o eu.

— Stai aşa! Ce spui?

Chiar nu credeam că l-am auzit bine.

Ziua-i frumoasă, la fel şi tu… cânta tata.

— Tată! am zis, dând muzica mai încet.

— Poftim, a zis el.

— Tu ai aruncat casca?

S-a uitat în cele din urmă la mine şi a văzut cât eram de furios. Nu-mi venea să cred că era atât de nepăsător faţă de toată chestia. Pentru mine însemna o descoperire importantă, iar el se purta ca şi cum n-ar fi fost mare lucru.

— Auggie, n-am mai suportat să văd obiectul ăla ascunzându-ţi faţa, a zis el stângaci.

— Tată, am iubit casca aceea! A însemnat enorm pentru mine. Am fost distrus peste măsură când s-a pierdut, nu-ti aduci aminte?

— Sigur că-mi aduc aminte, Auggie, a zis el blând. Of, Auggie, nu fi aşa de supărat. Îmi pare rău. Dar nu mai suportam să te văd purtând lucrul acela pe cap, pricepi?

Încerca să mă privească în ochi, dar eu mă feream.

— Haide, Auggie, încearcă să înţelegi, te rog, a continuat, apucându-mă de bărbie şi întorcându-mi faţa spre el. Purtai casca aia tot timpul. Iar adevărul cu adevărat adevărat, cel mai adevărat adevăr, este că îmi era dor să-ţi văd faţa, Auggie. Ştiu că *ţie* nu-ţi place asta întotdeauna, dar trebuie să înţelegi… *Mie*

îmi place. Îţi *iubesc* faţa, Auggie, o iubesc absolut şi cu pasiune. Şi mi se rupea sufletul să te văd cu ea acoperită mereu.

Se uita fix în ochii mei, ca şi cum dorea cu adevărat să-l înţeleg.

— Mama ştie? l-am întrebat.

El a făcut ochii mari.

— Nici gând! Glumeşti? M-ar fi omorât!

— A întors casa pe dos ca să caute casca, tată, i-am spus. A petrecut o săptămână întreagă căutând în fiecare dulap, în spălătorie, peste tot.

— Ştiu, a încuviinţat el. De asta m-ar fi omorât.

Pe urmă s-a uitat din nou la mine şi ceva din expresia lui m-a făcut să izbucnesc în râs, ceea ce pe el l-a făcut să deschidă gura, ca şi cum abia acum i-ar fi picat fisa.

— Ia stai o clipă, Auggie, a zis el, îndreptând degetul arătător către mine. Trebuie să-mi promiţi că nu-i vei spune mamei *niciodată* despre asta!

Am zâmbit şi mi-am frecat palmele, ca şi cum intenţionam să cer o recompensă foarte mare.

— Ia să vedem, am zis, mângâindu-mi bărbia. Vreau consola de jocuri care se lansează luna viitoare. Şi vreau în mod clar să am maşina mea peste vreo şase ani… Cred că mi s-ar potrivi un Porsche roşu… Şi…

A început să râdă. Îmi place când sunt eu acela care îl face pe tata să râdă, pentru că de obicei el este glumeţul care îi face pe ceilalţi să râdă.

— Mamă, mamă! a zis el, clătinând din cap. Chiar că te-ai maturizat!

A început atunci partea de melodie pe care ne place cel mai tare s-o interpretăm, aşa că am dat sonorul tare. Am început să cântăm amândoi.

Sunt cel mai urât băiat din Lower East Side, dar am maşină şi tu vrei la plimbare. Vrei la plimbare. Vrei la plimbare. Vrei la plimbaaaaaaare.

Am urlat amândoi din toţi rărunchii ultima parte a piesei, încercând să lungim ultima notă la fel de mult ca solistul melodiei, ceea ce ne face să murim de râs de fiecare dată. Pe când râdeam, am văzut că sosise şi Jack şi se îndrepta spre maşina noastră. Am dat să ies.

— Stai puţin, a zis tata. Vreau să fiu sigur că m-ai iertat.

— Da, te iert.

S-a uitat la mine recunoscător.

— Mulţumesc.

— Dar să nu mai arunci niciodată ceva de-al meu fără să-mi spui mie mai întâi!

— Promit!

Am deschis uşa şi am coborât din maşină exact când a ajuns şi Jack.

— Bună, Jack, am zis eu.

— Bună, Auggie. Bună ziua, domnule Pullman, a zis Jack.

— Ce mai faci, Jack? a zis tata.

— Ne vedem mai târziu, tată, am zis eu şi am închis uşa.

— Succes, băieţi! a strigat tata după noi, deschizând geamul portierei din faţă. Ne vedem de cealaltă parte a clasei a cincea!

I-am făcut cu mâna, iar el a pornit motorul şi a dat să plece, dar eu am luat-o la fugă spre el şi s-a oprit. Am băgat capul pe geam, ca să nu audă Jack ce voiam să-i spun.

— Puteţi cu toţii să nu mă sărutaţi după ceremonie? am întrebat încet. E destul de jenant.

— Voi face tot ce pot.

— Îi spui şi mamei, da?

— Eu nu cred că ea va putea să se abţină, Auggie, dar îi transmit.

— Pa, tăticutu'!

A zâmbit.

— Pa, fiule.

Toată lumea să-şi ocupe locurile

Jack şi cu mine am intrat în clădire chiar în spatele unor elevi dintr-a şasea şi i-am urmat în amfiteatru.

La intrare stătea doamna G, care înmâna programe şi îndruma copiii unde să stea.

— Cei dintr-a cincea, jos, în stânga culoarului, a zis ea. Cei dintr-a şasea, în partea dreaptă. Haideţi, toată lumea înăuntru! Intraţi! Bună dimineaţa. Mergeţi la locurile stabilite! Clasa a cincea în stânga, clasa a şasea, în dreapta…

Amfiteatrul era uriaş. Avea candelabre mari şi strălucitoare. Pereţi căptuşiţi cu o catifea roşie. Şiruri întregi de scaune tapiţate care coborau spre o scenă gigantică. Am coborât pe culoarul larg şi am urmat semnele până la zona destinată celor dintr-a cincea, care era un sector mare aflat în stânga scenei. În sector erau patru rânduri de scaune rabatabile, toate cu faţa spre un podium, de unde doamna Rubin ne-a făcut semn cu mâna imediat ce am ajuns.

— Copii, ocupaţi-vă locurile! Ocupaţi-vă locurile! a zis ea, arătându-ne şirurile de scaune. Nu uitaţi să vă aranjaţi în ordine alfabetică! Hai, toată lumea la locul lui!

Nu veniseră încă prea mulţi copii, iar cei care sosiseră nu-i prea dădeau atenţie. Jack şi cu mine ne duelam cu programele făcute sul.

— Bună, băieţi!

Era Summer, se îndrepta spre noi. Purta o rochiţă roz deschis şi mi s-a părut puţin machiată.

— Uau, Summer, arăţi trăsnet! i-am zis, pentru că era cât se poate de adevărat.

— Serios? Mulţumesc, şi tu arăţi la fel, Auggie.

— Da, arăţi bine, Summer, a zis Jack, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles.

Şi pentru prima dată mi-am dat seama că Jack se îndrăgostise de ea.

— Ce emoţionant, nu-i aşa?

— Da, cam aşa, am răspuns eu, dând din cap.

— Frate, ia uitaţi-vă la programul ăsta, a zis Jack, scărpinându-se pe frunte. O să stăm aici până diseară.

M-am uitat în program.

`Discursul rectorului şcolii:`

Dr. Harold Jansen

Discursul directorului gimnaziului:
Dl Lawrence Tushman

Light and Day[63]*:*
Corul gimnaziului

Discursul reprezentantului clasei a V-a:
Ximena Chin

Pachelbel[64]: *Canon în Re major.*
Ansamblul de muzică de cameră al gimnaziului

Discursul reprezentantului clasei a VI-a:
Mark Antoniak

Under Pressure[65]
Corul gimnaziului

Discursul decanului gimnaziului:
D-na Jennifer Rubin

Decernarea premiilor (vezi verso)

Strigarea absolvenţilor

— De ce zici asta? l-am întrebat pe Jack.

— Pentru că discursurile domnului Jansen durează o veşnicie, a zis Jack. E chiar mai rău decât domnul Tushman!

— Mama mi-a spus că a aţipit la discursul lui, anul trecut, a adăugat Summer.

— Ce înseamnă decernarea premiilor? am întrebat.

---

[63] În traducere literală, *Lumină şi zi:* melodie celebră a grupului deja citat The Polyphonic Spree.

[64] Johann Pachelbel (1653 – 1706), compozitor şi organist german, reprezentant al barocului muzical.

[65] Melodie celebră înregistrată de trupa Queen cu David Bowie în 1981. În traducere literală: *Sub presiune.*

— Înseamnă că le dau medalii ălora geniali, mi-a răspuns Jack. Adică Charlotte şi Ximena vor câştiga toate premiile din clasa a cincea, aşa cum le-au câştigat şi într-a patra, şi într-a treia.

— Într-a doua nu? am râs eu.

— În clasa a doua nu s-au dat premii, mi-a răspuns el.

— Poate că iei *tu* premiu anul ăsta, am glumit eu.

— Numai dacă se dă unul pentru cele mai multe note de şase, a râs el.

— Toată lumea să-şi ocupe locurile! a strigat doamna Rubin tare, ca şi cum deja s-ar fi enervat că nu o asculta nimeni. Avem multă treabă, aşa că treceţi la locurile voastre! Nu uitaţi: aşezaţi-vă în ordine alfabetică! De la A până la G în primul rând! De la H până la N în rândul al doilea! De la O la P în rândul al treilea şi de la R până la Z în rândul al patrulea! Hai, copii!

— Ar trebui să ne aşezăm, a zis Summer, îndreptându-se spre partea din faţă a sălii.

— Veniţi obligatoriu la mine acasă după asta, bine? am strigat eu după ea.

— Obligatoriu! mi-a răspuns, aşezându-se lângă Ximena Chin.

— Când naiba s-a făcut Summer aşa frumuşică? mi-a murmurat Jack la ureche.

— Taci, măi, am zis râzând, în timp ce ne îndreptam spre rândul al treilea.

— Serios, când s-a întâmplat? mi-a şoptit, aşezându-se lângă mine.

— Domnule Will! a strigat doamna Rubin. Ultima dată când am verificat, W era între R şi Z, da?

Jack s-a uitat la ea nedumerit.

— Frate, ai greşit rândul! i-am zis.

— Da? a zis.

A făcut aşa o faţă în timp ce se ridica să plece, un amestec de confuzie totală şi de şmecherie şăgalnică, de parcă tocmai îi făcuse cuiva o farsă, încât am izbucnit în râs.

Un lucru simplu

Peste o oră stăteam cu toţii în amfiteatrul enorm şi aşteptam „discursul domnului Tushman”. Amfiteatrul era chiar mai mare decât îmi imaginasem – mai mare chiar şi decât cel de la şcoala Viei. M-am uitat în jur. Cred că erau un milion de persoane în public. Mă rog, poate nu chiar un milion, dar cu siguranţă foarte multe.

— Vă mulţumim, domnule rector Jansen, pentru minunatul cuvânt introductiv, a zis domnul Tushman, stând în spatele pupitrului de pe scenă şi vorbind la microfon. Le urez bun venit colegilor mei profesori şi tuturor membrilor instituţiei noastre de învăţământ… Bun venit le spun şi părinţilor, bunicilor, onoraţilor noştri oaspeţi şi, mai ales, bun venit elevilor mei din clasele a cincea şi a şasea… Bun venit la ceremonia de final de an a gimnaziului Şcolii Beecher!

Toată lumea a aplaudat.

— În fiecare an, a continuat domnul Tushman, consultându-şi notiţele prin ochelarii de citit puşi pe vârful nasului, sunt desemnat să scriu două discursuri de deschidere: unul pentru ceremonia de absolvire a claselor a cincea şi a şasea, care are loc astăzi, şi unul pentru ceremonia de absolvire a claselor a şaptea şi a opta, care va avea loc mâine. Şi în fiecare an îmi spun să fac economie de muncă şi să scriu un singur discurs, care să se potrivească pentru ambele evenimente. Nu pare un lucru prea greu de făcut, nu-i aşa? Şi totuşi, în fiecare an sfârşesc prin a scrie două discursuri, în ciuda intenţiilor mele. Anul ăsta mi-am dat seama în sfârşit de ce. Nu pentru că, aşa cum aţi putea presupune, mâine mă voi adresa unor elevi mai mari, cu mai multă experienţă de gimnaziu în urma lor, în timp ce pentru voi această experienţă abia urmează. Nu din acest motiv, ci pentru vârsta specială la care sunteţi voi acum. Pentru că acest moment din viaţa voastră, deşi le predau copiilor de această vârstă de douăzeci de ani, continuă să mă emoţioneze. Pentru că voi, copii, sunteţi într-un moment de cumpănă a vieţii. Sunteţi la limita dintre copilărie şi ce urmează după aceea. Sunteţi în tranziţie. Ne-am adunat astăzi cu toţii aici, a continuat domnul Tushman, scoţându-şi ochelarii şi folosindu-i ca să arate către noi, elevii din public, ne-am adunat cu familii, cu prieteni, cu profesori, ca să sărbătorim nu numai realizările voastre din ultimul an de la Şcoala Beecher, ci şi nesfârşitele posibilităţi

care vă stau înainte. Dacă ne referim la acest ultim an, aş vrea să vă gândiţi cum sunteţi acum şi cum eraţi. Sunteţi, cu toţii, puţin mai înalţi, puţin mai puternici, puţin mai deştepţi… Sper…

Aici, lumea din public a chicotit.

— Dar cel mai bun mod de a măsura cât aţi crescut nu este în centimetri sau în câte ture puteţi alerga pe pistă. Nu este nici măcar în media voastră generală, chiar dacă toate aceste lucruri, vă asigur, sunt importante şi ele. Însă şi mai important este ce aţi făcut cu timpul vostru, cum aţi ales să vă petreceţi zilele şi cu cine aţi creat legături în acest an. Pentru mine, aceasta este adevărata măsură a succesului. Există o frază minunată într-o carte de J.M. Barrie[66] – nu, nu e vorba de *Peter Pan,* şi n-am să vă rog să aplaudaţi, dacă încă mai credeţi în basme…

Aici a râs din nou toată lumea.

— Este vorba despre altă carte de J.M. Barrie, se numeşte *Mica pasăre albă.* Iată ce scrie…

A început să răsfoiască altă cărticică de pe raft până a ajuns la pagina pe care o căuta, apoi şi-a pus ochelarii.

— „Ar trebui, poate, să facem o nouă regulă de viaţă… Să încercăm întotdeauna să fim puţin mai buni decât este necesar.”

Aici, domnul Tushman a ridicat privirea spre public.

— „Mai buni decât este necesar”, a repetat el. Ce frază frumoasă, nu-i aşa? „Mai buni decât este *necesar”.* Pentru că nu-i de-ajuns să fii bun. Cineva poate fi bun atât cât trebuie. Dar această frază, acest concept îmi aminteşte că noi, fiinţele omeneşti, avem nu numai capacitatea de a fi buni, ci avem şi alegerea bunătăţii. Ce înseamnă bunătatea? Cum se măsoară? Nu cu metrul! La fel cum vă spuneam înainte, nu aşa se măsoară cât aţi crescut, cât v-aţi maturizat într-un an. Nici bunătatea nu este măsurabilă. De unde ştim că am fost buni? Ce înseamnă *să fii bun,* la urma urmei?

Domnul Tushman şi-a pus din nou ochelarii pe nas şi a început să răsfoiască altă cărţulie.

— Există un pasaj din altă carte pe care aş vrea să vi-l împărtăşesc, a zis el. Dacă aveţi răbdare să-l găsesc… Aha, iată-

[66] James Matthew Barrie (1860 – 1937), prozator şi dramaturg britanic, cunoscut mai ales drept creatorul personajului Peter Pan.

l! În cartea lui Christopher Nolan[67], *Under the Eye of the Clock*[68], personajul principal este un tânăr care are de înfruntat dificultăţi extraordinare. Dar la un moment dat îl ajută cineva: un coleg de clasă. Aparent, face un gest mărunt. Dar pentru tânărul personaj, al cărui nume este Joseph, este… Vă rog să-mi permiteţi să citez…

Şi-a dres vocea şi a început să citească din carte:

— „În momente ca acesta, Joseph îl recunoştea pe Dumnezeu întrupat în oameni. Strălucea în bunătatea lor faţă de el, se ivea din grija lor, mângâia cu privirile lor."

Domnul Tushman a făcut o pauză şi şi-a scos din nou ochelarii.

— „Strălucea în bunătatea lor faţă de el", a repetat, zâmbind. Ce lucru simplu, bunătatea. Un lucru atât de simplu… Un cuvânt bun de încurajare spus atunci când este nevoie. Un act de prietenie. Un zâmbet în trecere…

A închis cartea, a pus-o jos şi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se de pupitru.

— Copii, aş vrea să vă fac să înţelegeţi astăzi valoarea lucrului simplu numit bunătate. Ăsta-i singurul element pe care vreau să-l reţineţi şi vreau să rămâneţi cu el. Ştiu că am faima proastă că… aş fi cam limbut…

Aici toată lumea a râs din nou. Cred că ştia şi el că era bine-cunoscut pentru discursurile lui lungi.

— Dar aş dori ca voi, elevii mei, a continuat domnul Tushman, să rămâneţi din experienţa gimnaziului cu certitudinea că în viitorul pe care vi-l construiţi totul este posibil. Dacă fiecare om din această încăpere îşi va face o regulă ca, oriunde ar fi şi ori de câte ori va putea, să încerce să fie puţin mai bun decât este nevoie – atunci lumea va deveni un loc mai bun. Şi dacă vă veţi purta astfel, adică puţin mai bine decât este nevoie, cineva, undeva, cândva, s-ar putea să recunoască în voi, în fiecare dintre voi, chipul lui Dumnezeu.

Aici a făcut o pauză şi a ridicat din umeri.

---

[67] Autor britanic (1965 – 2009) de proză şi de poezie. S-a născut cu paralizie cerebrală şi a fost toată viaţa incapabil să vorbească, să meargă şi să-şi mişte mâinile. Şi-a scris cărţile la o tastatură specială, cu un aşa numit „corn de unicorn" legat pe frunte, în timp ce mama lui îi ghida capul.

[68] În traducere literală: *Sub ochiul ceasului.* Este un roman considerat autobiografic al scriitorului Christopher Nolan.

— Sau chipul oricărei reprezentări corecte politic a bunătăţii universale în care se întâmplă să credeţi, a adăugat el repede, zâmbitor, ceea ce i-a atras o grămadă de râsete şi de aplauze, mai ales din spatele amfiteatrului, unde stăteau părinţii.

Premii

Mi-a plăcut discursul domnului Tushman, dar trebuie să recunosc că am cam picotit în timpul altor discursuri.

Am redevenit atent când doamna Rubin a început să citească lista copiilor care primeau Diploma de Merit, pentru că trebuia să ne ridicăm în picioare când ne striga numele. Am aşteptat, ascultând numele în ordine alfabetică. Reid Kingsley. Maya Markowitz. August Pullman. M-am ridicat. Când profesoara a terminat de citit toate numele, ne-a rugat pe toţi să facem o plecăciune şi toată lumea a aplaudat.

Habar n-aveam unde stăteau părinţii mei în mulţimea aia imensă. Nu vedeam decât bliţurile celor care fotografiau şi câţiva părinţi care le făceau cu mâna copiilor. Mi-am imaginat-o şi pe mama făcându-mi cu mâna de undeva, deşi n-o puteam vedea.

Apoi domnul Tushman s-a întors la pupitru să prezinte premiile pentru cele mai bune rezultate la învăţătură, iar Jack a avut dreptate: Ximena Chin a câştigat medalia de aur „pentru rezultate excelente la toate materiile”. Charlotte a câştigat-o pe cea de argint. Charlotte a mai câştigat şi medalia de aur pentru muzică. Amos a câştigat medalia pentru „cel mai bun sportiv” şi eu m-am bucurat foarte mult, pentru că, de la excursia aceea, îl consideram pe Amos unul dintre prietenii mei cei mai buni din şcoală.

Dar am fost absolut şi cu desăvârşire încântat când domnul Tushman a strigat-o pe Summer pentru medalia de aur pentru talent literar. Am văzut-o pe Summer punând mâna la gură când şi-a auzit numele, iar când a păşit pe scenă, am strigat „Iu-hu, Summer!” cât m-au ţinut puterile, deşi nu cred că m-a auzit.

După ce s-a strigat şi ultimul nume, toţi copiii care luaseră premii s-au aliniat unul lângă altul pe scenă, iar domnul Tushman s-a adresat din nou publicului:

— Doamnelor şi domnilor, sunt deosebit de onorat să vi-i prezint pe elevii cu cele mai bune rezultate la învăţătură din acest an de la Şcoala Beecher. Felicitări tuturor!

Copiii s-au înclinat, iar eu am aplaudat. Mă bucuram foarte tare pentru Summer.

— Ultimul premiu din această dimineaţă, a zis domnul Tushman după ce copiii de pe scenă s-au întors la locurile lor, este Medalia Henry Ward Beecher, care se acordă elevului

remarcabil sau exemplar în afara activităţii şcolare. De obicei, această medalie se acordă pentru voluntariat sau pentru servicii deosebite aduse şcolii.

Mi-am imaginat imediat că tot Charlotte va lua şi medalia asta, întrucât ea organizase campania de adunat haine călduroase pentru nevoiaşi, aşa că iar mi-a zburat mintea în altă parte. M-am uitat la ceas: 10:56. Îmi era foame, mă gândeam deja la masa de prânz.

— …Henry Ward Beecher a fost, desigur, aboliţionistul[69] şi luptătorul pătimaş pentru drepturile omului din secolul al nouăsprezecelea după care a fost numită şcoala noastră, spunea domnul Tushman când am început să fiu cât de cât atent.

— În timp ce îi citeam biografia ca să mă pregătesc pentru acordarea acestui premiu, a continuat domnul Tushman, am dat peste un pasaj scris de el care mi s-a părut foarte în concordanţă cu temele pe care le-am discutat mai devreme, teme la care m-am gândit de-a lungul întregului an. Nu doar la natura bunătăţii, ci la natura bunătăţii cuiva anume. La puterea prieteniei *cuiva anume.* La punerea la încercare a caracterului *cuiva anume.* La forţa curajului *cuiva anume…*

Şi atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru: glasul domnului Tushman s-a frânt puţin, ca şi cum s-ar fi înecat. Şi-a dres vocea şi a luat o înghiţitură mare de apă. Am început să fiu atent pe bune la ce spunea.

— La forţa curajului cuiva anume, a repetat el încet, dând din cap şi zâmbind.

A ridicat mâna dreaptă ca şi cum ar fi numărat pe degete.

— Curaj. Bunătate. Prietenie. Caracter. Acestea sunt calităţile care ne definesc ca fiinţe umane şi ne împing, uneori, spre măreţie. Iar Medalia Henry Ward Beecher asta urmăreşte: recunoaşterea măreţiei. Dar cum putem recunoaşte măreţia? Cum o putem măsura? Iarăşi, nu există instrumente pentru genul acesta de lucruri. Atunci, măcar cum putem defini măreţia? Ei bine, Beecher are un răspuns la această întrebare.

Şi-a pus din nou ochelarii pe nas, a răsfoit o carte şi a început să citească.

---

[69] Luptător pentru interzicerea sclaviei în Statele Unite.

— „Măreţia”, scrie Beecher, „nu constă în putere, ci în dreapta folosire a puterii… E măreţ cel a cărui putere însufleţeşte cele mai multe inimi…”

Domnul Tushman s-a înecat din nou din senin şi şi-a pus o clipă ambele arătătoare peste buze, înainte să continue.

— „Cel mai măreţ” a continuat el să citească în cele din urmă, „este acela care însufleţeşte cele mai multe inimi prin puterea inimii lui.” Fără s-o mai lungesc, anul acesta sunt foarte mândru să acord Medalia Henry Ward Beecher elevului a cărui forţă discretă a însufleţit cele mai multe inimi. August Pullman, eşti bun să vii pe scenă şi să primeşti acest premiu?

Plutind

Lumea a început să aplaude înainte ca vorbele domnului Tushman să ajungă de-adevăratelea în creierul meu. Am auzit-o pe Maya, care stătea lângă mine, ţipând scurt de bucurie atunci când mi-a auzit numele, iar Miles, care stătea pe scaunul din cealaltă parte, m-a bătut pe spate.

— Ridică-te, hai, sus! au zis copiii de lângă mine şi am simţit o mulţime de mâini ridicându-mă de pe scaun şi conducându-mă spre marginea rândului, în timp ce mă băteau pe spate sau băteau palma cu mine.

— Bravo, Auggie!

— Bună treabă, Auggie!

Am început chiar să-mi aud numele ovaţionat ritmic:

— Aug-gie! Aug-gie! Aug-gie!

M-am uitat în spate şi l-am văzut pe Jack dirijând ovaţiile, cu pumnul în aer, zâmbind şi făcându-mi semn s-o ţin tot aşa.

— Iu-hu, frăţioare! a strigat Amos cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Pe urmă am văzut-o pe Summer zâmbind în timp ce treceam pe lângă rândul ei, iar când a văzut că mă uit la ea, mi-a făcut un semn aprobator discret, cu degetul mare în sus, şi mi-a şoptit pe tăcute „Bravo!”. Am râs şi am clătinat din cap ca şi cum nu mi-ar fi venit să cred. Şi chiar nu-mi venea să cred.

Bănuiesc că zâmbeam. Poate chiar şi străluceam, nu ştiu. În timp ce înaintam pe culoarul care ducea spre scenă vedeam ca prin ceaţă nişte feţe vesele care mă priveau şi mă aplaudau.

Am auzit oameni strigându-mi diverse lucruri:

— O meriţi, Auggie! Bravo ţie, Auggie!

I-am văzut pe toţi profesorii mei, care stăteau pe scaunele de lângă interval, domnul Browne, doamna Petosa, domnul Roche, doamna Atanabi, sora Molly şi toţi ceilalţi, aplaudându-mă, aclamându-mă, chiuind şi fluierând.

Simţeam că plutesc. Era foarte ciudat. De parcă soarele mi-ar fi strălucit în faţă cu toată puterea şi ar fi bătut vântul. Când am ajuns mai aproape de scenă, am văzut-o pe doamna Rubin făcându-mi cu mâna din primul rând, iar chiar lângă ea era doamna G., care plângea în hohote – un plâns de fericire – zâmbind şi aplaudând în acelaşi timp. Iar când am început să urc scările spre scenă, s-a întâmplat cel mai uluitor lucru: toată lumea s-a ridicat în picioare. Nu doar rândurile din faţă, ci tot

publicul s-a ridicat dintr-odată în picioare, chiuind, strigând, aplaudând nebuneşte. Erau ovaţii în picioare. Pentru mine!

Am traversat scena spre domnul Tushman, care mi-a strâns mâna cu amândouă mâinile şi mi-a şoptit la ureche: „Bravo, Auggie!”. Apoi mi-a aşezat medalia de aur la gât, exact cum se face la Jocurile Olimpice, şi m-a întors cu faţa spre public. Mă simţeam de parcă m-aş fi uitat la mine însumi într-un film, aproape ca şi cum aş fi fost altcineva. Parcă era ultima scenă din *Războiul stelelor, Episodul IV: O nouă speranţă,* când Luke Skywalker, Han Solo şi Chewabacca sunt aplaudaţi pentru că au distrus staţia spaţială *Steaua Morţii.* Aproape că puteam auzi tema muzicală din *Războiul stelelor* cântând la mine în cap, în timp ce stăteam în picioare pe scenă.

Nu eram foarte sigur pentru ce primisem această medalie, de fapt.

Nu, nu-i adevărat. Ştiam pentru ce.

Uneori vezi un anumit om şi nu-ţi poţi imagina cum este să fii acel om. Să fii într-un cărucior cu rotile sau să nu poţi vorbi. Acum eu eram acel om pentru ceilalţi, poate pentru absolut toţi cei din public.

Pentru mine, totuşi, sunt doar eu. Un copil obişnuit.

Iar dacă ei au vrut să-mi dea o medalie pentru că sunt eu, foarte bine. O primesc. Eu n-am distrus *Steaua morţii* sau ceva de genul ăsta, dar am trecut prin clasa a cincea. Şi nu-i un lucru uşor, chiar dacă nu eşti eu.

Fotografii

După ceremonie a avut loc o recepţie pentru cei dintr-a cincea şi-a şasea, sub un cort alb uriaş amplasat în spatele şcolii. Toţi copiii şi-au găsit părinţii şi mie nu mi-a păsat deloc când mama şi tata m-au îmbrăţişat ca nebunii sau când Via m-a luat în braţe şi m-a legănat într-o parte şi în alta de vreo douăzeci de ori. Pe urmă m-au îmbrăţişat Poppa şi Tata, mătuşa Kate şi unchiul Po, apoi unchiul Ben – şi toţi aveau ochii în lacrimi şi obrajii uzi. Cea mai caraghioasă a fost Miranda. Plângea mai tare decât oricine şi m-a strâns în braţe atât de puternic, încât Via practic a implorat-o să-mi dea drumul, iar asta le-a făcut pe amândouă să râdă.

Toată lumea a început să facă poze cu mine, iar pe urmă tata ne-a adunat laolaltă pe mine, pe Summer şi pe Jack pentru o fotografie de grup. Ne-am aşezat unul lângă celălalt şi pentru prima dată de când mă ştiu, nu m-am gândit deloc la faţa mea. Am zâmbit cu toată forţa la aparatele care roiau în jurul meu. *Bliţ, bliţ, clic, clic.* Am zâmbit şi când au început să facă poze părinţii lui Jack şi mama lui Summer. Apoi ni s-au alăturat Reid şi Maya. *Bliţ, bliţ, clic, clic.* Pe urmă a venit Charlotte şi a întrebat dacă se poate fotografia şi ea cu noi, iar noi am zis: „Sigur că da!” Iar părinţii Charlottei au început să fotografieze grupul nostru din toate poziţiile, laolaltă cu părinţii tuturor.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că au venit cei doi Max, pe urmă Henry şi Miles şi Savanna. Iar apoi au venit Amos şi Ximena. Şi ne-am înghesuit cu toţii grămadă, în timp ce părinţii ne fotografiau de parcă am fi fost pe covorul roşu. Luca. Isaiah. Nino. Pablo. Tristan. Ellie. Am pierdut şirul celor care au venit la mine. Practic, toată lumea. Tot ce ştiu sigur e că râdeam şi ne înghesuiam unii într-alţii, şi nimănui nu-i păsa dacă faţa mea era alături de faţa lui sau nu. De fapt, nu că vreau să mă laud, dar mi s-a părut că toată lumea voia să fie cât mai aproape de mine.

Drumul spre casă

După recepţie, ne-am dus pe jos la noi acasă să mâncăm tort şi îngheţată. Au venit Jack cu părinţii şi cu frăţiorul lui, Jamie. Summer şi mama ei. Unchiul Po şi mătuşa Kate. Unchiul Ben, Tata şi Poppa. Justin, Via şi Miranda. Mama şi tata.

Era una dintre acele zile minunate de iunie când cerul este perfect albastru şi soarele străluceşte, dar nu-i atât de cald încât să-ţi doreşti să fi fost pe plajă. Pur şi simplu era o zi perfectă. Toată lumea era fericită. Eu încă simţeam că plutesc, cu muzica eroică din *Războiul stelelor* în cap.

Mergeam alături de Summer şi de Jack şi nu ne puteam opri din râs. Absolut orice ne făcea să râdem. Aveam dispoziţia aia râzăreaţă când e de-ajuns să se uite cineva la tine ca să izbucneşti în râs.

Am auzit vocea tatei undeva în faţă şi m-am uitat la el. Le povestea tuturor o istorioară nostimă, în timp ce coboram pe Bulevardul Amesfort. Oamenii mari râdeau şi ei. Aşa cum spune mama mereu, tata ar fi putut ajunge actor. Am remarcat că mama nu se afla în grupul adulţilor, aşa că m-am uitat în spate. Rămăsese puţin în urmă şi zâmbea de una singură, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva plăcut. Părea fericită.

Am făcut câţiva paşi înapoi şi am luat-o prin surprindere îmbrăţişând-o din mers. Şi-a trecut şi ea braţul în jurul meu şi m-a strâns lângă ea.

— Îţi mulţumesc că m-ai făcut să merg la şcoală, i-am spus încetişor.

M-a îmbrăţişat mai tare, s-a aplecat şi m-a sărutat pe creştet.

— *Eu* îţi mulţumesc, Auggie, mi-a răspuns cu blândeţe.

— Pentru ce?

— Pentru tot ce ne-ai dăruit, a zis. Pentru că ai apărut în viaţa noastră. Pentru că eşti tu.

S-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Eşti o adevărată minune, Auggie. Eşti o minunăţie.

APENDICE
PRINCIPIILE DOMNULUI BROWNE

SEPTEMBRIE
Când ai de ales între a fi corect şi a fi bun, alege să fii bun.
Dr. Wayne W. Dyer

OCTOMBRIE
Faptele voastre vă sunt monumente.
Inscripţie pe un mormânt egiptean

NOIEMBRIE
Să nu ai prieteni care nu-ţi sunt egali.
Confucius

DECEMBRIE
Audaces fortuna iuvat. (Norocul îi ajută pe cei curajoşi.)
Virgiliu

IANUARIE
Niciun om nu este doar o insulă de sine stătătoare.
John Donne

FEBRUARIE
Mai bine să ştii câteva întrebări decât toate răspunsurile.
James Thurber

MARTIE
Vorbele bune nu costă mult. Dar cumpără multe.
Blaise Pascal

APRILIE
Ce este frumos, este bun, iar cine este bun va deveni curând frumos.
Sappho

MAI
Fă cât de mult bine poţi,
prin orice mijloc poţi,
în orice fel poţi,

în orice loc poţi,
în orice moment poţi
şi cât de multă vreme poţi.

Regulile lui John Wesley

IUNIE

Trăieşte ziua şi ridică mâinile spre soare!

The Polyphonic Spree, *Light and Day*

PRINCIPII TRIMISE PRIN POŞTĂ

PRINCIPIUL LUI CHARLOTTE CODY

Nu ajunge să fii prietenos. Trebuie să fii prieten.

PRINCIPIUL LUI REID KINGSLEY

Salvaţi oceanele, salvaţi lumea!
Eu!

PRINCIPIUL LUI TRISTAN FIEDLEHOLTZEN

Poate că faptele ne sunt monumente, dar şi o glumă bună te duce departe!

PRINCIPIUL SAVANNEI WITTENBERG

Florile sunt minunate, dar dragostea este mai frumoasă.
Justin Bieber

PRINCIPIUL LUI HENRY JOPLIN

Nu te împrieteni cu nemernici.
Henry Joplin

PRINCIPIUL MAYEI MARKOWITZ

N-ai nevoie decât de dragoste.
The Beatles

PRINCIPIUL LUI AMOS CONTI

Nu te strădui prea tare să fii grozav. Se vede, şi asta nu-i grozav deloc.
Amos Conti

PRINCIPIUL XIMENEI CHIN

Fii ţie însuţi credincios.[70]

Hamlet, Shakespeare

PRINCIPIUL LUI SUMMER DAWSON

Dacă poţi trece prin gimnaziu fără să răneşti pe nimeni, e chiar grozav!

Summer Dawson

PRINCIPIUL LUI JACK WILL

Fii calm şi mergi înainte!

O vorbă din al Doilea Război Mondial

PRINCIPIUL LUI AUGUST PULLMAN

Toţi oamenii din lume ar trebui să fie ovaţionaţi în picioare măcar o dată, pentru că toţi biruim lumea.

Auggie

---

[70] Traducere de Leon Leviţchi şi Dan Duţescu.

Mulţumiri

Îi sunt peste măsură de recunoscătoare minunatei mele agente, Alyssa Eisner Henkin, pentru că a iubit acest manuscris încă de la primele variante şi pentru că i-a fost o tovarăşă devotată lui Jill Aramor, R.J. Palacio sau orice alt nume mi-am ales. Îi mulţumesc lui Joan Slattery, al cărei entuziasm vesel m-a condus la Editura Knopf. Şi în mod cu totul special îi mulţumesc lui Erin Clarke, un editor extraordinar, pentru că a făcut această carte cât de bună putea să fie şi pentru că a avut atât de multă grijă de Auggie & Compania. Am ştiut că ne aflăm cu toţii pe mâini bune.

Îi mulţumesc întregii echipe fantastice care a lucrat la *Minunea.* Iris Broudy sunt privilegiată că tu ai fost redactorul cărţii. Kate Gartner şi Tad Carpenter, vă mulţumesc pentru extraordinara copertă. Lui Nancy Hinkel, Judith Haut, John Adamo, Adrienne Waintraub, Tracy Lerner, Joan Demayo, Chip Gibson, Lisa McClatchy şi, în mod special, lui Lauren Donovan: „Aţi fost atât de buni şi de amabili... se cuvine să vă fiu recunoscătoare” (ca să citez un alt cântec de-al lui Natalie Merchant). Mulţumesc, de asemenea, echipei Wonder de pe celălalt mal al Atlanticului, începând cu Natalie Doherty care a pus pe picioare fenomenul Wonder, până la Armie Eaton, Larry Finlay fiul lui Larry, Jane Lawson, Lauren Bennett, Mads Toy, Philippa Dickinson şi tuturor din Marea Britanie: a fost o experienţă minunată să lucrez cu voi. Cu mult înainte să scriu această carte, am avut norocul să lucrez cot la cot cu redactori, corectori, graficieni, tehnoredactori, cu oameni care se ocupă de marketing şi de publicitate, cu toţi cei care muncesc în culise la apariţia unei cărţi. Ştiu că nu fac treaba asta pentru bani! O fac din dragoste! Le mulţumesc agenţilor de vânzări, celor care achiziţionează cărţi pentru librării şi librarilor, care lucrează într-o industrie incredibil de grea, dar foarte frumoasă.

Le mulţumesc minunaţilor mei fii Caleb şi Joseph pentru toată bucuria pe care mi-au dăruit-o, pentru că au înţeles momentele când „mama trebuie să scrie” şi pentru că au ales întotdeauna să fie „buni”. Băieţi, voi sunteţi minunile mele!

Mai presus de orice, îi mulţumesc lui Russell, incredibilul meu soţ, pentru toate ideile lui care m-au inspirat, pentru instinctele lui bune şi pentru sprijinul lui necondiţionat – nu numai în cazul acestui proiect, ci în cazul tuturor lucrurilor pe care le-am făcut

de-a lungul anilor. Îi mulţumesc că este primul meu cititor, prima mea dragoste, primul meu orice. Aşa cum spune Maria din *Sunetul muzicii:* „Cândva, în copilărie sau în tinereţe, probabil că am făcut ceva bun.” Altfel cum să explic viaţa minunată pe care ne-am croit-o împreună? Îi sunt recunoscătoare în fiecare zi.

În cele din urmă, dar nu la sfârşit, aş vrea să le mulţumesc fetiţei din faţa magazinului de îngheţată şi tuturor celorlalţi „Auggie” ale căror poveşti m-au inspirat să scriu această carte.

R.J.

„Nu vă voi descrie cum arăt. Indiferent ce grozăvie v-ați imagina, probabil că este mai rău."

Nu judeca ~~o carte~~ *un om* după ~~copertă~~. *chip*

August Pullman este un băiat de zece ani care a avut ghinionul de a se naște cu o teribilă diformitate facială. Pentru a-l proteja de privirile și vorbele răutăcioase ale oamenilor, părinții săi îl educă acasă, dar într-o zi hotărăsc că a venit vremea ca Auggie să meargă la școală.

Minunea este o poveste emoționantă despre curaj și bunătate, despre integrare și acceptare, scrisă cu sensibilitate și umor. „Nu judeca după aparențe" pare să fie ideea de la care pornește R.J. Palacio, iar una dintre cheile de lectură este dată de replica vulpiței din *Micul prinț*: „Nu poți vedea bine decât cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi."

www.editura-art.ro
ISBN 978-606-8044-37-8
9 786068 044378
ARTHUR